

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เรือตรีหญิงวารลักษณ์ จงเลิศมนตรี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์)
สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้
ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

.....
เรือดรีหญิงวารลักษณ์ จงเลิศมนตรี

ผู้วิจัย

.....
รองศาสตราจารย์ฉัตรสุมน พฤตภิญโญ,

ปช.ด.(ประชากรศาสตร์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....
อาจารย์มลินี สมภพเจริญ,

ปร.ด.(การสื่อสารการเมือง)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....
รองศาสตราจารย์สุธรรม นันทมงคลชัย,

ปช.ด.(ประชากรศาสตร์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....
รองศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว.(ออร์โทปิดิกส์)

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
อาจารย์สุธี อยู่สถาพร,

D en D (Regime 1984) (Honors)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์)

สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้
ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์)

สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข

วันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2557

.....
เรือดรีหญิงวารลักษณ์ จงเลิศมนตรี

ผู้วิจัย

.....
รองศาสตราจารย์สุธรรม นันทมงคลชัย,

ปช.ด.(ประชากรศาสตร์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
รองศาสตราจารย์วรางคณา จันทร์คง,

ปร.ด.(ประชากรศาสตร์)

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
อาจารย์มลินีสัมภพเจริญ,

ปร.ด.(การสื่อสารการเมือง)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
รองศาสตราจารย์ฉัตรสุมน พฤตภิญโญ,

ปช.ด.(ประชากรศาสตร์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
รองศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว.(ออร์โธปิดิกส์)

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
รองศาสตราจารย์พิทยา จารุพูนผล,

พ.บ., อ.ว.(ระบาควิทยา)

คณบดี

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรสุมน พฤทธิญาณโณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร. สุธรรม นันทมงคลชัย อาจารย์ ดร.มลินี สมภพเจริญ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และรองศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา จันทร์คง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นที่สำคัญต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณาของอาจารย์ทุกท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงและจะระลึกถึงพระคุณของอาจารย์ทุกท่านเสมอ

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญญธร อินทร รองศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพ. โฆชชัย หมั่นแสวงทรัพย์ ที่ได้กรุณาเสนอแนะการ สร้างแบบสอบถามและได้กรุณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่เห็นความสำคัญของการศึกษาเล่าเรียนครั้งนี้และอำนวยความสะดวกเสมอมา

ขอขอบคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ภาควิชาบริหารงานสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ ทุกท่านและเพื่อน ๆ สาขาวิชาเอกบริหารการแพทย์และสาธารณสุขที่ได้อำนวยความสะดวก ให้การช่วยเหลือมาโดยตลอด

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้ให้ความกรุณา ร่วมมือตอบแบบสอบถามของงานวิจัยฉบับนี้

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัว ที่เป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา มีส่วนในหางานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จและผ่านอุปสรรคต่าง ๆ มาได้

เรือดรีหญิง วรลักษณ์ จงเลิศมนตรี

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

FACTORS THAT INFLUENCE PROTECTION OF CHILDREN BY NGOS FROM UNDESIRABLE MEDIA THROUGH INTERNET

วรลักษณ์ จงเลิศมนตรี 5437534 PHPH/M

วท.ม.(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ฉัตรสุมน พงศ์กัญญา, ปช.ด. (ประชากรศาสตร์), สุธรรม นันทมงคลชัย, ปช.ด. (ประชากรศาสตร์), มลีนี สมภพเจริญ, ปร.ด.(การสื่อสารการเมือง)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำนวน 180 คน สถิติที่ใช้ คือ สถิติเชิงพรรณนา สถิติเชิงวิเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วย การทดสอบไคสแควร์ การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ

ผลการวิจัย พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐ ด้านการสงเคราะห์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.86) และมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.67) เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับดี ร้อยละ 57.8 ข้อกฎหมายที่ตอบถูกมากที่สุดอยู่ในพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 คิดเป็นร้อยละ 97.2 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ทั้ง 7 ด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีการรับรู้ เกี่ยวกับการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.69) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและพบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งสามารถอธิบายอิทธิพลได้ร้อยละ 38.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ส่งเสริมองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีส่วนร่วมกับภาครัฐและเพิ่มองค์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

คำสำคัญ: การคุ้มครองเด็ก / สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต / การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก

FACTORS THAT INFLUENCE PROTECTION OF CHILDREN BY NGOS FROM UNDESIRABLE MEDIA THROUGH INTERNET

WORALUK JONGLERTMONTREE 5437534 PPH/M

M.Sc. (PUBLIC HEALTH) PROGRAM IN MEDICAL AND PUBLIC HEALTH LAW ADMINISTRATION

THESIS ADVISORY COMMITTEE: CHARDSUMON PRUTIPINYO, Ph.D.(DEMOGRAPHY), SUTHAM NANTHAMONGKOLCHAI, Ph.D.(DEMOGRAPHY), MALINEE SOMPOPCHAROEN, Ph.D.(POLITICAL COMMUNICATION)

ABSTRACT

The object of this research was to survey factors that influence children's protection from undesirable media according to personnel of non- governmental organizations (NGOS). Data were collected, then analyzed using descriptive statistics and analytical statistics such as Chi-square, Pearson's product moment correlation coefficient, and multiple regression to determine the significance of survey results.

This research found that NGOS in collaboration with governmental agencies are most effective in protecting children from exploitation from undesirable media, having an average score of 3.86. NGOS and governmental agencies have the least collaboration on policy of children's protection with an average score of 3.67. Personnel in the survey are reasonably knowledgeable (57.8%) about laws protecting children from undesirable media through the internet. Most of the surveyed subjects (97.2%) answered correctly to questions related to the children's protection bill of 2546. The majority indicated that the most important project in children's protection is the prevention of children's sexual exploitation from the internet, having an average score of 4.69. The collaboration factor between NGOS and governmental agencies and knowledge of the laws factor had relationship and influence on the effectiveness of protecting children from undesirable media through the internet, which could explain predictive power of 38.1%. These results suggest that there should be a greater collaboration between private foundations and governmental agencies and personnel should be encouraged to know the law protecting children from undesirable media on internet.

KEY WORDS: CHILDREN'S PROTECTION / UNDESIRABLE MEDIA ON INTERNET / CHILDREN'S PROTECTION COLLABORATION

158 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์ทั่วไป.....	7
วัตถุประสงค์เฉพาะ.....	7
สมมุติฐานการวิจัย.....	7
ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	
2.1 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ในด้าน ข้อตกลงระหว่างประเทศ ด้านกฎหมายที่ควบคุมสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ทางอินเทอร์เน็ต และปัญหาสื่ออินเทอร์เน็ต.....	12
2.2 องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็ก.....	23
2.3 การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ.....	36
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	44

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีวิจัย	
แบบแผนการวิจัย.....	49
ประชากร.....	49
กลุ่มตัวอย่าง.....	50
เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย.....	51
เกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมวิจัย.....	51
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	51
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
ข้อพิจารณาด้านจริยธรรมการวิจัย.....	55
วิธีวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	57
บทที่ 4	
ผลการวิจัย	
ส่วนที่ 1	60
ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของแบบเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน..	
ส่วนที่ 2	62
ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง	
ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับ	
ภาครัฐ.....	
ส่วนที่ 3	71
ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจาก	
สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา	
เอกชน.....	
ส่วนที่ 4	74
ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต	
ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	85
ส่วนที่ 6 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	88
บทที่ 5 อภิปรายผลการวิจัย.....	91
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	103
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย.....	111
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ.....	128
บรรณานุกรม.....	143
ภาคผนวก..	147
ภาคผนวก ก.....	148
ภาคผนวก ข.....	149
ภาคผนวก ค.....	150
ประวัติผู้วิจัย.....	158

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
3.1	จำนวนเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	52
4.1	จำนวนและร้อยละข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน....	61
4.2	ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจำแนกตามรายชื่อ....	64
4.3	ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจำแนกตามรายด้าน...	70
4.4	จำนวนและร้อยละของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตามระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต.....	71
4.5	จำนวนและร้อยละของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตจำแนกตามรายชื่อ.....	73
4.6	ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำแนกตามรายชื่อ.....	77
4.7	ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายด้าน.....	83
4.8	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	85
4.9	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
4.10	อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....	88

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ปัญหาสื่อที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากเทคโนโลยีที่มีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลข่าวสาร ความทันสมัยต่างๆที่มนุษย์สามารถรับได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดภาวะการฉ้อโกงออนไลน์ฉวยโอกาสจากโลกตะวันตกสู่โลกตะวันออก หรือจากประเทศหนึ่งสู่ประเทศหนึ่งอย่างรวดเร็ว ทำให้ประเทศสังคมเกษตรกรรมกลายเป็นสังคมแห่งอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีอย่างง่ายดาย (ปริมา อภิโชติกร, 2551) สื่ออิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีดังกล่าวในปัจจุบันมีการพัฒนารูปแบบให้มีความทันสมัยเข้าถึงได้ง่าย มีประสิทธิภาพและคุณภาพของสื่อทำให้สื่อเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม หรือด้านสุขภาพ จากรายงานประจำปีเรื่อง “สุขภาพคนไทย” โดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ภายใต้การสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพได้คัดเลือกสถานการณ์เด่นที่ประชาชนทั่วประเทศเห็นว่าผลกระทบต่อสุขภาพของคนไทย ในปี 2547 พบว่ามีทั้งสิ้นจำนวน 37 สถานการณ์ และมี 3 สถานการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ 1 ใน 3 เรื่อง คือเรื่องสื่อลามก (เรื่องโป๊ วิดีโอ เพลง เว็บไซต์ การ์ตูน จอมือถือ หนังสือและเว็บแคม) สื่อลามกอนาจารปรากฏตัวผ่านทางสื่อในรูปแบบต่างๆที่หลากหลายกันออกไปประกอบกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสื่อที่ไม่พึงประสงค์ได้อาศัยช่องทางของการเติบโตนี้ในการกระจายตัวเข้าสู่ผู้บริโภคได้ง่ายและเป็นจำนวนมากขึ้นไม่ได้จำกัดอยู่แต่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ปัจจุบันสื่อที่ไม่พึงประสงค์ได้พัฒนาระบบการสื่อสารไปยังผู้บริโภคในหลายลักษณะ ดังนี้ สิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุ โทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (เกมส์) สื่อภาพยนตร์สื่ออินเทอร์เน็ต สื่อโทรศัพท์ (อิทธิพลปรีดิประสงค์ และพันธุ์ทิพย์ สายสุนทร, 2547) ยิ่งไปกว่านั้นการเข้าถึงสื่อที่ไม่พึงประสงค์ของผู้บริโภคที่เป็นเด็กเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป ซึ่งการรับสื่อไม่พึงประสงค์ของผู้บริโภควัยผู้ใหญ่เป็นเรื่องที่ยากกว่าเสียอีก เพราะสื่อที่ไม่พึงประสงค์ปรากฏในรูปแบบที่ใช้เทคโนโลยีมากขึ้นซึ่งวัยผู้ใหญ่รับรู้ได้ช้ากว่า จากงานวิจัย “สื่อลามกกับเด็กไทย” ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเก็บข้อมูลจากเด็กประถมปลาย (4-6) เด็กมัธยมศึกษา และอุดมศึกษาพบว่า เด็กส่วนใหญ่เริ่มเสพสื่อลามกตั้งแต่ประถม 6 (ชายร้อยละ 18.3 หญิง ร้อยละ 14.3) และมีเด็กบางคนเริ่มตั้งแต่อนุบาล 1

(ชายร้อยละ 0.32 หญิงร้อยละ 0.51) โดยระบุว่าจากท้ายวิดีโอการ์ตูนที่พอเปิดให้ดู เด็กมากกว่าร้อยละ 50 รู้จักและเสพลี้อลามกจากเพื่อน เช่น ใครมีวิดีโอไปจะเอามาให้เพื่อน ๆ เวียนกันดูสถานที่ที่เด็กส่วนใหญ่นิยมเสพลี้อลามกที่ห้องส่วนตัว รองลงมาคือที่บ้านเพื่อนและโรงเรียน ประเภทของสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่เด็กชายชอบคือ วิซีดี หนังสือและอินเทอร์เน็ตส่วนเด็กหญิงนิยมการ์ตูนมากที่สุด รองลงมาคือหนังสือและซีดี ทั้งนี้ทั้งชายและหญิงเห็นตรงกันว่าซีดี อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เข้าถึงง่ายที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริมา อภิโชติกร (2551) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับสื่อลามกของนักศึกษา พบว่าส่วนใหญ่เปิดรับสื่อที่ไม่พึงประสงค์จากอินเทอร์เน็ตมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.02 สถานที่ในการเปิดรับสื่อที่ไม่พึงประสงค์จากที่บ้านหรือที่พักของตนเอง มากที่สุดแสดงให้เห็นว่าเป็นสื่อที่เข้าถึงได้อย่างง่ายดายมาก เมื่อทบทวนงานวิจัยด้านความคิดเห็น พบว่างานวิจัยของประภาส เตโช (2549) ได้อภิปรายผลการวิจัยในการศึกษา กลุ่มผู้ปกครอง นักเรียนครู อาจารย์และตำรวจในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับสถานการณ์การแพร่หลายของสื่อลามกมีความรุนแรงมาก ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สื่อลามกเข้าถึงได้ง่ายและถูกนำมาเผยแพร่อย่างรวดเร็ว ผลประโยชน์ที่ได้รับจากธุรกิจประกอบการด้านสื่อทางเพศ ทำให้สื่อลามกแพร่หลายอย่างรวดเร็วเนื่องจากได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า

ปัญหาด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่พบเห็นในสังคมไทยก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น การสูญเสียวัฒนธรรมอันดีงาม จริยธรรม และเกิดปัญหาอาชญากรรม โดยเฉพาะการกระทำผิดทางเพศ ยุพาพร ปิวะพงษ์ (2554) กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลคิดเป็นร้อยละ 35 ซึ่งเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดทางเพศมากที่สุดรองลงมาเป็นปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนและปัจจัยด้านครอบครัวตามลำดับ เป็นไปได้ว่าสื่อที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะใช้วิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูลหรือตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดว่าสื่อสารสนเทศใดเป็นสื่อที่มีความเหมาะสมเป็นประโยชน์ ทำให้เกิดการกระทำผิดทางด้านอาชญากรรมที่สืบเนื่องจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ โดยเมื่อเด็กและเยาวชนได้บริโภคสื่อดังกล่าวอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมลอกเลียนแบบสื่อต่างๆ ซึ่งสามารถอธิบายได้จากเหตุผลด้านการแพทย์เรื่องพัฒนาการทางสมองและจิตใจของเด็กและเยาวชนที่ยังไม่เจริญเติบโตเท่าผู้ใหญ่ นอกจากนี้สื่อที่ไม่พึงประสงค์ยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมาอีกหลายประการ จากการวิจัยของเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เรื่อง “ความคิดเห็นต่อสื่อลามก : กรณีศึกษาประชาชนอายุระหว่าง 15-60 ปี ในเขต กรุงเทพมหานคร” พบว่า ร้อยละ 47.5 คิดตามสื่อลามกเมื่ออายุ 15-17 ปี ซึ่ง ร้อยละ 33.8 บอกว่า อยากรู้อยากลองเรื่องเพศ โดยร้อยละ 92 ระบุว่าสื่อลามกทำให้เยาวชนมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และกว่าร้อยละ 87.6 บอกว่าสื่อลามกส่งเสริมการคุกคามหรือล่วงเกินทางเพศ ขณะที่ ร้อยละ

76.5 เห็นภาพหรือการแสดงที่ไม่เหมาะสมทางเพศ โดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้กลายเป็นค่านิยมของวัยรุ่นในการมีความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาว การมีคู่นอนหลายคน พฤติกรรมการนิยมความรุนแรง ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังนั้นเด็กและเยาวชนจึงเป็นบุคคลที่สมควรได้รับการคุ้มครองจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ยังพบแง่มุมของการคุ้มครองเด็กและเยาวชนในด้านการใช้เด็กและเยาวชนเป็นเครื่องมือทางเพศ เช่น การใช้เด็กและเยาวชนในการเป็นตัวแสดงในสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกอนาจาร การเผยแพร่และครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กและเยาวชน

การเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ถือเป็นสิ่งผิดกฎหมายที่ได้มีการบัญญัติไว้เป็นตัวบทกฎหมาย ซึ่งกฎหมายสำคัญที่กล่าวถึง สื่อที่ไม่พึงประสงค์ คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ที่ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม เช่นเดียวกับกฎหมายอื่น ๆ ในขณะเดียวกันยังมีการเคลื่อนไหวของสังคมในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อต่อต้านสื่อลามกอนาจาร เช่น การจัดโครงการอบรมเกี่ยวกับเรื่องเพศ การมีหลักสูตรเพศศึกษาในโรงเรียน การจัดตั้งหน่วยงานที่ป้องกันการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร เป็นต้น แต่ปริมาณการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ไม่ลดลงกลับมีรูปแบบเนื้อหา ที่ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัว มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ การแลกเปลี่ยนคู่นอน ซึ่งสื่อลามกเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อสังคมมากกว่าสื่อลามกที่มีเนื้อหารุนแรงน้อยกว่าแต่กลับมีโทษทางอาญาเท่ากัน (อิทธิพล ปรีดิประสงค์, 2550) เมื่อพิจารณาถึงบทกำหนดโทษอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ที่เผยแพร่สื่อลามกอนาจารในรูปแบบต่าง ๆ รับรู้ว่าการฝ่าฝืนโทษไม่มีความสำคัญเพียงพอจึงให้ความสำคัญกับผลกำไรที่ตามมา มากกว่าเมื่อเทียบกับการได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ศิริอรุณ ตะโคดม (2542) กล่าวว่า ในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นผู้ซื้อ ผู้ขาย เมื่อถูกจับกุมและถูกฟ้องร้องต่อศาลแทบทุกรายไม่เคยถูกลงโทษจำคุก มีแต่โทษปรับซึ่งเบามาก แต่ละครายถูกปรับ ครั้งละ 1,000-2,000 บาท เท่านั้น ทำให้ผู้เผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ไม่เกรงกลัวและมีกลวิธีหลากหลายในการขายเพื่อให้เข้าถึงผู้บริโภคได้หลายช่วงอายุ เมื่อวิเคราะห์ถึงการคุ้มครองเด็กและเยาวชนยังพบว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ไม่มีการกำหนดมาตรการที่แตกต่างจากผู้ใหญ่อย่างไร สำหรับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นี้เป็นอีกกฎหมายที่ควบคุมสื่อที่ไม่พึงประสงค์โดยมุ่งเน้นการคุ้มครองเด็กจากการเข้าเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและสื่อที่มีลักษณะอนาจารหรือสื่อลามกเด็ก ซึ่งพบอยู่ในมาตรา 26 (5) เมื่อตีความบทบัญญัติที่ว่า ห้ามการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก คล้ายกับเป็นการนำเด็กและเยาวชนเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดด้วยการรับสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกนั้นเป็นกรณีที่เด็กและเยาวชนเป็นเหยื่อจากการกระทำผิดเพียงอย่างเดียว โดยที่เด็กและเยาวชนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมิได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือร่วมในการกระทำความผิดแต่อย่างใดและมาตรา

26 (7) ซึ่งเป็นการบัญญัติไว้ว่าเพื่อประโยชน์ทางการค้าแต่บางครั้งมีการกระทำเพื่อ การจำหน่าย การส่งต่อ การครอบครองโดยมิได้มีเจตนาเพื่อการค้าแต่อย่างใด เมื่อกล่าวถึงพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็กแล้ว ยังมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ที่ได้กล่าวถึงการคุ้มครองเด็กและสตรี ที่เน้นการทำผิดกฎหมายในเรื่องแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบซึ่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ได้กำหนดขอบเขตไว้ว่า การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ คือ การค้าประเวณี การผลิตและเผยแพร่วัสดุสื่อลามก การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น เช่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาขอทาน การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ จากรายงานการค้ามนุษย์ ประจำปี พ.ศ. 2555 (สถานทูตสหรัฐอเมริกา ประจำประเทศไทย, 2555) พบว่า ความพยายามปราบปรามการค้ามนุษย์ของฝ่ายบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิผลพอควรเนื่องจากทางการไม่สามารถระบุหาผู้เสียหายและคุ้มครองผู้เสียหายได้อย่างเพียงพอ ในรายงานดังกล่าว ยังพาดพิงไปถึงสาเหตุที่สำคัญของการไม่มีประสิทธิผลของการกฎหมายฉบับนี้ คือปัญหาทุจริตในกลุ่มเจ้าหน้าที่ฝ่ายบังคับใช้กฎหมาย อย่างไรก็ตามยังมีอีกกฎหมาย คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นกฎหมายหลักที่ใช้ในการควบคุมสื่อสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ในปี 2550 มีคำสั่งศาลให้ระงับการเข้าถึงเว็บไซต์ต่างๆ ทั้งหมด 117 ฉบับ ซึ่งแบ่งเป็น ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 2 ยูอาร์แอล ปี พ.ศ. 2551 จำนวน 2,071 ยูอาร์แอล ปี พ.ศ. 2552 จำนวน 28,705 และปี พ.ศ. 2553 จากต้นปีจนถึงเดือนพฤศจิกายน จำนวน 43,908 ยูอาร์แอล รวมจำนวนยูอาร์แอลที่ถูกระงับการเผยแพร่โดยมีคำสั่งศาลทั้งสิ้น 74,686 ยูอาร์แอล ซึ่งมีคำสั่งศาล 43 ฉบับที่สั่งระงับการเผยแพร่ยูอาร์แอลเนื่องจากเนื้อหาและภาพลามกอนาจารทั้งสิ้น 16,740 ยูอาร์แอล (รายงานสถานการณ์การควบคุมและปิดกั้นสื่อออนไลน์ด้วยการอ้างกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐ, 2553) โดยมีการบัญญัติเพียงแค่ว่า มาตรา 14(3) การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ง่าย (พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์, 2550) ซึ่งบัญญัติข้ง งามพจนวงศ์ (2550) มีการวิเคราะห์ถึงบทบัญญัตินี้ว่า ยังไม่มีความชัดเจนหากมีการนำเข้าข้อมูลลามกสู่ระบบคอมพิวเตอร์โดยมีการจดทะเบียนจากต่างประเทศล้วนถูกเผยแพร่โดยคนไทย การสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดจะเป็นอย่างไร อาจเนื่องมาจากการกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตเป็นการกระทำผิดที่ยากแก่การหาตัวผู้กระทำผิดเนื่องจากพยานหลักฐานต่างๆเป็น อิเล็กทรอนิกส์ ไม่มีรูปร่างและทำลายได้ง่าย ดังนั้นการจะตรวจค้นหรือยึดพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดดังกล่าวอาจทำได้ยากและวิธีกระทำ ความผิดก็ทำให้อ้องค์ประกอบความผิดเปลี่ยนแปลงไป เมื่อไม่ครบองค์ประกอบความผิดกฎหมายจึงไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ (สินเลิศ สุขุม, 2543)

จึงเป็นไปได้ว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกอนาจารนั้นยังไม่มี ความชัดเจนในเรื่องการคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างจริงจังทั้งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 หรือแม้กระทั่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ไม่มีการบัญญัติการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ผู้วิจัยจึงสังเกตเห็นความสำคัญว่า ปัญหาจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาที่สำคัญต่อสังคมไทย โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชนที่ยังอ่อนด้อยประสบการณ์ ขาดวิจารณญาณในการเลือกรับสื่อที่เหมาะสมเมื่อเกิดปัญหาขึ้นกลับไม่มีตัวบทกฎหมายที่ชัดเจนในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในขณะที่เดียวกันพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่ดูแลโดยกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารยังไม่เป็นที่รู้จักระดับประชาชนเมื่อมีการกระทำผิดเกี่ยวกับสื่อจึงไปแจ้งยังกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั้งที่สามารถแจ้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใกล้ชิดกว่าแล้วจึงให้เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติดำเนินการต่อแต่ เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเองยังต้องอาศัยหน่วยงานย่อยต่างๆ ในการช่วยจัดเก็บข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์เหล่านั้น เนื่องจากระบบการจัดเก็บข้อมูลที่ไม่เคยมีมาก่อน ประกอบกับการกระทำผิดที่เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตนั้นการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดเป็นไปได้ยาก จึงจำเป็นต้องมีการสำรวจการรับรู้ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทั้งในแง่ของการป้องกันเด็กเป็นผู้เสียหายในสื่อที่ไม่พึงประสงค์และการป้องกันเด็กเสปสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อค้นหาแนวทางที่เป็นประโยชน์เกิดความคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจน

ผู้วิจัยได้ทบทวนองค์กรที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กในสังคมไทย พบว่า มีองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้ความสำคัญมากกับการคุ้มครองเด็ก มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (องค์กรเอ็คแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล ECPAT : End Child Prostitution, Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes) มีการให้ความหมายของการคุ้มครองเด็กที่ถือว่าการให้เด็กเกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ ที่อาศัยเทคโนโลยีด้านสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างโอกาสทางการค้าเนื่องจากสื่ออินเทอร์เน็ตง่ายต่อการสร้างเครือข่ายและเข้าถึงเครือข่ายที่เผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ ในขณะที่กฎหมายปกป้องคุ้มครองเด็กในเรื่องนี้ยังไม่มี ความชัดเจน ด้วยเหตุนี้ทำให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดได้ยาก ซึ่งมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ยังได้ให้เหตุผลว่าอินเทอร์เน็ตมิได้ถูกจำกัดด้วยเขตแดนระหว่างประเทศ ดังนั้น การต่อต้านและจัดการปัญหาดังกล่าว จึงต้องอาศัยการบัญญัติกฎหมายที่สอดคล้องกันในแต่ละประเทศ ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประเทศ และความรับผิดชอบของธุรกิจเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีการ

ดำเนินงานโดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เช่นเดียวกัน แต่วิธีการดำเนินงานที่จะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังนั้น ต้องอาศัยปัจจัยใดบ้างในการดำเนินการ การศึกษาของ โสมนัส เจือศรีกุล (2546) กล่าวว่า ผลการศึกษาพบว่า มาตรการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเด็กที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องเกิดจากความร่วมมือของทุกฝ่าย ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคธุรกิจและภาคเอกชน ซึ่งรวมถึงองค์กรพัฒนาเอกชนควรมีส่วนร่วมกับภาครัฐในด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการสังเคราะห์ ด้านการแก้ไข และด้านการพัฒนา จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ตัวอย่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เพื่อเป็นสิ่งที่กำหนดว่าการนำไปสู่การคุ้มครองเด็กของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้น อย่างไรก็ตามต้องอาศัยการดำเนินงานภายใต้สิ่งที่เป็นมาตรฐานนั้นคือกฎหมายที่หน่วยงานต้องมีความรู้และนำไปปฏิบัติได้ ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงสังเกตเห็นว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กเพื่อสังคมไทยนั้น อาจสนับสนุนให้เกิดการคุ้มครองเด็กด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังได้แต่ไม่อาจดำเนินการได้โดยองค์กรใดองค์กรหนึ่ง จึงศึกษาถึงปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเพื่อนำไปสู่การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังในอนาคตต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ อย่างไร
3. ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. ศึกษาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
4. ศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

สมมุติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2. บัจยการมึส่วนร่วมในการคู้มครองเด็กจากสื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ตขององค้กรพัฒนาเอกชนกับภาครฐและบัจยด้านความรู้กฎหมายการคู้มครองเด็กจากสื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค้กรพัฒนาเอกชนมึอิทธิพลต่อการคู้มครองเด็กจากสื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค้กรพัฒนาเอกชน

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

ตัวแปรตาม

การคู้มครองเด็กจากสื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค้กรพัฒนาเอกชนประกอบด้วย

1. การดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต
2. การดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี
3. การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์
4. มีส่วนร่วมกับภาครฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่
5. มีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต
6. มีการทำงานร่วมกับสื่อมวลชน
7. ช่วยรายงานอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ต

ตัวแปรอิสระ

1. บัจยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค้กรพัฒนาเอกชน
2. บัจยการมึส่วนร่วมในการคู้มครองเด็กจากสื่อที่มึพึงประสงค้ทางอินเทอร์เน็ตขององค้กรพัฒนาเอกชนกับภาครฐ ประกอบด้วยด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการสงเคราะห์ ด้านการแก้ไขปัญหา ด้านการพัฒนา

3. ปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนการแสดงออกด้านความคิดและนำไปปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้เป็นกรณีศึกษา โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต, การดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี, การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์, มีส่วนร่วมกับภาคีรัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่, มีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต, มีการทำงานร่วมกับสื่อมวลชนเช่น สนับสนุนสื่อมวลชนให้เผยแพร่สื่อที่ดี, ช่วยรายงานอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

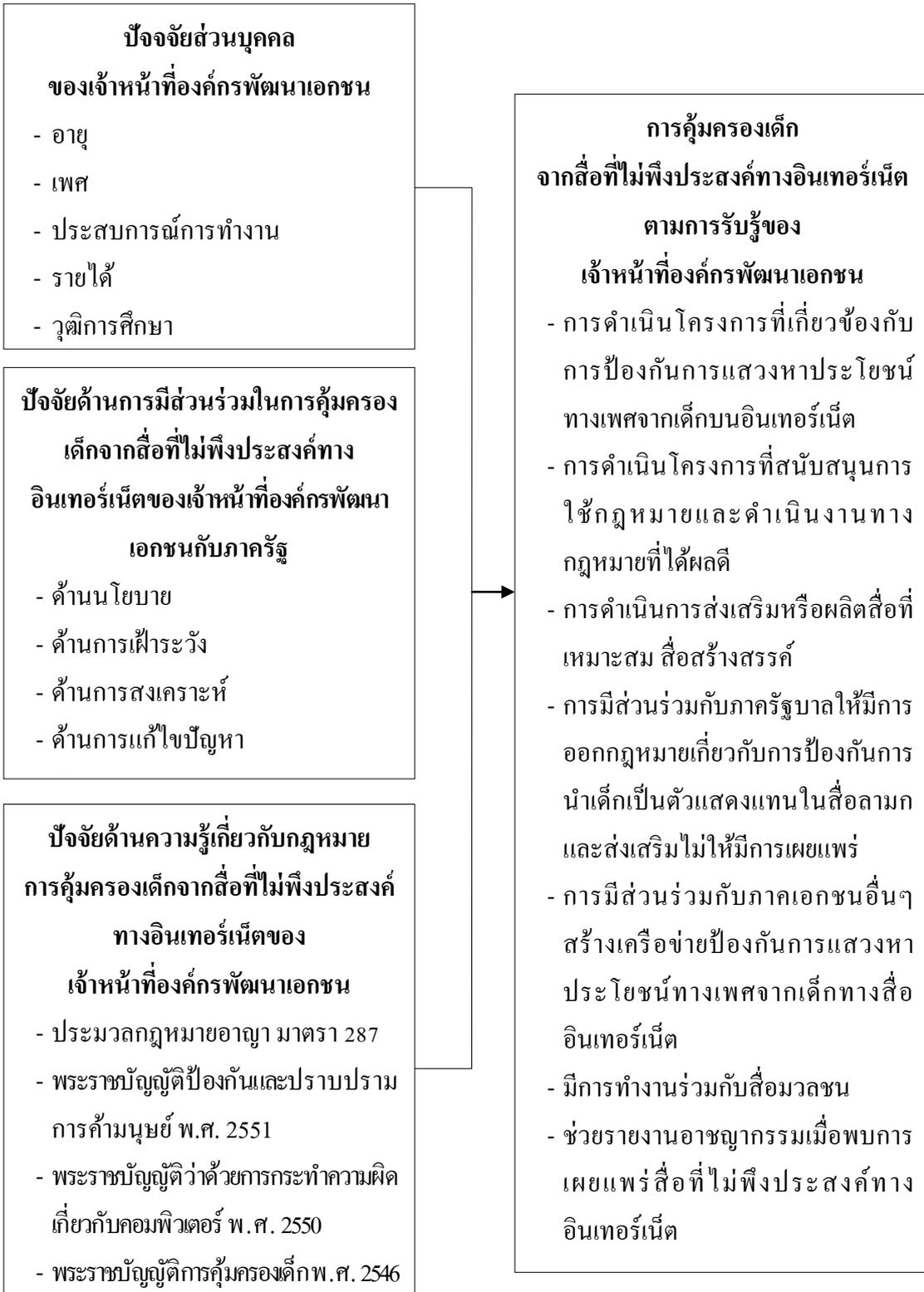
สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต หมายถึง สิ่งลามกอนาจารที่แสดงออกถึงการกระทำที่ไม่สมควรทางเพศไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อคนหรือแสดงออกในรูปของสิ่งของต่างๆ ปรากฏในรูปสื่อที่ผู้คนเข้าถึงได้ง่ายคือ ทางอินเทอร์เน็ตในที่นี้รวมไปถึงการมีเด็กอยู่ในสื่อด้วย

องค์กรพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organizations: NGOs) หมายถึง องค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ของสังคมไม่แสวงหาผลประโยชน์แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งอยู่ในรูปแบบ องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร (Non-profit Organizations – NPOs), องค์กรประชาสังคม (Civil Society Organizations – CSOs), องค์กรการกุศล (Charities), มูลนิธิ (Foundations) และ สมาคม (Associations)

การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลส่งเสริม ชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้องค์กรพัฒนาเอกชน เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องร่วมกัน

แบ่งเป็นด้านต่างๆ คือ ด้านนโยบายโดยเข้าไปมีส่วนร่วมในดำเนินงานเสนอแนะนโยบายและเป็น
ตัวเร่ง ด้านการเฝ้าระวังเป็นปากเสียง สอดส่องดูแลและบอกแก่ภาครัฐ ด้านการสงเคราะห์การดูแลผู้
ที่ตกเป็นเหยื่อทั้งทางด้านวัตถุแลเยียวยาด้านจิตใจ ด้านการแก้ไขปัญหาโดยจัดการปัญหาเหล่านั้น
ในขั้นต้น ก่อนที่จะมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินงานต่อไปและด้านการพัฒนาคุ้มครอง
เด็กรูปแบบต่างๆ เช่น การประชุมสัมมนาเพื่อการร่างกฎหมายที่ครอบคลุมปัญหาในชุมชนมากขึ้น
การสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรม ทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการศึกษา โดยกำหนดขอบเขตและประเด็นเนื้อหาไว้ดังนี้

- 2.1 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ในด้านข้อตกลงระหว่างประเทศ ด้านกฎหมายที่ควบคุมสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต และปัญหาสื่ออินเทอร์เน็ต
- 2.2 องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็ก
- 2.3 การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา

2.1 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ในด้านข้อตกลงระหว่างประเทศ ด้านกฎหมายที่ควบคุมสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต และปัญหาสื่ออินเทอร์เน็ต

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตคงต้องอาศัยกฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศเป็นสิ่งที่ควบคุม กำกับให้เกิดผลอย่างจริงจัง ผู้ศึกษาได้ทบทวนกฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กเพื่อนำไปสู่การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ดังนี้

ข้อตกลงระหว่างประเทศ

1. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

สิทธิเด็กเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิมนุษยชนแต่เด็กเป็นกลุ่มคนที่ต้องการการปกป้องคุ้มครองมากกว่าคนทั่วไปเนื่องจากความสามารถของสภาวะทางร่างกายและสติปัญญาของเด็กเองที่ไม่เท่าเทียมกับผู้ใหญ่จึงต้องได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษเพื่อให้พัฒนาการและเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคม ในประชาคมระหว่างประเทศเห็นความสำคัญใน

การปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กเป็นมาอย่างช้านานในปี พ.ศ. 2467 องค์การสันนิบาตชาติได้ประกาศปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็กหรือที่เรียกว่าปฏิญญาเจนีวา (The Declaration of Geneva 1924) เมื่อมีการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติได้มีการประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The Universal Declaration of Human Rights) เมื่อ พ.ศ.2491 แล้ว ต่อมาในปี พ.ศ. 2502 องค์การสหประชาชาติได้พัฒนาและประกาศปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (The United Nations Declaration on the Rights of the Child 1959) แต่ปฏิญญาไม่มีผลผูกพันเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ต่อมาจนถึง พ.ศ 2532 สหประชาชาติจึงได้พัฒนาการคุ้มครองเด็กให้เป็นกฎหมายระหว่างประเทศในรูปของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child 1989) ซึ่งอยู่ในรูปแบบปัจจุบันใน พ.ศ. 2533 องค์การสหประชาชาติได้จัดทำตราสารทางกฎหมายระหว่างประเทศอีก 2 ฉบับ ในรูปแบบของพิธีสารต่อทำอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก คือ พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธ (Optional Protocol on the involvement of Children in Armed Conflict) และพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก (Optional Protocol on the Sale of Children, Child Prostitution and Child Pornography)

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกำหนดพันธกรณีให้ประเทศภาคีสมาชิกคุ้มครองสิทธิเด็ก โดยแยกเป็น ประเภทใหญ่ ๆ ได้ 4 ประเภท

1. สิทธิในชีวิตและการอยู่รอด คือ สิทธิของเด็กที่คลอดออกมาแล้วจะต้องมีชีวิตอยู่รอดอย่างปลอดภัย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกำหนดว่ารัฐภาคีรับรองว่าเด็กทุกคนมีสิทธิที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดที่จะมีชีวิต และรัฐภาคีต้องประกันอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ให้มีการอยู่รอดและการพัฒนาของเด็ก

2. สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองในทุกรูปแบบที่จะเป็นอันตรายต่อเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการคุ้มครองจากการถูกทำร้ายทั้งทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศ ซึ่งรวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศกับหรือการแสวงหาประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ จากเด็ก เช่น การค้าประเวณีเด็ก การขายเด็ก การนำเด็กไปใช้ขอตาน ไม่ว่าโดยบิดา มารดา ผู้ปกครอง เด็กหรือโดยบุคคลอื่น เด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากรัฐและสังคมจากการถูกนำไปใช้ประโยชน์ทางเพศหรือการล่วงละเมิดทางเพศในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการชักชวนหรือข่มขู่ให้เข้าร่วมกิจกรรมทางเพศ การค้าประเวณีหรือการเข้าไปมีส่วนในสื่อลามกเด็ก การลักพาตัว การค้าเด็กในทุก รูปแบบ เด็กมีสิทธิได้รับการปกป้อง

3. สิทธิในการพัฒนา สิทธิในการพัฒนาตนเองของเด็กเน้นทั้งด้านการพัฒนาทางร่างกายและสติปัญญา

4. สิทธิในการมีส่วนร่วมสิทธิในการมีส่วนร่วมของเด็กในรูปแบบต่างๆ การแสดงความคิดเห็นของเด็กโดยเสรีในทุกเรื่องที่มีผลกระทบต่อเด็กและรัฐภาคีต้องดำเนินการให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นทั้งต้องให้น้ำหนักต่อความคิดเห็นนั้นตามควรแก่อายุและวุฒิภาวะของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการทางศาลและทางการบริการที่จะมีผลกระทบต่อเด็ก เด็กต้องได้รับโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นต่อการดำเนินการนั้นตามกระบวนการที่กฎหมายกำหนดและสิทธิในการแสดงออกของเด็กรวมถึงอิสระในการแสวงหา ได้รับหรือส่งต่อข้อมูลและความคิดในทุกรูปแบบและในสื่อทุกประเภท เด็กมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพทางความคิด มโนธรรม และศาสนา สิทธิในการมีส่วนร่วมนี้รวมทั้งสิทธิของเด็กที่จะสมาคมกัน โดยสงบ เด็กมีสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะที่มีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมเด็กในด้านต่าง ๆ

2. พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณีและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก (ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันการค้ามนุษย์, 2551)

ในพิธีสารฉบับนี้กำหนดให้รัฐภาคี ซึ่งรวมถึงประเทศไทยมีการปฏิบัติตามซึ่งสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ต่อเด็กทางอินเทอร์เน็ต มีดังนี้

เพื่อให้บรรลุถึงความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และการปฏิบัติตามข้อบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กต่อไป จึงเป็นการสมควรที่จะขยายมาตรการที่รัฐภาคีควรดำเนินการเพื่อที่จะป้องกันการคุ้มครองเด็กจากการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กยอมรับถึงสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และจากการทำงานใดที่น่าจะเป็นอันตราย หรือที่ขัดขวางรบกวนต่อการศึกษาศึกษาของเด็ก หรือที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือต่อการพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ ศีลธรรม หรือสังคม ของเด็ก ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า การนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อที่ไม่พึงประสงค์เป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กและเป็นการขัดขวางพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนั้น พิธีสารเลือกรับนี้ยังคำนึงถึงสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กเพิ่มมากขึ้นในอินเทอร์เน็ตและวิทยาการที่พัฒนาเกิดขึ้นใหม่อื่น ๆ และระลึกถึงการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กในอินเทอร์เน็ต ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเวียนนาในปี ค.ศ. 1999 โดยเฉพาะข้อสรุปของการประชุมที่เรียกร้อง ให้ถือเป็นความผิดอาญาทั่วโลกในการผลิต การแจกจ่าย การส่งออก การส่งต่อ การนำเข้า การมีไว้ ในครอบครองโดยเจตนา และการโฆษณาสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และเน้นถึงความสำคัญของ ความร่วมมือที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้น และการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลทั้งหลายกับอุตสาหกรรมอินเทอร์เน็ต

ในด้านที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตและส่งผลให้ประเทศไทย
ดำเนินการตามพิธีสารเลือกรับ ฉบับนี้ คือ

ข้อ 2 (ก) การค้าเด็ก หมายถึง การกระทำหรือการแลกเปลี่ยนใดที่เด็กถูกส่งมอบโดย
บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใด ไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลหนึ่งเพื่อค่าตอบแทนหรือเพื่อ
ประโยชน์ตอบแทนอื่นใด

ข้อ 2 (ข) การค้าประเวณีเด็ก หมายถึง การใช้เด็กในกิจกรรมทางเพศเพื่อค่าตอบแทนหรือ
ผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบอื่นใด

ข้อ 2 (ค) สื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก หมายถึง การนำเสนอใด โดยวิธีการใดก็ตาม ที่เด็ก
เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง ในกิจกรรมทางเพศอย่างชัดแจ้ง ทั้งที่เป็นจริงหรือจำลองขึ้น หรือการ
นำเสนออวัยวะส่วนใดในทางเพศของเด็กเพื่อความมุ่งประสงค์หลักในทางเพศ

ข้อ 9 (1) รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องรับรองหรือสร้างเสริม ปฏิบัติและเผยแพร่กฎหมาย
มาตรการทางการบริหาร นโยบายและโครงการทางสังคมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดตามที่
กล่าวถึงในพิธีสารนี้ จะต้องให้ความใส่ใจเป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองเด็กผู้ซึ่งอ่อนแอและล่อแหลมต่อ
อันตรายอย่างยิ่งจากความผิดเช่นนั้น

ซึ่งต่อมาประเทศไทยได้มี พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติการคุ้มครอง
เด็ก พ.ศ. 2546 และมาตรการอื่น ๆ ให้เป็นไปตามพิธีสารเลือกรับฉบับนี้

กฎหมายที่ควบคุมสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

กฎหมายที่มีโทษทางอาญา (ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, 2554)

1. ประมวลกฎหมายมาตรา 287 ฐานเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี
หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

องค์ประกอบความผิดคำสั่งลามก ประมวลกฎหมายมาตรา 287

ความผิดที่ 1

องค์ประกอบภายนอก(อนุมาตรา (1))

1. ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือ
ยังให้ส่งออกนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประมาณใด

2. ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใด
อันลามกโดยการค้า (ถ้าไม่เข้าองค์ประกอบข้อ (3)) ต้องกระทำโดยมีมูลเหตุชักจูงอย่างใดอย่างหนึ่ง

องค์ประกอบภายใน

1. เจตนาธรรมดา
2. ถ้าไม่ได้กระทำโดยการค้า อันเป็นองค์ประกอบภายนอกข้อ (3) ก็ต้องกระทำโดยมูลเหตุชักจูงอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- 2.1 เพื่อความประสงค์แห่งการค้า
- 2.2 เพื่อการแจกจ่ายแก่ประชาชน หรือ
- 2.3 เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน

การทำ ผลิต อาจทำขึ้นเอง เช่น เขียนเรื่องลามก วาดภาพ หรือตัดต่อภาพ การมีไว้อาจไปซื้อหามาหรือได้รับจากผู้อื่น เช่น มีผู้ส่งผ่านอินเทอร์เน็ตมาให้แต่การทำ ผลิต มีไว้เป็นส่วนตัวยังไม่มีความผิด หากมิได้เป็นไปโดยการค้าหรือเพียงการค้าการแจกจ่ายแสดงอวดแก่ประชาชน

ความผิดที่ 2

องค์ประกอบภายนอก (อนุมาตรา (2))

1. การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- 1.1 ประกอบการค้า
- 1.2 มีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้า
- 1.3 แจกจ่ายแก่ประชาชน
- 1.4 แสดงอวดแก่ประชาชน หรือ
- 1.5 ให้เช่า
- 1.6 วัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวในความผิดที่ 1

การประกอบการค้าหรือมีส่วนเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวเช่น เป็นผู้ให้ทุน เป็นคนกลางรับของมา แจกจ่ายหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของเช่นว่านั้น เช่น มีวิดีโอเทปลามกไว้ให้เช่าหรือแลกเปลี่ยนกับสมาชิก ผิดตามมาตรานี้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3213/2526 น. 2533) ถ้าซื้อหามาเก็บไว้เองเป็นส่วนตัวหรือให้แก่บุคคลเฉพาะบางคน ไม่ใช่จำหน่ายแจกจ่ายแก่ประชาชน ไม่ผิดมาตรานี้

ความผิดที่ 3

องค์ประกอบภายนอก (อนุมาตรา (3)) โฆษณาหรือไขข่าวด้วยประการใดๆว่าบุคคลกระทำความผิดตามมาตรานี้ หรือว่าวัตถุหรือสิ่งลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใดหรือโดยวิธีใดเจตนาธรรมดามูลเหตุชักจูงอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

1. เพื่อจะช่วยให้แพร่หลายซึ่งวัตถุหรือสิ่งของดังกล่าวแล้ว

2. เพื่อจะช่วยการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วการโฆษณา คือ ทำให้แพร่หลายให้รู้กันทั่วไป หรือไขข่าวโดยประการใดๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิด ตามมาตรานี้หรือโฆษณา หรือไขข่าวโดยประการใดๆ ว่าวัตถุหรือสิ่งลามกดังกล่าวจะหาได้จาก บุคคลใด หรือโดยวิธีใดโดยมีมูลเหตุชักจูง

3. เพื่อจะช่วยการทำให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกนั้น เช่น บอกต่อๆ ไปว่าจะหาซื้อหนังสือลามกหรือวิดีโอลามกได้จากใครหรือร้านใดขายหรือที่ใดเป็น แหล่งผลิต

4. เพื่อให้ผู้รับฟังไปซื้อหาหรือเช่ามาดูได้ หรือให้เปิดคู่มือเว็บไซต์ไหน เป็นต้น

องค์ประกอบความผิดของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 จะเห็นได้ว่าไม่มี มาตรการใดที่มีการคุ้มครองเด็กโดยเฉพาะ

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

กฎหมายฉบับนี้เกิดจาก การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลมากขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งเป็นลักษณะที่เรียกว่า การค้ามนุษย์ ได้ขยายตัวมิได้จำกัดเฉพาะหญิงและเด็ก มีการกระทำด้วย วิธีการทำที่หลากหลายมากขึ้นและกระทำในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติมากขึ้น ซึ่งการ ประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 เพื่อให้การป้องกันและ ปราบปรามการค้ามนุษย์มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อป้องกันและ ปราบปรามการค้ามนุษย์ การปรับปรุงการช่วยเหลือ และคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้า มนุษย์ให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด

ด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต มีส่วนที่เกี่ยวข้อง คือ (พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551, 2551)

มาตรา 4 การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หมายถึง การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุ หรือสื่อลามก

มาตรา 6 (1) ผู้ใดเป็นธุระ จัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วยงาน หนึ่งยวักกัซง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว น้อฉล หลอกหลวงใช้อนาจโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล บุคคลนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหา ประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล หรือ

มาตรา 6 (2) เป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วยงาน หนึ่งยวักกัซง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็ก ผู้นั้นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

3. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติที่กล่าวถึงการทำความผิดทางอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะ มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ดังนี้ (พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550, 2550)

มาตรา 14 (4) ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งจากพระราชบัญญัติฉบับนี้มุ่งเอาโทษกับบุคคลที่ทำความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกและสื่อที่ไม่เหมาะสมอยู่ด้วยกันทั้ง 2 ประเภท ได้แก่ (นันทน์ภัสสนธิพร,2552)

1. ผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ซึ่งได้แก่ผู้โพสต์ข้อความในระบบคอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะเปิดเผย หรือเผยแพร่เป็นการทั่วไป

2. เผยแพร่ หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ลามกผู้ให้บริการผู้ใจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน

ตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัตินี้ หากพบการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนซึ่งสื่อลามกยอมถือเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีมีอำนาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายได้

4. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

เหตุผลในการประกาศใช้เนื่องจากป้องกันมิให้เด็กถูกทารุณกรรม ตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หรือถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและสมควรปรับปรุงวิธีการส่งเสริมความร่วมมือในการคุ้มครองเด็กระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชนให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต มีส่วนที่เกี่ยวข้อง คือ (พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, 2546)

มาตรา 26 (5) ห้ามมิให้ผู้ใดบังคับ ชู่เช้ญ ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำด้วยประการใดอันเป็นแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก

มาตรา 26 (6) ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานหรือกระทำการอันเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจมีผลกระทบต่อการศึกษาเจริญเติบโตหรือขัดขวางต่อการพัฒนาการเด็ก

มาตรา 26 (9) ห้ามมิให้ผู้ใด บังคับ ชูเชิญ ใช้น้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะ เป็น ไป เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด

มาตรา 26 (7) ห้ามมิให้ผู้ใด บังคับ ชูเชิญ ใช้น้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใดเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก

เมื่อวิเคราะห์จากบทบัญญัติ พบว่า เป็นการป้องกันเด็กจากการนำไปเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและหากมีการนำไปเผยแพร่ก็ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

การทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาเป็นการทบทวนถึงกฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศ ผู้ศึกษาได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เพื่อหาข้อสรุปของการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ได้ดังนี้

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

อภิญา เวชยชัย (2551) ได้ให้ความหมายของการคุ้มครองเด็ก คือ การให้ความสำคัญที่เด็กเป็นฐาน คือ การให้ความช่วยเหลือ ปกป้องตัวเด็กจากอันตรายหรือความเสี่ยงภัยจากปัจจัยหลายด้าน ที่กระทำต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์และมีผลต่อการขัดขวางการเจริญเติบโตของเด็ก ทั้งนี้การเน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมีวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อขยายบทบาทการทำงานของทุกสาขาวิชาชีพในการใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญในงานของตนในการคุ้มครองเด็ก เช่น นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ตำรวจ อัยการ ศาล ครูอาจารย์ จิตแพทย์ กุมารแพทย์ รวมทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กและบุคคลในชุมชน การทำงานการคุ้มครองเด็กต้องเน้นการพัฒนาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็ก (Protective environment) ซึ่งรวมถึงระบบสังคมย่อยและใหญ่ที่แวดล้อมเด็ก ได้แก่ ระบบบริการของหน่วยงาน และกลไกทางกฎหมาย การพัฒนาบุคลากร และการสร้างเสริมรูปแบบที่เน้นการมีส่วนร่วมของเด็กตามทิศทางการ

เนื่องจากการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กต้องทำงานโดยความร่วมมือของทุกสหวิชาชีพเมื่อกล่าวถึงภาคเอกชน ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์กรที่ทำงานเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กในเชิงพาณิชย์ คือ มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก พบว่า องค์กร

ดังกล่าวได้ให้ความหมายของการคุ้มครองเด็กโดยเทียบเคียงจากข้อตกลงระหว่างประเทศ นั่นคือ พิธีสารเลือกรับว่าด้วย การค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก (Optional Protocol on the Sale of Children ,Child Prostitution and Child Pornography) หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่าพิธีสารเลือกรับ (Optional Protocol 48) ที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในเดือนมกราคม พ.ศ. 2549 ซึ่งมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกได้กล่าวว่า มีความเป็นห่วงกังวลในเรื่องการมีสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กมากขึ้นในอินเทอร์เน็ตและวิทยาการที่พัฒนาเกิดขึ้นใหม่ ๆ อื่น และระลึกถึงการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กในอินเทอร์เน็ตซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเวียนนา ปี ค.ศ. 1999 โดยเฉพาะข้อสรุปการประชุมที่เรียกร้องให้ถือความผิดอาญาทั่วโลกในการผลิต การแจกจ่าย การส่งออก การส่งต่อ การนำเข้า การมีไว้ในครอบครองโดยเจตนา และการโฆษณาสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กและเน้นถึงความสำคัญของความร่วมมือที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้นและการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลทั้งหลายกับอุตสาหกรรมอินเทอร์เน็ตซึ่งต่อมามีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 ที่ใกล้เคียงกับส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกในพิธีสารเลือกรับว่าด้วย การค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งถือเป็นการค้ามนุษย์เพราะนำเด็กมาแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ นอกจากนี้ประเทศไทยได้ลงนามแต่ยังมีได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วย การป้องกัน การปราบปราม และลงโทษความผิดในการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก (พิธีสารค้ามนุษย์หรือ Trafficking Protocols) หลังจากนั้นประเทศไทยมีการปรับปรุงกฎหมายมากมายแต่กลับมีปัญหาเรื่องการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งกฎหมายไทยยังไม่สอดคล้องกับมาตรฐานสากลในเรื่องสื่อลามกเด็ก วัตถุหรือสิ่งของลามกที่กำหนดไว้ในกฎหมายไทยนั้น คือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ยังไม่ได้ระบุชัดเจนว่ารวมถึงภาพลามกเด็กด้วยหรือไม่ นอกจากนี้ กฎหมายดังกล่าว ยังมีได้ครอบคลุมถึงภาพดิจิทัลหรือภาพอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งสื่อในสองลักษณะนี้สามารถสร้างและแพร่ภาพลามกเด็กไปได้อย่างรวดเร็วที่สุดและง่ายขายที่สุดในปัจจุบันนั้นหมายถึงกฎหมายดังกล่าวยังไม่ได้ให้ความคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ในขณะที่เดียวกัน มูลนิธิเพื่อการยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก(องค์กรเอ็คแพท อินเตอร์เนชั่นแนล) ได้ให้ความหมายของสื่อลามกเด็กที่เป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ แบ่งเป็น 3 รูปแบบ (มูลนิธิเพื่อการยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก, 2555)

1. เด็กอาจถูกหลอกด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือถูกบังคับให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศเพื่อการผลิตสื่อลามก ทั้งนี้ เด็กที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตอาจไม่รู้ถึงกระบวนการผลิตสื่อลามกดังกล่าว จากนั้นสื่อลามกเหล่านี้ถูกแจกจ่าย จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนกัน

2. ผู้บริโภคที่มีสื่อลามกเด็กไว้ในครอบครอง นับได้ว่าเป็นผู้แสวงหาประโยชน์จากเด็กเช่นกัน เนื่องจากความต้องการสื่อลามกเด็กได้ช่วยส่งเสริมให้กระบวนการผลิตสื่อเหล่านี้ยังคงดำเนินต่อไป

3. ผู้ผลิตสื่อลามกมักใช้สื่อลามกที่ผลิตไว้เป็นเครื่องมือในการบังคับ ขู่เข็ญ หรือแบล็กเมลเด็ก ๆ ที่เกี่ยวข้องในการผลิตสื่อดังกล่าว

ในปัจจุบันความก้าวหน้าของอินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างโอกาสทางการค้า รวมไปถึงผู้ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์เนื่องจากอินเทอร์เน็ตง่ายต่อการสร้างเครือข่ายและเข้าถึงเครือข่ายที่เผยแพร่สื่อลามก ในขณะที่กฎหมายปกป้องคุ้มครองเด็กในเรื่องนี้ไม่ครอบคลุมต่อการดำเนินการหาตัวผู้กระทำผิดซึ่งมีอยู่ได้ทั่วโลกแต่มีการทำผิดกฎหมายระหว่างประเทศ การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องอาศัยการบัญญัติกฎหมายที่สอดคล้องกันในแต่ละประเทศ ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประเทศและความรับผิดชอบของธุรกิจเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ

จากการศึกษาผู้วิจัยได้ข้อสรุปถึงการปฏิบัติการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ขององค์กรพัฒนาเอกชน ได้ ดังนี้

1. กระบวนการการป้องกันเด็กเข้าสู่กระบวนการผลิตสื่อลามก
2. กระบวนการป้องกันผู้บริโภคมีสื่อลามกเด็กไว้ในครอบครอง
3. การป้องกันผู้ผลิตผลิตสื่อลามกเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต
4. การป้องกันการบังคับขู่เข็ญหรือแบล็กเมลเด็กที่อยู่ในกระบวนการผลิตสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกอนาจาร
5. การป้องกันการสร้างเครือข่ายและเข้าถึงเครือข่ายที่เผยแพร่สื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต
6. การดำเนินคดีกับผู้กระทำทั้งในประเทศและต่างประเทศ
7. ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ปัญหาสื่ออินเทอร์เน็ต

ปัญหาที่เกิดขึ้นบนสื่ออินเทอร์เน็ตมีหลายรูปแบบ จากรายงานสถานการณ์ ความคุ้มครองปิดกั้นสื่อออนไลน์ด้วยการอ้างกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐไทย (2553) ได้รายงานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2551 ดังนี้

1. ความผิดฐานหมิ่นประมาท เนื่องจากการติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตนั้นมีการปิดบังผู้รับส่งสาร สามารถปิดบังตัวตนที่แท้จริงได้ จึงมีการกล่าวหา นำภาพส่วนตัวมาเผยแพร่เข้ามา ซึ่งความเสียหายต่อชื่อเสียง เกียรติยศ

2. ความผิดที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพที่ไม่พึงประสงค์ ความสามารถในการปิดบังตัวตน ประกอบกับกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่รวดเร็วและเข้าถึงได้ง่าย เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งสำคัญในการเผยแพร่ภาพที่ไม่พึงประสงค์ สาวตรี สุขศรี (2547) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ศึกษาเฉพาะการเผยแพร่ภาพลามกและการหมิ่นประมาทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ได้วิเคราะห์ว่า เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายระดับโลกที่ประกอบด้วยเครือข่ายคอมพิวเตอร์ย่อยๆ หลายเครือข่าย บริการพื้นฐานรูปแบบต่างๆจึงมีอยู่เป็นจำนวนมาก ประกอบกับรูปแบบของการแสดงผลข้อมูลแบบอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นการที่รัฐจะเข้าไปควบคุมสื่อลักษณะนี้ได้ทั้งหมดจึงไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยง่าย และที่สำคัญข้อมูลข่าวสารบนสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์มากกว่าโทษ ดังนั้นการจำกัดการใช้อินเทอร์เน็ตจึงย่อมก่อให้เกิดกระแสต่อต้านของประชาชน จากสังคม โดยอาศัยข้ออ้างเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แต่ถ้าวินิจฉัยไม่ดำเนินการใดๆเลยก็อาจก่อผลร้ายตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็ก สาวตรี สุขศรี (2547) แบ่งกลุ่มของลักษณะการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ 2 ส่วน คือ ภาพอนาจารผู้ใหญ่และภาพอนาจารเด็ก ในที่นี้ กล่าวถึงภาพอนาจารเด็ก ซึ่งไม่เพียงพบอันตรายการเผยแพร่ภาพเหล่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นพบว่า การกระทำมาเพื่อให้ได้ภาพอนาจารเด็กย่อมแฝงไว้ด้วยการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก แต่มิใช่ว่าภาพอนาจารทุกกรณีเป็นความผิดตามกฎหมาย ควรมีการจัดแบ่งประเภท ลักษณะ รูปแบบ ระดับความรุนแรง และผลกระทบที่มีต่อสังคมโดยรวมให้ชัดเจนว่าสิ่งใดเป็นความผิดที่รัฐต้องเข้าไปควบคุมดูแล และสิ่งใดเป็นขอบเขตสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล

3. คูหมิ่นสถาบันพระมหากษัตริย์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2551-2553 เป็นช่วงที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีคดีที่คูหมิ่นพระมหากษัตริย์ รวม 31 คดี โดยหลักแล้วความผิดเรื่องนี้มักถูกตั้งข้อหาว่าผิด มาตรา 14 (2) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน และมาตรา 14 (3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 112

2. เนื้อหาที่กระทบต่อความมั่นคงชาติต่อศีลธรรมอันดี ส่วนใหญ่มีการกำหนดความผิดไว้ทั้งใน มาตรา 14 (2) และ(3) นั่นคือ ควบคู่ไปกับความผิดฐานคูหมิ่นสถาบันพระมหากษัตริย์ ซึ่ง

มาตรา 14 (3) เป็นมาตราที่ทำให้เชื่อมโยงสู่ฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญาที่ว่าด้วยความผิดต่อความมั่นคง แต่มาตรา 14 (2) ที่กล่าวเรื่องความมั่นคง ทำให้เจ้าพนักงานต้องใช้ดุลพินิจในการตีความอย่างมาก ประกอบกับสถานการณ์การเมืองปัจจุบันจำนวนคดีเกี่ยวกับความมั่นคงมีเพิ่มสูงมากขึ้น จึงเป็นสาเหตุที่คดีที่เกี่ยวกับความมั่นคงขัดต่อศีลธรรมอันดี มีการตั้งคดีควบคู่ไปกับความผิดฐานดูหมิ่นสถาบันพระมหากษัตริย์

จากการศึกษา ข้อตกลงระหว่างประเทศ กฎหมาย วรรณกรรม และปัญหาสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต มีความจำเป็นที่ต้องอาศัยการดำเนินงานโดยการมีส่วนร่วมระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีบทบาทการคุ้มครองเด็กใกล้เคียงกับภาครัฐ เพื่อทำการศึกษาก็ต้องมีการศึกษาการคุ้มครองเด็กอย่างเป็นรูปธรรมซึ่งผู้ศึกษาจะทำการศึกษารายงานขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในหัวข้อต่อไปเพื่อให้เห็นบทบาทที่สำคัญขององค์กรพัฒนาเอกชนที่มีส่วนร่วมกับรัฐบาล

2.2 องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

เมื่อพิจารณาถึงองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองในประเทศไทยมีหลายแห่ง ที่ทำงานเพื่อสังคมไม่มีการแสวงหากำไร และเป็นองค์กรที่มีบทบาทต่อสังคมเกือบเทียบเท่ารัฐบาล องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กมีพันธกิจและภารกิจคล้ายคลึงกัน ผู้ศึกษาจึงทบทวนถึงองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ เพื่อนำมาสรุปถึงบทบาทที่สำคัญต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ได้ดังนี้

องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก

1. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเวปไซต์, 2555)

มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (The Center for the Protection of Children Right Foundation) ดำเนินการให้ความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กให้อยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัย เช่น เด็กที่ถูกกระทำทารุณ อายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 18 ปี เช่น เด็กถูกทำร้ายร่างกาย เด็กถูกล่วงเกินทางเพศ และเด็กได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยได้ตระหนักและรับรู้สภาพความเป็นจริงของปัญหาการละเมิดสิทธิเด็กที่มีอยู่มากมาย

พันธกิจ

การสร้างให้เกิดสังคมที่เอื้ออาทรต่อเด็ก โดยผลักดันให้เกิดกลไกความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชน และสังคมในการคุ้มครองและป้องกันปัญหาการละเมิดสิทธิเด็ก

พันธกิจสำคัญในการทำงานเพื่อเด็กและครอบครัว

มูลนิธิให้ความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กซึ่งถูกกระทำทารุณในรูปแบบต่างๆ โดยเป็นภารกิจหลักของฝ่ายคุ้มครองสิทธิเด็ก ทั้งนี้จะประสานความร่วมมือกับทีมสหวิชาชีพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยใช้มาตรการทางสังคมสงเคราะห์ การแพทย์และกฎหมาย การดำเนินการเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการตรวจสอบติดตาม การสืบค้นข้อเท็จจริง การคุ้มครองสวัสดิภาพ การช่วยเหลือทางกฎหมาย การฟื้นฟูเยียวยา การส่งเสริมให้เด็กได้รับการพัฒนา ตลอดจนการคืนเด็กกลับสู่สังคม นอกจากการช่วยเหลือคุ้มครองเด็กแล้วยังมุ่งส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานของเจ้าหน้าที่ทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในแต่ละปีฝ่ายคุ้มครองสิทธิเด็กดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณประมาณ 300 คน ซึ่งมีการแจ้งเหตุขอความช่วยเหลือจากทั่วประเทศ การประเมินสถานะ การประเมินความต้องการของเด็กและครอบครัวและการบำบัดฟื้นฟูเด็กที่ได้รับการความช่วยเหลือ

วัตถุประสงค์

1. สนับสนุนส่งเสริมสิทธิเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ
2. ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กผู้ถูกละเมิดสิทธิตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ
3. ศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทย ให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ
4. ร่วมมือกับหน่วยงานที่ทำงานด้านเด็กสิทธิมนุษยชนและร่วมมือกับหน่วยงานเอกชนในการป้องกันและคุ้มครองเด็กทุกกรณี

ภารกิจ

มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ ให้เด็กสามารถกลับไปดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข

สถานแรกรับ หรือ บ้านแรกรับ เป็นสถานที่รับเด็กขณะเผชิญปัญหาวิกฤตให้เข้ามาอยู่ในความดูแล เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเด็กและครอบครัว และนำข้อเท็จจริงที่ได้มาประเมินสถานะด้านกาย จิต สังคม และประเมินความต้องการจำเป็นในการรับบริการของเด็กและครอบครัวเพื่อกำหนดแนวทางในการช่วยเหลือเด็กและครอบครัวต่อไป นอกจากนี้ยังให้ความคุ้มครองและการบำบัดฟื้นฟูเบื้องต้นในปัญหาวิกฤตทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเด็ก

สถานพัฒนาและฟื้นฟู หรือบ้านอุ้มเลี้ยง เป็นสถานบำบัดและฟื้นฟูเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการถูกทำร้าย มีการทำงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพเพื่อออกแบบการบำบัดฟื้นฟูเป็นรายบุคคล เป็นการบำบัดในรูปแบบของการทำกิจกรรม มีรายละเอียด คือ

1. กิจวัตรบำบัด คือการสอดแทรกวิธีการบำบัดฟื้นฟูเข้าไปในกิจกรรมในชีวิตประจำวัน การออกแบบกิจกรรมจะสอดคล้องกับสถานะปัญหาของเด็ก มีเป้าหมายเพื่อพัฒนากระบวนการคิด การแก้ปัญหา และการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เพิ่มความมีคุณค่าในตนเองให้กับเด็ก

2. กิจกรรมบำบัดเฉพาะปัญหา คือการนำปัญหาเฉพาะตัวของเด็กที่ยากต่อการคลี่คลาย เป็นบาดแผลทางจิตใจ หรือประเด็นปัญหาสุขภาพจิตต่างๆ เช่น อาการขาดรัก การขาดทักษะสังคม ปัญหาเรื่องเพศ เป็นต้น มาวางแผนกิจกรรมบำบัดทั้งรายเดี่ยวรายกลุ่ม ซึ่งมี 3 แบบคือ

- 2.1 การทำจิตบำบัดรายเดี่ยว

- 2.2 การบำบัดกลุ่มโดยใช้กิจกรรมละครบำบัด ศิลปะบำบัด

- 2.3 การบำบัดด้วยยาสำหรับเด็กที่มีปัญหาอารมณ์รุนแรง

3. กิจกรรมบำบัดตามโอกาสสำคัญ เป็นการกิจกรรมตามวันสำคัญ หรือตามกระแสสนใจของสังคม เน้นให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง เกิดกระบวนการความคิด เกิดการพัฒนาตนเอง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการทำงานของเด็ก เช่นกิจกรรมวันปีใหม่ วันวาเลนไทน์ วันสงกรานต์

นอกจากนี้ยังให้การช่วยเหลือบุคคลในครอบครัวของเด็กในด้านต่างๆ รวมถึงการบำบัดฟื้นฟูครอบครัว ทั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เด็กกลับคืนสู่ครอบครัวได้อย่างปลอดภัยและดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ

ด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตพบว่า มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีวัตถุประสงค์ที่ทำงาน ด้านการสนับสนุน ด้านการช่วยเหลือ คุ้มครองเด็กผู้ถูกละเมิด ด้านศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศร่วมมือกับหน่วยงานที่ทำงานด้านเด็กและสิทธิมนุษยชนและเอกชนในการป้องกันและคุ้มครองเด็กทุกกรณี โดยทุกด้านมีการทำงานที่

สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ เช่น การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศไม่ให้มีการนำเสนอผ่านสื่อ โดยการดูแลจนเด็กสามารถกลับคืนสู่สังคมได้

2. มุลินธิเพื่อการพัฒนาเด็ก (มุลินธิเพื่อการพัฒนาเด็กเว็บไซต์, 2555)

มุลินธิเพื่อการพัฒนาเด็ก ทำงานกับเด็กรอบด้านทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการรอบด้านตามวัยทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม

2. ศึกษาและเผยแพร่ปัญหาเด็กให้สังคมได้รับทราบ

3. ริเริ่มพัฒนา และสนับสนุนกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กแก่ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4. รณรงค์ให้ผู้ใหญ่ทุกคนช่วยกันสร้างชีวิตที่เยาว์วัยที่ผาสุกแก่เด็ก
การดำเนินงานใน 5โครงการหลักดังนี้

1. โครงการแต่น้องผู้หิวโหย ให้การช่วยเหลือเด็กขาดสารอาหารปัญหาสุขภาพเด็ก

2. โดยสนับสนุนทุนการศึกษา สนับสนุนโครงการอาหารกลางวันและการเกษตรในโรงเรียน

3. โครงการแรงงานเด็ก ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม ได้รับค่าจ้างที่ไม่เป็นธรรมและการอยู่ในโรงงานในสภาพที่ไม่เหมาะสมถูกสุขลักษณะการให้ความช่วยเหลือเฉพาะหน้าเด็กที่ถูกทำร้าย

4. โครงการส่งเสริมสื่อมวลชนเพื่อเด็กสนับสนุนสื่อที่ดีสำหรับเด็กการสร้างเครือข่ายการทำงานช่วยเหลือเด็ก

5. โครงการครอบครัวและชุมชนพัฒนา ด้วยการนำเสนอรูปแบบกิจกรรมครอบครัวที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาสถาบันครอบครัวไทยให้เข้มแข็ง และรวมกลุ่มครอบครัวต่างๆการสร้างอาสาสมัครปกป้องเด็ก

ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมกับมุลินธิได้ เช่น แจ้งเหตุเมื่อพบเห็นแรงงานเด็กถูกทำร้าย ทารุณกรรมหรือถูกเอาเปรียบเป็นอาสาสมัครเพื่อแบ่งปันความรู้ความสามารถให้แก่เด็กๆ สอนคอมพิวเตอร์ ภาษา ศิลปะ แบ่งปันอุปกรณ์การเรียน กีฬา ศิลปะ เครื่องเล่น

ด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต พบว่า มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็กมีโครงการแรงงานเด็ก ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณไม่ว่าจะเป็นการใช้แรงงานหรือนำเด็กไปแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางการค้า โดยให้ความช่วยเหลือเฉพาะหน้า โครงการสร้างเสริมสื่อที่เหมาะสมกับเด็กและเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานร่วมกับภาคีรัฐบาลในการรับแจ้งเหตุเมื่อพบเห็นเด็กถูกทำร้าย

3. มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย (มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยเว็บไซต์,2555)

เป็นองค์กรคริสเตียนร่วมพันธกิจ มีเจตจำนงที่จะดำเนินตามแบบอย่างขององค์พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ในการทำงานร่วมกับคนยากไร้ และด้อยโอกาส ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ดีขึ้น แสวงหาความยุติธรรม และเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

พันธกิจด้วยแนวทางที่ผสมผสานและครบบริบูรณ์

1. การพัฒนาชุมชนสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตมีฐานที่ชุมชนมีลักษณะยั่งยืน และเน้นความต้องการที่จำเป็นของเด็กเป็นพิเศษ

2. การบรรเทาทุกข์ฉุกเฉินการช่วยคนผู้ประสบทุกข์ภัยจากความขัดแย้งหรือวินาศภัย

3. การส่งเสริมความยุติธรรมในสังคมแสวงหาความเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งมีผลกระทบต่อผู้ยากไร้ที่เราทำงานด้วย

2. การร่วมพันธกิจกับคริสตจักรช่วยเหลือคริสตจักรในการทำพันธกิจของตนเองให้สมบูรณ์

3. การเสริมสร้างจิตสำนึกแก่มวลชนซึ่งจะนำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก

4. การเป็นพยานเพื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าโดยการดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่างที่ดี ในด้านการกระทำ คำพูด หมายสำคัญคือพระกิตติคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า การดำเนินพันธกิจที่จะสนับสนุนให้ประชาชนตอบสนองต่อพระกิตติคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

พันธกิจ

1. มุ่งเน้นการพัฒนาเด็ก ครอบครัว และชุมชนสงเคราะห์ เพื่อให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิต

2. เป็นองค์กรคริสเตียนเพื่อการพัฒนาและสาธารณกุศล

3. ดำเนินกระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ความช่วยเหลือผู้ยากไร้ด้อยโอกาสในสังคม และผู้ที่ดำเนินชีวิตในภาวะยากลำบาก

2. มุ่งเน้นการพัฒนาเด็ก ครอบครัว ชุมชน และผู้ประสพภยพืบทดิต่างๆ โดยร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ เอกชน คริสตจักร สถาบันต่างๆ และผู้มีจิตกุศลทั้งหลาย เพื่อบรรลุ เป้าหมายสูงสุดขององค์กร
3. ดำเนินงานพัฒนาและอุปการะเด็กยากไร้ ด้อยโอกาส ในรูปแบบ การพัฒนาชุมชนเป็นพื้นที่แบบพึ่งตนเองและยั่งยืน โดยมีเด็กเป็นหัวใจสำคัญของพันธกิจ
4. ให้การสนับสนุนช่วยเหลือปัจจัยทางด้านการศึกษา การดูแลทางด้าน อนามัย การพัฒนาจิตใจ จริยธรรม และการส่งเสริมพัฒนาอาชีพให้แก่เด็กและครอบครัว
5. ได้ให้การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แก่ผู้ประสพภย ทั้งภยอันเกิดจาก ธรรมชาติ หรือภยจากการกระทำของมนุษย์ โดยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสพภยทั้งในเบื้องต้น และภายหลังจากเหตุการณ์ตามความเหมาะสม เพื่อฟื้นฟูสู่ภาวะปกติ และพัฒนาให้เขาสามารถพึ่งพา ตนเองต่อไปได้
6. ได้สนับสนุน ส่งเสริม และให้ความรู้แก่บุคคล กลุ่มเป้าหมาย ผู้นำ ชุมชน คนในชุมชน และผู้นำคริสตจักร ในการร่วมมือกันตอบสนองต่อการแก้ไขปัญหาร่งคว่นใน สังคม ซึ่งจะมีผลกระทบต่อเด็กและผู้ยากไร้ โดยประสานงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ในการดำเนินงาน โครงการพิเศษต่างๆ

พันธกิจการสนับสนุนและร่วมพันธกิจกับคริสตจักร

มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยได้สนับสนุนให้คริสตจักรในท้องถิ่นมี บทบาทในการเผยแพร่ธรรมและปลูกฝังจริยธรรมที่ดีให้แก่เด็กและคนในชุมชน โดยการเสริมสร้าง ทักษะแก่ผู้นำคริสตจักร เชิญชวนให้คริสตจักรมีส่วนร่วมในพันธกิจการช่วยเหลือผู้ยากไร้ด้อยโอกาส ในสังคม อีกทั้งสนับสนุนให้คริสตจักรมีบทบาทในงานให้บริการแก่ชุมชนด้วย

พันธกิจการเสริมสร้างจิตสำนึกแก่มวลชน

มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยเชิญชวนให้มวลชนชาวไทยได้มีส่วนร่วม ในกาช่วยเหลือเกื้อกูลแก่ผู้ด้อยโอกาสในสังคม โดยมูลนิธิฯ จะเป็นผู้สานต่อสายใยแห่งการแบ่งปัน นั้น ไปสู่เด็กและผู้ยากไร้ด้อยโอกาสในโครงการต่างๆ

โครงการของมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

1. โครงการอุปการะเด็ก
2. โครงการอาหารกลางวัน
3. โครงการอนาคตของหนู
4. โครงการบรรเทาทุกข์ฉุกเฉิน
5. แพนมิน24 ชั่วโมงเป็นโครงการที่สร้างให้เยาวชนมีความเป็นผู้นำ

6. โครงการมือเช้าเพื่อน้องท้องอืด

มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนขนาดใหญ่ มีบทบาทมากในฐานะองค์กรพัฒนาเอกชนของประเทศไทย และมีโครงการมากมายที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กอย่างจริงจัง

4. มูลนิธิดวงประทีป(มูลนิธิดวงประทีปเวปไซท์,2555)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้โอกาสทางการศึกษาแก่เด็ก เยาวชนในชุมชนที่ยากจน รวมทั้งการฝึกฝนวิชาชีพและอบรมการฝีมือ เพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีวิชาความรู้ มีความสามารถที่จะทำมาหาเลี้ยงตนเอง และครอบครัวได้ต่อไปในอนาคต
2. เพื่อส่งเสริมให้เด็ก และเยาวชนมีพลานามัยสมบูรณ์ ได้รับการปลูกฝังคุณธรรมให้เป็นกัลยาณชน เพื่อดำรงชีพเป็นกำลังที่สำคัญต่อสังคมและชาติบ้านเมือง
3. เพื่อช่วยเหลือและสนับสนุนการศึกษา การวิจัยเกี่ยวกับสภาวะและปัญหาชุมชนที่ยากจนให้บังเกิดความเข้าใจและดำเนินการพัฒนาได้อย่างถูกต้อง
4. เพื่อช่วยเหลือฉุกเฉินเกี่ยวกับงานสงเคราะห์ งานพัฒนาชุมชนแออัดที่ประสบภัยพิบัติ
5. เพื่อให้ความร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณประโยชน์
6. ส่งเสริม และสนับสนุนให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง

กิจกรรมมูลนิธิ

1. โครงการทุนการศึกษาปัจจุบันมูลนิธิมีเด็กที่ได้รับทุนการศึกษาอยู่อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย มีจำนวน 2,400 ทุน สงเคราะห์เฉพาะหน้ากว่า 1,000 คน
2. โครงการอนุบาลดวงประทีปอนุบาลมูลนิธิดวงประทีปก่อตั้งขึ้นเพื่อรองรับ เด็กกลุ่มเสี่ยงให้มีโอกาสที่จะ ได้ดูแลทั้งเรื่องสุขภาพ อนามัยและวางรากฐานการศึกษาที่ถูกต้อง คือให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุขเพื่อปูทางสู่ความเป็นพลเมืองดีของสังคมต่อไป
3. โครงการพัฒนาผู้นำเยาวชนคลองเตยเพื่อให้การช่วยเหลือเด็กและเยาวชนในชุมชนแออัด เพื่อเป็นการป้องกัน ลดปัญหาการเสพยาเสพติด และเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน ให้สามารถจัดการกับสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความกดดัน ในรูปของการสนับสนุนเงินทุนและเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ

4. โครงการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชนมูลนิธิดวงประทีป และชาวชุมชนพร้อมใจกันจัดตั้งสหกรณ์มุ่งหวังที่จะแก้ปัญหาทางการเงินให้แก่สมาชิก ปัจจุบันสหกรณ์มีสมาชิกกว่า 1,000 คน จากชุมชนแออัดกว่า 18 ชุมชนทั้งในเขตคลองเตย เขตประเวศและเขตหนองจอก

5. โครงการนิทานคาราวานนิทานคาราวานเป็นขบวนคาราวาน เล่านิทานด้วยละครหุ่นมือให้แก่เด็ก พร้อมทั้งสอดแทรกสาระบันเทิงที่มีประโยชน์ โดยสอนให้เด็กมีทักษะในการคิดรวมทั้งปลูกฝังในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีไทย อัจฉางาม

6. โครงการการศึกษาพิเศษ เด็กบกพร่องทางการได้ยินมีเป้าหมายที่จะฟื้นฟูการได้ยินและการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้มีความรู้และความสามารถที่ใกล้เคียงเด็กปกติ เช่น สามารถเรียนนาฏศิลป์ไทยได้ สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้

7. โครงการศิลปะเด็ก เป็นการสอนศิลปะเด็กด้านจิตรกรรม ประติมากรรม เขียนภาพนอกสถานที่ (Art camp) ช่วงเสาร์-อาทิตย์ หรือช่วงปิดเทอม ตามสถานที่ต่าง ๆ ผลงานของเด็ก ๆ ได้จัดพิมพ์เป็นการ์ดอวยพรปฏิทิน เพื่อจัดจำหน่ายในโอกาสต่าง ๆ

8. โครงการห้องสมุดของเล่นเกิดขึ้นเพื่อ สร้างเสริมพัฒนาการของเด็กให้ได้ผลยิ่งขึ้น อันจะขยายผลต่อเด็กในอนาคต โดยของเล่นเด็กจะเป็นเครื่องมือ สำคัญที่จะส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ทักษะและความสมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ

9. โครงการอาหารกลางวันและอนุบาลชุมชน

10. โครงการศูนย์บรรเทาสาธารณภัยมูลนิธิดวงประทีป

11. โครงการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์

12. โครงการผู้สูงอายุและผู้พิการเพื่อสร้างขวัญกำลังใจรวมกลุ่มผู้สูงอายุให้ช่วยเหลือกันและกันในยามเจ็บป่วย

13. โครงการนิวัฒน์สู่ชีวิตใหม่ เยาวชนชาย และโครงการเยาวชนหญิงสู่ชีวิตใหม่ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนชายหญิงที่ถูกทำร้ายและเยาวชนโดยใช้สภาพธรรมชาติบำบัดและล้อมรั้ว

มูลนิธิดวงประทีปเน้นการทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กภายในชุมชน มีการทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กโดยจัดเป็นโครงการต่างๆ ที่ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

5. องค์การพัฒนาคู่มือคุ้มครองเด็ก(องค์การพัฒนาคู่มือคุ้มครองเด็กเว็บไซต์, 2555)

เป้าหมายหลัก คือ การผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในระดับนโยบาย มีขอบเขต การทำงานระดับชาติ และประสานงานระดับสากล ทำงานอย่างเป็นเครือข่ายกัน มุ่งให้ความสนใจ ในการติดตาม ประสานงานคดี ที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ และเด็กและหญิงที่ถูกนำไปค้าประเวณี และ/ หรือ ที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ตลอดจนดูแลการประสานงาน และกลไกกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าว

ภารกิจ

1. ติดตามประสานงานคดีในกระบวนการยุติธรรม (Monitoring cases)
 - 1.1 ติดตามประสานงานในคดีที่ผู้ชอบกระทำทางเพศต่อเด็กถูกจับ เพื่อช่วยให้การดำเนินคดีเป็นไปอย่างได้ผลและยุติธรรมต่อผู้เสียหาย
 - 1.2 การทำงานร่วมกับองค์กรเอกชนอื่นๆ ในการประสานงานกับหน่วยงานรัฐในประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันการแก้ไขปัญหาการชักนำเด็กมาค้าประเวณี
2. การช่วยเหลือคุ้มครอง (Advocacy Work)
 - 2.1 ประสานและผลักดันให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ออกกฎหมาย หรือเกี่ยวข้องกับการออกกฎหมาย แก้ไขปรับปรุงกฎหมาย เพื่อคุ้มครองเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศให้ดีขึ้น และแก้จุดหรือประเด็นที่เป็นช่องว่างทางกฎหมายเหล่านี้
 - 2.2 รณรงค์ให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกเพิ่มขึ้นในหมู่สาธารณชน ไม่ว่าทางด้านการศึกษา ทางสื่อมวลชน หรืออื่นๆ โดยความร่วมมือกับรัฐและองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเหล่านี้ เพื่อปกป้องเด็กจากการถูกนำไปค้าประเวณี
3. ด้านเอกสารและข่าวสาร (Documentation)
 - 3.1 ทำงานวิจัยและร่วมมือกับสถาบันวิชาการสถาบันต่าง ๆ ในการทำวิจัย และจัดพิมพ์เผยแพร่ผลการวิจัย ข้อมูล บทความ ฯลฯ ที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ
 - 3.2 เผยแพร่ผลการดำเนินคดีการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กทั้งในประเทศ และต่างประเทศเพื่อปราบผู้กระทำผิดในลักษณะเดียวกันพัฒนาบุคลากร (Capacity Building / Training) ที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก
4. การสร้างเครือข่าย (Networking) โดยมีหน่วยงานที่ติดต่อประสานงานดังนี้ หน่วยงานภาครัฐ ประกอบด้วย สำนักงานกฤษฎีกา สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.), สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (สยช.), สำนักงานอัยการสูงสุด กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครองสำนักงานตำรวจ

แห่งชาติ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง), กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (กรมประชาสงเคราะห์), กระทรวงสาธารณสุข (กรมสุขภาพจิตและโรงพยาบาลประจำจังหวัด), กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานพัฒนาข้าราชการตุลาการ ศาลอาญาจังหวัด), ศาลแขวง, ศาลคดีเด็กและเยาวชน, สถานพินิจและคุ้มครองเด็กรัฐบาลนานาชาติ ทั้งโดยตรงและผ่านสถานทูต หน่วยงานภาคเอกชนประกอบด้วย สภากง์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน, มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก, มูลนิธิคุ้มครองเด็กมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (CPCR), มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก, เครือข่ายแรงงานเด็กในเอเชีย (CWA), ศูนย์พัฒนาการศึกษาเพื่อลูกหญิงและชุมชน (DEPDC)

องศ์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็ก มีการทำงานที่ประสานงานกับภาครัฐบาลและองศ์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ซึ่งการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตต้องมีการทำงานเป็นเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน องศ์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กยังประสานและผลักดันให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ออกกฎหมาย หรือเกี่ยวข้องกับการออกกฎหมาย แก้ไขปรับปรุงกฎหมาย เพื่อคุ้มครองเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศให้ดีขึ้น และแก้จุดหรือประเด็นที่เป็นช่องว่างทางกฎหมายเหล่านี้

6. มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก (มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กเว็บไซต์, 2555)

องศ์กรเอกชนที่ไม่แสวงหากำไร ที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กหรือเอ็คแพทอินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลเป็นเครือข่ายองศ์กรและบุคคลทั่วโลก ซึ่งทำงานร่วมกันเพื่อยุติการค้าประเวณีเด็ก สื่อลามกเด็ก และการค้าเพื่อธุรกิจทางเพศ ผู้วิจัยได้ศึกษาจาก Ecpat Fact Sheet สรุปการดำเนินงานขององศ์กรนี้ได้ว่า เอ็คแพทส่งเสริมให้ประชาคมโลกมีบทบาทร่วมกันในการปกป้องสิทธิเด็ก เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กทุกคนได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานและปลอดภัยจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในเชิงพาณิชย์ทุกรูปแบบ เอ็คแพท ประกอบด้วยหน่วยงานและกลุ่มเครือข่ายมากกว่า 80 ประเทศทั่วโลก อักษรย่อเอ็คแพท (ECPAT) หมายถึง ยุติการค้าประเวณีเด็ก สื่อลามกเด็กและการค้าเพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ (End Child Prostitution, Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purpose) การดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือสังคมมีการร่วมมือส่งเสริมการดำเนินงานขององศ์กรเอกชน ผู้ดูแลเด็ก ผู้ออกนโยบาย นักกฎหมาย เจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย และทุกคนที่กำลังพยายามต่อสู้กับอาชญากรรม โดยดำเนินงานตามโครงการด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. โครงการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตและโดยผ่านทางเทคโนโลยีการสื่อสารสมัยใหม่

2. โครงการสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย และการดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี
3. โครงการคุ้มครองและดูแลเด็กที่รอดชีวิตจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์
4. โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน
5. โครงการด้านข้อมูลและสื่อทางการศึกษา
6. โครงการต่อต้านการค้าเด็กเพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ
7. โครงการต่อต้านการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก

ซึ่งองค์กรดังกล่าวสนับสนุนให้ประชาชนให้ความร่วมมือในการดำเนินงานตามโครงการต่างๆ โดยมีหลักสำคัญ คือ

1. เรียนรู้เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ ใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์และสื่อสิ่งพิมพ์ของเอ็กแพทในการเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ และเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจให้กับเพื่อนร่วมงาน ชุมชน นักเรียน และเจ้าหน้าที่รัฐ โดยเน้นในเรื่องการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์เป็นพิเศษ
2. รมณรงค์รัฐบาลให้มีการออกกฎหมายและนโยบายต่างๆ สนับสนุนผู้แทนรัฐประจำท้องถิ่นให้ผลักดันการออกกฎหมายและบังคับใช้ รวมถึงจัดทำแผนพัฒนาแห่งชาติที่ปกป้องคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในเชิงพาณิชย์ และคุ้มครองให้เด็กที่ตกเป็นเหยื่อได้รับการดูแลที่เหมาะสมและไม่ถูกดำเนินคดี รวมทั้งสนับสนุนให้ใช้กฎหมายการส่งผู้กระทำความผิดข้ามแดนกับชาวต่างชาติที่เดินเข้ามาล่องละเมิดทางเพศเด็ก
3. ผลักดันเอกชน ขอความร่วมมือจากบริษัทเอกชน เช่นผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวให้ป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ เช่น กระตุ้นให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตประจำท้องถิ่น (Local Internet Service Provider) ดำเนินนโยบายคุ้มครองเด็กจากภัยอินเทอร์เน็ต
4. ทำงานร่วมกับสื่อ ผลักดันให้สื่อมีความรับผิดชอบต่อการนำเสนอข่าวและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ และตรวจสอบภาพที่ได้รับการเผยแพร่ตามสื่อ เช่น หนังสือพิมพ์และนิตยสาร หากพบว่ามีรูปภาพใดที่แสดงให้เห็นถึงการล่วงละเมิดสิทธิเด็ก

5. รายงานอาชญากรรม เป็นอีกหน่วยงานที่รับการรายงานพฤติกรรมเมื่อพบพฤติกรรมที่มีการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ระบบสายด่วนของศูนย์ประชาบดี กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (1300)

องค์กรเอ็คแพทถือเป็นองค์กรที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอย่างจริงจัง มีการทำงานร่วมกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อช่วยเหลือสังคม ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนอื่นๆ

7. รายงานว่าด้วยการใช้กระบวนการวงล้อแห่งสิทธิ (Circle of right) (สถาบันไอไอซีอาร์ดี, 2554)

การศึษาวิจัยของสถาบันไอไอซีอาร์ดี (2554) (International Institute for Child Rights and Development Centre for Global Studies) มีฐานะเป็นองค์กรบริหารของเครือข่ายปกป้องคุ้มครองเด็ก (CPP : Child Protection Partnership) อันเป็นองค์กรภาคีความร่วมมือระหว่างภาคีความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆในระดับสากล ในการสำรวจการแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็กโดยใช้ไอซีทีที่ผ่านมุมมองของเด็กและเยาวชนเป็น มีเป้าหมายเพื่อลดหรือจัดการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กซึ่งอาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดำเนินการโดยแนวทางที่ตั้งอยู่บนสิทธิเด็กเป็นหลัก

การดำเนินการศึษาวิจัยได้นำการนำกระบวนการ วงล้อแห่งสิทธิ 4 ขั้นตอน คือการวิเคราะห์การมีส่วนร่วม การวางแผน และการริเริ่มสร้างสรรค์ นำไปดำเนินการ 3 ด้าน คือ

1. สนับสนุนฝ่ายบังคับใช้กฎหมาย รัฐบาลและองค์กร สถาบันสนับสนุนอื่นๆให้สามารถดำเนินการต่อสู้กับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ประสานให้เด็กกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการถูกเอาเปรียบทั้งหญิงและชายเข้าถึงการบริการและกลไกการป้องกัน ทั้งในเชิงกฎหมายและการป้องกันอื่นๆ เพื่อไม่ให้เด็กถูกแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

3. ใช้แนวคิดของระบบการประสานการทำงานของผู้เกี่ยวข้องโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อร่วมป้องกันไม่ให้เกิดการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ผลการศึษา ได้แนวทางปฏิบัติไปสู่การคุ้มครองเด็กจากเทคโนโลยีสารสนเทศ คือ

1. พัฒนาจากจุดแข็งเฉพาะตัวและศักยภาพในฐานะของผู้เชี่ยวชาญด้านไอซีทีของเด็กในการเชื่อมโยงชุมชนเข้าด้วยกันและทำให้เกิดการพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน

2. สนับสนุนนวัตกรรมการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างแบบจำลองการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

3. ดำเนินการวิจัยอันมีเด็กเป็นศูนย์กลางและเน้นการมีส่วนร่วมต่อไปเพื่อทำความเข้าใจภัยคุกคามที่อุบัติขึ้นและโอกาสในการดำเนินเพื่อการคุ้มครองเด็กและไอซีที

2. การสร้างพื้นที่ในชุมชนเพื่อให้เกิดการพูดคุยกันอันมีการประสานภูมิปัญญาท้องถิ่นและประเพณีอันมีคุณค่าเข้ากับการคุ้มครองและไอซีที

3. ให้ความสำคัญกับบทบาทของการศึกษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้เด็กได้รู้ถึงภัยคุกคามของไอซีที

4. จัดทำหลักสูตรว่าด้วยความสามารถทางไอซีทีและการใช้ไอซีทีอย่างสร้างสรรค์เพื่อนำไปสู่การคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐาน

5. เชื่อมโยงไอซีทีเข้ากับระบบการคุ้มครองเด็กที่มีอยู่

6. ให้มีการบูรณาการการคุ้มครองเด็กไอซีทีทั้งในระดับกิจกรรม

นโยบายและกฎหมาย

7. สร้างความร่วมมือและเครือข่ายภาคีในทุกภาคส่วน

8. สนับสนุนให้เกิดการติดตามการประเมินผลและการสร้างความเข้มแข็งที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม

9. ให้ความสำคัญกับระดับคุณภาพและสร้างการมีส่วนร่วมจากมุมมองด้านสิทธิเด็กเมื่อพิจารณาถึงการขนาดกรอบการทำงาน

จากการทบทวนบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กและการทบทวนเรื่องการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต สามารถสรุปได้ถึงบทบาทการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อนำไปสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ได้ดังนี้

1. องค์กรพัฒนาเอกชนมีการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต

2. องค์กรพัฒนาเอกชนดำเนิน โครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี

3. องค์กรพัฒนาเอกชนดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์

4. องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมกับภาครัฐให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่

5. องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆ สร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต
6. องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานร่วมกับสื่อมวลชน เช่น สนับสนุนสื่อมวลชนให้เผยแพร่สื่อที่ดี
7. องค์กรพัฒนาเอกชนช่วยรายงานอาชญากรรม เมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

2.3 การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

ในการศึกษานี้การมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐมีบทบาทเพิ่มขึ้นตามยุคสมัยต่างๆ การศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ต้องเริ่มจากการศึกษาพัฒนาการบทบาทองค์กรพัฒนาเอกชนจะทำให้ทราบว่าองค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐมีส่วนร่วมกันในด้านต่างๆ ดังนี้

พัฒนาการบทบาทองค์กรพัฒนาเอกชน

องค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งมักได้ยืมควบคู่กับภาษาอังกฤษว่า NGO (Non Government Organization) เป็นคำที่มีฐานะแทนชื่อรวมขององค์กรหรือหน่วยงานนอกระบบโครงสร้างเดิมที่มีอยู่ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นโครงสร้างของระบบราชการ โดยถูกใช้ครั้งแรกในสหประชาชาติในช่วงปี พ.ศ.2503 และแก้ไขปัญหาที่เกิดจากผลกระทบภายในของสหประชาชาติเอง มีข้อจำกัดสูงมาก ไม่อาจดูแลแก้ไขปัญหาที่เกิดจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในประเทศต่างๆ ทั่วโลก ประกอบกับการศึกษาบทเรียนจากกลุ่มและองค์กรนอกระบบโครงสร้างราชการซึ่งดำเนินการมาก่อนหน้านั้นในหลายประเทศ พบว่า กลุ่มและองค์กรนอกระบบส่วนใหญ่เหล่านั้นมีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากกว่าในการดูแลแก้ไขปัญหาผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงานพัฒนากับกลุ่มที่เสียเปรียบในประเทศต่างๆ องค์กรพัฒนาเอกชนหรือ NGO จึงถูกเรียกขานแทนกลุ่มหรือองค์กรนอกระบบราชการนับแต่นั้นเป็นต้นมา และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาเป็นองค์กรหรือสถาบันนอกระบบที่เป็นทางเลือกสำคัญรูปแบบหนึ่งของสังคมในประเทศส่วนใหญ่ที่เป็นสมาชิกของสหประชาชาติในสังคมไทยมีกลุ่มและองค์กรนอกระบบดำเนินการมาช้านานแล้วในรูปแบบสมาคม มูลนิธิต่างๆ (คณะกรรมการประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชนภาคอีสาน, 2540)

องค์กรพัฒนาเอกชนมีที่มาจากการประชุมสหประชาชาติ พ.ศ. 2503 มติที่ประชุมเห็นว่า การดำเนินงานพัฒนาประเทศของระบบราชการทั่วไป มักมีขีดจำกัดค่อนข้างสูง การจะอาศัยภาครัฐอย่างเดียวไม่สามารถดูแลแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างทั่วถึงได้ จึงมีแนวคิดว่าสมควรให้องค์กรภาคเอกชน ซึ่งมีอยู่แล้วเข้ามาดำเนินงานบางด้านที่เห็นว่ามีประสิทธิภาพมากกว่า (ศรีสุวรรณ จรรยา, 2549)

องค์กรพัฒนาเอกชนเกิดจากการทำงานที่บกพร่องของภาครัฐบาลทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนเข้ามามีบทบาทในการแก้ไขปัญหาบางส่วนที่ภาครัฐไม่สามารถดำเนินการได้ ทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสำคัญมีบทบาทยิ่งขึ้นเช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคทั่วโลก ซึ่งได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนเป็นการกีดขวางความคิดของรัฐในการพัฒนาแต่เป็นไปเพื่อช่วยคลี่คลายปัญหาสังคมบางส่วนและเพื่อให้รัฐปรับนโยบายในการทำงานพัฒนา โดยการสรุปบทเรียนการทำงานจากการปฏิบัติและแสวงหาทางเลือกใหม่ให้กับกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในสังคมโดยให้ความสำคัญที่การพัฒนาศักยภาพของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและนำเสนอปัญหาแก่สังคมในวงกว้างเพื่อการรับรู้และการเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา (สื่อเพื่อการพัฒนา, 2550)

คณะกรรมการวิสามัญ (2547) ศึกษาบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า แต่ละยุคสมัยมีการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนที่แตกต่างกันไป องค์กรพัฒนาเอกชนในยุคแรกจัดตั้งเพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านสังคมสงเคราะห์เป็นส่วนใหญ่ขององค์กรพัฒนาเอกชนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือในด้านการพัฒนาประเทศจริง ๆ เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2510 โดย ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์จัดตั้งมูลนิธิบูรณะชนบทแห่งประเทศไทยมีการพัฒนาอาชีพเพื่อให้ประชาชนในชนบทมีรายได้และอยู่ดีกินดี หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 องค์กรพัฒนาเอกชนที่ตั้งขึ้นจะมีวัตถุประสงค์ทางด้านเสริมสร้างประชาธิปไตยเป็นส่วนใหญ่ให้ประชาชนกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออก มีการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล เมื่อรัฐบาล พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประกาศนโยบาย “ผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย” ให้ผู้ที่เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์วางอาวุธ กลับมาสู่เมืองเป็นยุคที่องค์กรพัฒนาเอกชนเริ่มมีการเคลื่อนไหวแสดงตัวเพื่อช่วยเหลือสังคมในด้านต่าง ๆ มากขึ้นในช่วงปี พ.ศ.2527- 2533 เป็นยุคที่องค์กรพัฒนาเอกชนเติบโตและรุ่งเรืองอย่างมากมีองค์กรพัฒนาเอกชนเกิดขึ้นมากมาย เริ่มมีการเคลื่อนไหวรณรงค์ด้านสิ่งแวดล้อมและยุคนี้เป็นยุคที่หน่วยงานของรัฐบาลรู้จักองค์กรพัฒนาเอกชนมากขึ้น เมื่อมาถึง ยุคปัจจุบันเป็นยุคที่องค์กรพัฒนาเอกชนพัฒนาการดำเนินงานเป็นลักษณะเครือข่ายคือ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานในลักษณะเดียวกัน กลุ่มเป้าหมายประเภทเดียวกันแต่กระจายทำงานในที่ต่าง ๆ

พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์ (2542) ให้ความหมายของลักษณะงานขององค์กรเอกชนว่ามีลักษณะแตกต่างกันไปตามประเด็นปัญหาที่แต่ละองค์กรเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ ไม่ว่าจะทำงานด้าน

เอดส์ ทรัพยากร สตรี เด็ก ชนเผ่าหรือเกษตรกรรมทางเลื้อก องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีทัศนะในการมองปัญหาสังคมโดยรวมไม่แตกต่างกันทุกคนและทุกองค์กรก็ต่างทำงานเพื่อหวังจะผลักดันให้เกิดสังคมที่สงบสุขเป็นธรรมและยั่งยืน และต่อไปนี่คือส่วนหนึ่งของประเด็นทางสังคมและกิจกรรมต่างๆที่องค์กรพัฒนาเอกชน ได้เข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องและผลักดัน

1. การเสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรชาวบ้านในการเข้ามามีบทบาทกำหนดทิศทางพัฒนาและแก้ไขปัญหาด้วยตนเองในทุกระดับ

2. การรณรงค์พิทักษ์สิทธิที่ดินทำกินและอนุรักษ์พื้นฟูระบบนิเวศน์ การสนับสนุนองค์กร เครือข่ายชาวบ้านในการสร้างแบบแผนพัฒนาและปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ โดยอาศัยวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของชุมชนเป็นพื้นฐานสำคัญ การรณรงค์สร้างความเข้าใจและลดความขัดแย้งในการแย่งชิงทรัพยากรระหว่างภาครัฐ ภาคธุรกิจกับชุมชน การผลักดันการออกกฎหมายรองรับสิทธิในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน

3. การรณรงค์ประชาธิปไตย การตรวจสอบอำนาจรัฐ การสร้างการตื่นตัวของประชาชนกลุ่มต่างๆ ในการเข้ามามีส่วนในการแสดงความคิดเห็นในทางการพัฒนา การสนับสนุนการเรียนรู้ของประชาชนด้านนโยบายและกฎหมาย รวมถึงปัญหาสิทธิของประชาชนในส่วนต่างๆ

4. การส่งเสริมเกษตรกรรมทางเลื้อก การพัฒนาค้ำคว่ำรูปแบบการเกษตรที่จะยังให้ชาวบ้านอยู่รอดทางเศรษฐกิจสอดคล้องกับระบบนิเวศน์และภูมิปัญญาพื้นบ้านสามารถเป็นฐานสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชน การเสริมสร้างเครือข่ายระหว่างเกษตรกรที่ทำเกษตรกรรมทางเลื้อก การเชื่อมโยงกับผู้ผลิตกับผู้บริโภค การรณรงค์ปัญหาและข้อจำกัดการเกษตรเชิงพาณิชย์ การผลักดันนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมเกษตรกรรมทางเลื้อก

5. การส่งเสริมบทบาทและพัฒนาสิทธิสตรี การเสริมประสิทธิภาพด้านการบริหารจัดการกลุ่มและกิจกรรมเสริมรายได้ อาทิ หัตถกรรม อาชีพทางเลื้อกธุรกิจชุมชน การผลิต การแปรรูปสินค้าต่างๆ การรณรงค์ผลักดันการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาของท้องถิ่น การรณรงค์ด้านปัญหาและสิทธิของสตรี การสนับสนุน การสร้างเครือข่ายสตรีระดับภาคและประเทศ

6. การรณรงค์ส่งเสริมการพิทักษ์สิทธิเด็ก การสนับสนุนและผลักดันให้เด็กได้รับการพัฒนาอย่างสมวัย การรณรงค์ป้องกัน การสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องของสังคมต่อปัญหาโรคเอดส์ การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อ ปัญหาด้านการละเมิดสิทธิของผู้ติดเชื้อ การสนับสนุนการหาทางเลื้อกการแก้ไขปัญหของผู้ติดเชื้อ อาทิการรวมกลุ่มช่วยเหลือกันของผู้ติดเชื้อ การรื้อฟื้นการแพทย์ หมอ

พื้นบ้าน สมุนไพร การผลักดันจัดตั้งกองทุนสวัสดิการ กลไกและงบประมาณรองรับ รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

7. การรณรงค์ส่งเสริมสิทธิในด้านต่างๆ ของชนเผ่าสิทธิในการับบัตรประชาชนในฐานะพลเมืองไทยโดยสมบูรณ์ การผลักดันการมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาบนพื้นฐานภูมิปัญญาวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่มีอยู่หลากหลายของแต่ละท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ทรัพยากรธรรมชาติ การศึกษา ภาษาการผลิต การประกอบอาชีพ ฯลฯ

8. การสนับสนุน และส่งเสริมสิทธิของประชาชนในชุมชนแออัด การรณรงค์ให้สังคมเข้าใจปัญหาของชุมชนแออัดการผลักดันสิทธิการได้รับการสนับสนุนการพัฒนาขั้นพื้นฐาน (สาธารณูปโภค สาธารณูปการ) จากรัฐ การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการพัฒนาชุมชน การผลักดันพระราชบัญญัติชุมชนแออัด

ปัจจุบันองค์กรพัฒนาเอกชนจึงมีบทบาทต่อการพัฒนาสังคมมากขึ้นตามลำดับเพราะรัฐบาลให้บทบาทมากขึ้น องค์กรพัฒนาเอกชนมีทั้งส่วนที่ทำงานระดับประเทศ ระดับชุมชน เนื่องจากการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้องอาศัยการมีส่วนร่วม เป็นผลสืบเนื่องมาจากพัฒนาการขององค์กรเอกชนเกิดจากความต้องการของคนในสังคมที่ต้องการการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาสังคม หรือต้องการการมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการทำงานของภาครัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว การศึกษาครั้งนี้จึงเน้นบทบาทขององค์กรเอกชนที่มีส่วนร่วมกับรัฐในการแก้ไขและพัฒนาสังคม

การมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนต่อภาครัฐ

การพัฒนาสังคมนั้นคงจะขาดเครือข่ายภาครัฐในการดำเนินการไม่ได้เพราะต้องอาศัยนโยบายที่รัฐบาลจัดเป็นระบบขึ้นมา เมื่ออดีตรัฐบาลได้มีการสร้างแบบแผนของรัฐเป็นผู้มีอำนาจ เป็นศูนย์กลาง จึงกลายเป็นปัญหาสะสมในเชิงโครงสร้างมาตลอด และมีการปรับเปลี่ยนแบบแผนเหล่านั้น โดยสนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วม เช่น การส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย และมีการปรึกษาหารือมากขึ้น โดยผ่านช่องทางกฎหมาย กระบวนการทำงาน ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นอีกภาคส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม จากการศึกษาของพีระพงษ์ แก้วหวงศ์ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การมุ่งเน้นในการเสนอทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณ การดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้องร่วมมือกับรัฐบาลจึงเกิดกระบวนการทำงานที่ดีแนวคิดการมีส่วนร่วมในงานพัฒนา (People

Participations for Development) ใ้ร้บการยอมรับและใ้เป็นแนวทวงปฏิบัติในงานพัฒนาทุกภาคส่วนหรือในลัถยณะเบญจภาคีใ้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนประชาชน นักวิชาการ และองค์กรพัฒนาเอกชนด้วย โดยอาศัยความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บทควมจากเวปไซค์ไทยเ็นจึโอแหล่งข่าวสารเพื่อการพัฒนา (2547) กล่าวว่องค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐ มีความสัมพันธ์ 2 รูปแบบคือด้านที่ปฏิบัติและด้านที่เป็นการสนับสนุน

ด้านปฏิบัติ

1. การควบคุม รัฐควบคุมองค์กรพัฒนาเอกชนในหลายรูปแบบ เช่นควบคุมด้วยการใช้กฎหมาย โดยใ้ห้องักรพัฒนาเอกชนจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลซึ่งปัจจุบันจะอยู่ในรูปแบบของสมาคม หรือมูลนิธิควบคุมโดยการใ้ทุนสนับสนุนการดำเนินงาน เพื่อใ้ห้องักรพัฒนาเอกชนนั้น ๆ ต้องพึ่งพารัฐมากขึ้น ความเป็นอิสระจึงสูญเสียวไปและควบคุมในลัถยณะของการดึงเข้ามาเป็นส่วนร่วมในกิจกรรมของรัฐ เช่นเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการเพื่อร่วมพิจารณาในเรื่องต่างๆ เป็นต้น

2. การขู่คุกคาม เป็นความสัมพันธ์เชิงปฏิบัติที่ต่างมีต่อกัน กล่าวคือยุคใดที่รัฐบาลเปิดเสรีใ้แสดงความคิดเห็นมากองค์กรพัฒนาเอกชนก็จะมีบทบาทในการเคลื่อนไหวต่อปัญหาต่างๆ มาก และถ้ถึงขั้นรุนแรงก็มักจะข่มขู่คุกคามเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลในรัฐบาลโดยใช้พลังประชาชนหรือความเดือดร้อนของประชาชนเป็นอำนาจต่อรอง แต่ถ้ยุคสมัยใดที่เป็นรัฐบาลเผด็จการหรือยุครัฐบาลควบคุม ปิดกั้นเสรีภาพของประชาชนองค์กรพัฒนาเอกชนออกมาเคลื่อนไหวโจมตีรัฐบาลรัฐก็จะใช้อำนาจรัฐในการข่มขู่คุกคามองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านั้นเช่นกัน

ด้านการสนับสนุน

1. ลัถยณะส่งเสริมเกิดจากความเข้าใจอันดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่อองค์กรพัฒนาเอกชนว่องค์กรนั้นต้องการมาช่วยเหลือแก้ปัญหาด้านต่างๆ ใ้กับสังคมอย่างแท้จริง จึงใ้การสนับสนุนด้านข้อมูลการอำนวยความสะดวกในการทำงานและร่วมทำงานด้วย

2. ลัถยณะประสานงานส่วนใหญจะเป็นการทำงานร่วมกัน หรือร่วมกันหาแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกันกำหนดนโยบายหรือตรากฎหมาย

3. ลัถยณะพึ่งเป็นลัถยณะขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ใ้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณหรือทุนในการดำเนินงานจากรัฐ

การที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์ระหว่างรัฐก็ถ้ือว่าเป็นการช่วยเหลือ การร่วมมือทำงานเพื่อสังคม การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาคาดว่การร่วมมือระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐจะใ้ให้เกิดการคุ้มครองเด็กได้ จึงทำการศึกษารื่องการมีส่วนร่วมของ องค์กรพัฒนาเอกชนต่อภาครัฐ

การมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลส่งเสริม ชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนในชุมชนทั้งในรูปส่วนบุคคล กลุ่มคน ชมรม สมาคม มูลนิธิ และองค์กรอาสาสมัครรูปแบบต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่องรวมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้โดยมีส่วนร่วมดังต่อไปนี้ (พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์, 2542)

1. ร่วมทำการศึกษา ค้นคว้า ปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนตลอดจนความต้องการของชุมชน
2. ร่วมคิดหาและสร้างรูปแบบและวิธีการพัฒนาเพื่อแก้ไขและลดปัญหาของชุมชนหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนหรือสนองความต้องการของชุมชน
3. ร่วมวางนโยบายหรือแผนงานหรือโครงการหรือกิจกรรมเพื่อจัดแก้ไขปัญหาและสนองความต้องการของชุมชน
4. ร่วมตัดสินใจ ในการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนร่วม
5. ร่วมจัดหรือปรับปรุงระบบการบริหารงานพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
6. ร่วมการลงทุนในกิจกรรมโครงการของชุมชนตามขีดความสามารถของตนเองและหน่วยงาน
7. ร่วมปฏิบัติตามนโยบาย แผนงาน โครงการและกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้
8. ร่วมควบคุม ติดตาม ประเมินผล และร่วมบำรุงรักษาโครงการและกิจกรรมที่ได้ทำไว้ให้ใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป

การมีส่วนร่วมในรูปแบบต่างๆนั้น ยังมีผู้ศึกษาที่ได้ให้รูปแบบที่ใกล้เคียงกัน หลายการศึกษา เช่น การศึกษาของ บัณฑิต อ่อนดำ (2527) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมในการพัฒนาซึ่งเป็นการวัดเชิงคุณภาพออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน
2. การมีส่วนร่วมในขั้นการวางแผนในการพัฒนาซึ่งเป็นขั้นตอนของการกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ของโครงการ วิธีการตลอดจนแนวทางการดำเนินงานและทรัพยากรที่จะใช้
3. การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินการพัฒนา เป็นส่วนที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างประโยชน์ให้กับชุมชน โดยได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณ เทคโนโลยี ฯลฯ จากองค์กรภาคีพัฒนา

4. การมีส่วนร่วมในขั้นตอนรับผลประโยชน์จากการพัฒนา ซึ่งเป็นทั้งการได้รับผลประโยชน์ทางด้านวัตถุและทางด้านจิตใจ

5. การมีส่วนร่วมในขั้นประเมินผลการพัฒนาเป็นการประเมินว่าการที่ประชาชนเข้าร่วมพัฒนา ได้ดำเนินการสำเร็จตามวัตถุประสงค์เพียงใด การประเมินอาจประเมินแบบย่อย (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลความก้าวหน้าเป็นระยะๆหรืออาจประเมินผลรวม (Summative Evaluation) ซึ่งเป็นการประเมินผลสรุปรวมยอด

ในขณะที่เดียวกันเมื่อศึกษาการการมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐในลักษณะที่เป็นงานในด้านต่างๆ พบว่า ไทยเอ็นจีโอ แหล่งข่าวสารเพื่อการพัฒนา (2547) ได้แบ่งลักษณะงานเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. งานพัฒนาและสร้างจิตสำนึกเป็นงานที่มุ่งให้ความรู้พื้นฐานหรือความชำนาญบางอย่างแก่กลุ่มเป้าหมายเพื่อให้สามารถเกิดความตระหนักถึงที่มาที่ไปของสภาพปัญหาซึ่งจะได้เข้าใจตนเองและสามารถยกระดับการช่วยตัวเองผ่านกิจกรรมที่ทำการเข้าใจสิทธิผลประโยชน์ในคุณค่าของมนุษย์ การเป็นพลเมืองของสังคมรวมทั้งการพัฒนาคุณธรรมและจิตใจของการรับใช้ตนเองและผู้อื่นอย่างมีคุณค่าองค์กรพัฒนาเอกชนได้พยายามสอดแทรกและผนวกสาระด้านนี้ผสมผสานไปในกิจกรรมหลายๆประเภทของการพัฒนา

2. งานส่งเสริมและพัฒนาการรวมกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนได้ให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อทำกิจกรรมการพัฒนาเพราะเชื่อว่าการที่ประชาชนจะสามารถช่วยตัวเองได้ดีและต่อเนื่องจะต้องอาศัยความเป็นกลุ่มรองรับ จึงมีการส่งเสริมและพัฒนาการรวมกลุ่มประเภทต่างๆขึ้น เช่น กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน กลุ่มสหกรณ์ร้านค้า กลุ่มธนาคารข้าว เป็นต้น

3. งานศึกษา เผยแพร่ รมรณรงค์องค์กรพัฒนาเอกชนเชื่อว่าว่าการพัฒนาสังคมเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบที่ทุกคนจำเป็นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาด้วยดังนั้นจำเป็นต้องศึกษาให้รู้และเข้าใจถึงสภาพและสาเหตุของปัญหาทั้งในส่วนกว้างและระดับใกล้ตัวประชาชนผลการศึกษาดังกล่าวจะช่วยให้สามารถร่วมกันกำหนดงานกับกลุ่มเป้าหมายได้เหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมุ่งให้ประชาชนในวงกว้างได้รับรู้ผลการศึกษาและงานนี้ทำเพื่อให้สาธารณชนเกิดการตระหนัก ยอมรับ เข้าใจและมีส่วนช่วยแบ่งเบางานพัฒนาของสังคม ทั้งด้านป้องกันและแก้ไขภารกิจด้านนี้องค์กรพัฒนาเอกชนกระทำล้ำหน้ากว่าภาคราชการ เพราะมีความยืดหยุ่นสูงข้อจำกัดน้อยกว่า จึงมักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งโดยเฉพาะกับผู้มีอิทธิพลหรือส่วนราชการได้

4. งานริเริ่มผลักดันและเสนอแนะทางเลือกองค์กรพัฒนาเอกชนมักมีความลับไวในการตัดสินใจริเริ่มกิจกรรมแบบนำร่องทดลองขึ้นก่อนเมื่อได้ผลก็นำออกเผยแพร่เพื่อให้มีการขยายผลหรือปรับเปลี่ยนนโยบายด้านนั้นสืบเนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชน มีอิสระสูงตลอดจนปลอด

ผลประโยชน์ทั้งด้านหน้าที่การงานและการเงิน จึงสามารถทำภารกิจการผลักดันรณรงค์ได้อย่างรวดเร็ว หนักแน่น แม้แต่ในเรื่องการเมืองภายในและภายนอกระบบทั้งในสถานการณ์ทั่วไปและสถานการณ์เร่งด่วนฉุกเฉินภารกิจประเภทนี้นับวันจะมีมากขึ้นและดูเหมือนจะเป็นประเด็นสำคัญที่องค์กรพัฒนาเอกชนดูมองว่าทำนอกบทบาท

การศึกษาของ โสมนัส เจือศรีกุล (2545) กล่าวว่า การแก้ไขปัญหาที่ไม่พึงประสงค์ เด็กต้องอาศัยมาตรการต่างๆ จาก ภาครัฐ ภาคธุรกิจและภาคเอกชนซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทที่สำคัญขององค์กรพัฒนาเอกชนในการมีส่วนร่วมต่อภาครัฐ แบ่งเป็นด้านต่างๆดังนี้

1. ด้านนโยบายและการเป็นตัวเร่ง กล่าวคือ องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเด็ก ร่วมกับภาครัฐและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักบทบาท ความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็ว

2. ด้านการเฝ้าระวังและปากเสียง การสอดส่องดูแล วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งระดับประเทศ ชุมชน และบอกแก่ภาครัฐเช่น การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนต่างๆ การแสดงความคิดเห็นขององค์กรพัฒนาเอกชนจะเป็นการแจ้งให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับรากหญ้า พร้อมกับแนวทางแก้ไขปัญหา

3. ด้านการสงเคราะห์และการช่วยเหลือ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อและได้รับความเดือดร้อนจากการถูกละเมิดสิทธิ ความช่วยเหลือนี้อาจจะเป็นรูปของวัตถุหรือเยียวยาทางจิตใจก็ได้ เช่น การให้ที่พักอาศัย การรับไว้ในสถานบำบัด การให้เด็กเข้าร่วมโครงการการกลับคืนสู่สังคม การบำบัดช่วยเหลือเด็กพร้อมกับครอบครัว หรือเป็นรูปแบบในการช่วยเหลือเด็กดำเนินคดีโดยไม่ปล่อยให้เด็กเผชิญเพียงลำพังจนสิ้นสุดคดี

4. ด้านการแก้ไขปัญหา เนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นกลุ่มที่อยู่ใกล้ชิดกับปัญหา มากที่สุดจึงมีบทบาทสำคัญในการเข้าไปจัดการปัญหาเหล่านั้นในขั้นต้น ก่อนที่จะมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินงานต่อไปโดยไม่ลืมที่จะติดตามผลการทำงานอย่างต่อเนื่องด้วย เช่นการเข้าดูแลเด็กในชุมชนที่ได้รับการละเมิด การปกป้องเด็กไม่ให้ถูกสื่อเผยแพร่ การนำเด็กไปสู่ครอบครัวหรือผู้ปกครองที่แท้จริงอย่างปลอดภัย

5. ด้านการพัฒนา ทำการหาแนวทางการพัฒนาการคุ้มครองเด็กรูปแบบต่างๆ เช่น การประชุมสัมมนาเพื่อการร่างกฎหมายที่ครอบคลุมปัญหาในชุมชนมากขึ้น การสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องทั้งนี้เพื่อให้ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ต้องมาประสบกับปัญหาละเมิดอีก

การประชุมระดับโลกต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ณ กรุงสต็อกโฮล์มและกรรมการสหภาพยุโรปได้นำเสนอว่า (โตสมันส์ เจือศรีกุล, 2545) องค์กรพัฒนาเอกชนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เด็กได้พัฒนาวิธีการที่ดีในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมตามความเชี่ยวชาญของตน ซึ่งมีผลอย่างมากในการแก้ไขปัญหาสื่อที่ไม่พึงประสงค์เด็ก เช่น มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ได้พัฒนาโครงการสายด่วน และพยายามสร้างจิตสำนึกและความตระหนักให้แก่ผู้ปกครองเด็ก และตัวเด็กเอง เจ้าพนักงานด้านคอมพิวเตอร์ระหว่างประเทศ (International Cybercop Unit) ได้รวบรวมผู้เชี่ยวชาญในการเจาะฐานข้อมูล จำนวน 15 คน มาสืบหาและกำหนด ผู้นิยมมีเพศสัมพันธ์กับเด็กและผู้ผลิตสื่อที่ไม่พึงประสงค์เด็กเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต มูลนิธิ Save Children ทำงานร่วมกับองค์การระหว่างประเทศที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายต่างๆ และตำรวจสากล (INTERPOL) ในการสร้างเครือข่ายตรวจสอบ (Community Watch Program) รัฐบาลและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเว็บไซต์จะได้รับการสนับสนุนให้ร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชนในการคิดหาวิธีการใหม่ๆ ในการสืบหาและยุติการแพร่กระจายของสื่อผิดกฎหมายเหล่านี้

อาจกล่าวได้ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทที่สำคัญในการคุ้มครองเด็กและคงต้องอาศัยการมีส่วนร่วมต่อภาครัฐเพื่อให้การดำเนินการคุ้มครองเด็กสำเร็จ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงศึกษา การมีส่วนร่วมในด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการสงเคราะห์ ด้านการแก้ไขปัญหา ด้านการพัฒนา เพื่อนำมาสร้างเป็นแบบสอบถามในปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พีระพงษ์ แก้วหาญ (2541) ได้ทำการศึกษาการพัฒนา รูปแบบความร่วมมือระหว่างภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนในการนำนโยบายการสาธารณสุขมูลฐานไปสู่การปฏิบัติระดับจังหวัด มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาอุปสรรคและความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบความร่วมมือระหว่างระหว่างภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อพัฒนารูปแบบความร่วมมือระหว่างภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน ผลการศึกษา พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการปฏิบัติกิจกรรมที่มีผลต่อความสำเร็จในการร่วมมือสูงถือเป็นจุดเด่นที่สำคัญ ปัญหาและอุปสรรค พบว่า ขาดการประสานนโยบายและแผน ขาดการวางแผนและดำเนินการร่วมกัน ขาดการพัฒนาแนวปฏิบัติและบริหารจัดการ ขาดการสนับสนุนทรัพยากร และปัญหาการยอมรับซึ่งกันและกัน

ศรีอรุณ ตะ โคคม (2541) ได้ศึกษาปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามก อนาจาร มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย และหาวิธีลดสื่อลามกมิให้แพร่เข้าไปในหมู่เด็กและเยาวชน รวมถึงเปิดเสรีภาพของประชาชนในการรับชมสื่อชนิดต่างๆ ผลการศึกษาพบว่า กฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่ใช้ควบคุมสื่อหลายฉบับใช้มานานมากโดยแทบจะมิได้มีการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งกฎหมายและระเบียบเหล่านี้มีการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสารของประชาชน มีการให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลและควบคุมสื่อลามกในการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยเรื่องราวต่างๆ โดยที่มิได้มีมาตรฐานที่แน่นอน การตัดสินใจหรือวินิจฉัยจึงขึ้นอยู่กับมาตรฐานทางความคิดของเจ้าพนักงานแต่ละคนเป็นสำคัญ ทำให้เกิดปัญหาอย่างมาก ดังนั้นกฎหมายและระเบียบต่างๆ จึงต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม

ชัยชนะ พรรดิณพันธ์ (2546) ได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายเพื่อการคุ้มครองเด็กและเยาวชนชายที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาของไทยปัจจุบันกำหนดให้การคุ้มครองเด็กและเยาวชนชายที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ(ทางทวารหนักหรือทางปาก)ยังไม่เพียงพอ ผลการศึกษาพบว่า ขาดความชัดเจนในเรื่องของฐานความผิดกระทำซ้ำเร้ากับความผิดฐานกระทำอนาจาร เพราะมีการคุ้มครองเฉพาะเพศหญิง ทำให้แนวคำพิพากษาฎีกากำหนดให้ผู้กระทำกรณียาเอาอวัยวะเพศล้วงเข้าไปทางทวารหนักหรือทางปากเป็นเพียงความผิดฐานกระทำอนาจารซึ่งกฎหมายอาญาต่างประเทศ เช่น ไม่ได้มีการแยกระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงเอาไว้ แต่ถ้าได้มีการล้วงอวัยวะเพศของชายเข้าไปทางทวารหนักต่อชายหรือต่อหญิงนั้น เป็นการข่มขืนกระทำซ้ำเร้า

โสมนัส เจือศรีกุล (2546) ได้ศึกษามาตรการควบคุมต่อต้านสื่อลามก โดยศึกษามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นที่ไม่ใช่มาตรการทางกฎหมาย ไม่ว่าจะในระดับระหว่างประเทศ และภายในประเทศ หรือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ผลการศึกษาพบว่า มาตรการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเด็กที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องเกิดจากร่วมมือของทุกฝ่ายดังที่กล่าวมาข้างต้น โดยต้องมีมาตรฐานเดียวกันทั้งในเรื่องคำนิยามสื่อลามกเด็ก เกณฑ์อายุเด็กที่ได้รับความคุ้มครอง ฐานความผิด และมีการสร้างความร่วมมือต่อกันเพื่อลดช่องว่างในเขตอำนาจรัฐ และความเหลื่อมล้ำในด้านเทคโนโลยี ในส่วนของประเทศไทยนั้น ความจำกัดในการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเด็กอยู่ตรงที่ประเทศไทยมิได้มีมาตรการในการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเป็นการเฉพาะแตกต่างหากจากการควบคุมต่อต้านสื่อลามกผู้ใหญ่ ทำให้การควบคุมต่อต้านเป็นไปอย่างไม่จริงจังในส่วนของภาคเอกชนซึ่งรวมถึงองค์กรพัฒนาเอกชนควรมีส่วนร่วมกับภาครัฐในด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการสงเคราะห์ ด้านการแก้ไข และด้านการพัฒนา

ปัทมา แสงสะอาด (2547) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ทักษะของชุมชนต่อการคุ้มครองเด็ก ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนวัดประหาระปือธรรม เขตดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อ

ศึกษาถึงความรู้ของชุมชนต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในชุมชน โดยศึกษาทัศนคติของชุมชนต่อบทบาทการแก้ไขและการป้องกันปัญหาการทารุณกรรมเด็ก ประกอบด้วยด้านความหมาย สาเหตุ ลักษณะ ให้ความช่วยเหลือ ผลกระทบการแก้ไข และป้องกันปัญหาการทารุณกรรม ผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่ศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือมากที่สุด โดยเฉพาะการรักษาเด็กที่ถูกทารุณกรรม ครอบครัวประสบปัญหาเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กอย่างถูกวิธี ชุมชนประสบปัญหาเนื่องจากขาดแคลนงบประมาณ บทบาทในการป้องกันปัญหาการทารุณกรรมประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ การสนับสนุนการฝึกกำลัง การรณรงค์ประชาสัมพันธ์และการประสานงาน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การสนับสนุนเป็นบทบาทการป้องกันปัญหาการทารุณกรรมมากกว่าด้านอื่นๆ สำหรับบทบาทด้านการแก้ไขปัญหาการทารุณกรรมประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ การแจ้งข่าว การฝึกอบรมให้ความรู้ การสร้างเครือข่ายและการบำบัดรักษาฟื้นฟู ผลการศึกษาพบว่า ชุมชนมีบทบาทสำคัญในการแจ้งข่าว

สาวตรี สุขศรี (2547) ได้ศึกษา ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต : ศึกษาเฉพาะการเผยแพร่ภาพลามก และการหมิ่นประมาทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาถึงความจำเป็น และความเป็นไปได้ในการดึงผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการป้องกัน และปราบปรามการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ต โดยศึกษาถึงประเภทของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ลักษณะและวิธีการในการกระทำความผิดทั้งสองฐาน วิเคราะห์จุดเชื่อมโยงระหว่างผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตกับความผิดที่เกิดขึ้นในขอบเขตการให้บริการ ผลการศึกษาพบว่า สามารถแบ่งผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตตามลักษณะการให้บริการ และความเกี่ยวข้องกับความผิด คือ 1) ผู้ให้บริการเนื้อหา 2) ผู้ให้บริการเชื่อมต่อเครือข่าย 3) ผู้ให้บริการพื้นที่ในเครือข่าย 4) ผู้ให้บริการเช่าคู่สายหรือบริการวางจรสื่อสารต่างๆ ซึ่งต่างมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และได้รับประโยชน์โดยตรงจากอินเทอร์เน็ต จึงต้องมีการนำแนวคิดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเข้ามาร่วมรับผิดชอบในความผิด และมีการควบคุมดูแลกันเองในสังคมอินเทอร์เน็ต

ศิวาพร คารวนันท์ (2551) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัญหากฎหมายการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงปัญหาและข้อบกพร่องของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในส่วนที่ยังทำให้ไม่สามารถคุ้มครองเด็กและแก้ไขปัญหาเด็กได้อย่างครอบคลุมทั่วถึงและเสมอภาค ผลการศึกษาพบว่ากฎหมายกำหนดความหมายเด็ก คือ บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ โดยไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ทำให้มาตรการในการคุ้มครองเด็กและแก้ไขปัญหาค่าเด็กไม่สามารถบังคับใช้ได้กับทุกคน การคุ้มครองเด็กในระดับจังหวัด และท้องถิ่น พบว่ามาตรฐานและคุณภาพไม่ทัดเทียมเท่าส่วนกลาง การบังคับใช้กฎหมายเพื่อการคุ้มครองเด็กและแก้ไขปัญหาค่าเด็กยังขาดประสิทธิภาพ

กณณิกา หงษ์ลา (2553) ได้ศึกษา การจัดการเครือข่ายขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านแรงงานข้ามชาติในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาคุณลักษณะขององค์กรและสถานการณ์การจัดการเครือข่ายขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านแรงงานข้ามชาติในประเทศไทย 2) เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหาและความต้องการของแรงงานข้ามชาติ 3) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการจัดการเครือข่ายขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านแรงงานข้ามชาติในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะสำคัญขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านแรงงานข้ามชาติ จำนวน 18 องค์กรมีบทบาทในการดำเนินงานเพื่อการแก้ไขปัญหาแรงงานข้ามชาติอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ คือ การให้ความรู้ การศึกษา และการเสริมสร้างศักยภาพแรงงานข้ามชาติไปพร้อมกับการปกป้องคุ้มครองสิทธิของแรงงานข้ามชาติ องค์กรพัฒนาเอกชนด้านแรงงานข้ามชาติมีที่ตั้งและพื้นที่รับผิดชอบอยู่ในพื้นที่ระดับต่างๆ ส่วนบุคลากรมีทั้งเจ้าหน้าที่ที่ประจำองค์กร เจ้าหน้าที่ไม่เต็มเวลาและอาสาสมัครซึ่งมาจากแรงงานข้ามชาติในพื้นที่ โดยแต่ละองค์กรมีกิจกรรม เช่น กิจกรรมการให้ความรู้ การศึกษา การเสริมสร้างศักยภาพของแรงงานข้ามชาติ การคุ้มครองสิทธิแรงงาน สิทธิสุขภาพ สิทธิเด็ก และการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนมีแหล่งงบประมาณจากองค์กรระหว่างประเทศและหน่วยงานภาครัฐ โดยงบประมาณของแต่ละองค์กรจะนำไปบริหารจัดการตามโครงการต่างๆขององค์กร มีข้อเสนอแนะควรกำหนดบทบาทหน้าที่รับผิดชอบให้ชัดเจนทำหน้าที่ติดต่อประสานงาน การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของเครือข่าย จัดให้มีระบบสื่อสารที่ทั่วถึงและต่อเนื่อง การเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง เป็นเครือข่ายแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

บัณฑิตย์ งามพจนวงศ์ (2553) ได้ศึกษาโทษและมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมสำหรับพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเรื่องโทษและมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขโทษและมาตรการทางกฎหมายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการศึกษา พบว่า กฎหมายนี้มีประโยชน์ในด้านการข่มขู่เท่านั้น ไม่ได้พิจารณาถึงเจตนาชั่วร้ายเท่าที่ควร ทำให้การบัญญัติโทษรุนแรงเกินไป กรณีส่งต่อภาพลามกกฎหมายก็ไม่ได้บัญญัติชัดเจนว่ามีขอบเขตลักษณะแค่ไหน ไม่สามารถบังคับใช้ได้แต่เป็นภาระเรื่องค่าใช้จ่ายต่อผู้ให้บริการรายย่อยอย่างมาก

สาวตรี สุขศรีและคณะ (2553) ได้ทำการศึกษา รายงานสถานการณ์ ควบคุม ปิดกั้นสื่อออนไลน์ด้วยการอ้างกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิจัยผลกระทบจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และนโยบายของรัฐ โดยรวบรวมข้อมูลต่างๆ โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่ถูกปิดกั้น และจำนวนคดีความที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในสื่อออนไลน์ในระยะเวลา 3ปี ตั้งแต่มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการ

กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ผลการศึกษา พบว่า มีคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ทั้งสิ้น 185 คดี สามารถจำแนกคดีได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ คิดเป็น 45 คดี 128 คดีและ 12 คดี ตามลำดับ ดังนี้ 1) อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในรูปแบบดั้งเดิมซึ่งเป็นการกระทำความผิดต่อตัวข้อมูลหรือระบบคอมพิวเตอร์โดยตรง เช่น การเจาะระบบ การดักรับข้อมูล หรือการก่อวินาศกรรมคอมพิวเตอร์ด้วยการเผยแพร่ทำโปรแกรมทำลาย 2) ความผิดที่ว่าด้วยเนื้อหาของข้อมูลที่นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ เช่น การเผยแพร่ภาพลามก การเผยแพร่ข้อมูลที่ขัดต่อความมั่นคงหรือการหมิ่นประมาทด้วยการตัดต่อภาพ ซึ่งมีคดีที่เกี่ยวกับสิ่งลามกทั้งสิ้น 12 คดี 3) เป็นส่วนที่ข้อมูลไม่ชัดเจน

พิรพงษ์ ใจหาญ (2554) ได้ศึกษาความรู้ ทักษะในการดำเนินงานการคุ้มครองเด็กของประชาชนในชุมชน ตำบล อ่าวน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความรู้ของประชาชนตำบล อ่าวน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต่อการคุ้มครองเด็กในชุมชนและศึกษาทักษะของประชาชนต่อปัญหาที่นำไปสู่ปัญหาการคุ้มครองเด็กของครอบครัวและชุมชน โดยศึกษาความรู้ต่อการคุ้มครองเด็ก แบ่งเป็น ด้านวัตถุประสงค์ของโครงการในการคุ้มครองเด็ก เหตุผลในการคุ้มครองเด็ก ความหมายลักษณะในการคุ้มครองเด็ก และหลักเกณฑ์การคุ้มครองเด็กผลการศึกษาด้านความรู้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้วัตถุประสงค์ของโครงการในการคุ้มครองเด็ก มากที่สุด การศึกษาทักษะพบว่า ทักษะต่อปัญหาที่นำไปสู่ปัญหาในการคุ้มครองเด็กของครอบครัวและชุมชน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก คือการป้องกันไม่ให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในด้านทักษะต่อการดำเนินงานการคุ้มครองเด็ก กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การแจ้งข่าว และการสนับสนุนมีความสำคัญมากที่สุด และให้ข้อเสนอแนะว่าควรให้ความรู้ในเรื่องกฎหมายสิทธิที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองเด็กกรม ไปถึงพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ เจ้าหน้าที่ในองค์กรพัฒนาเอกชนที่การทำงานด้านการคุ้มครองเด็กและเฉพาะเจาะจงในด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปอธิบายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

แบบแผนการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งเป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ประกอบด้วย มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน มูลนิธิดวงประทีป องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก รวมประชากร 434 คน คน มีเจ้าหน้าที่ในแต่ละองค์กร ดังนี้

1. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 40 คน (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก 4 ธันวาคม 2555)

2. มุลินธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 200 คน (มุลินธิศุภนิมิต 4 ธันวาคม 2555)
3. มุลินธิเพื่อการพัฒนาเด็ก มีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 24 คน (มุลินธิเพื่อการพัฒนาเด็ก 4 ธันวาคม 2555)
4. มุลินธิดวงประทีปมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 60 คน (มุลินธิดวงประทีป 4 ธันวาคม 2555)
5. องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 10 คน (องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็ก 4 ธันวาคม 2555)
6. มุลินธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 20 คน (มุลินธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก 4 ธันวาคม 2555)
7. มุลินธิอาสาพัฒนาเด็กมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 40 คน (มุลินธิอาสาพัฒนาเด็ก 4 ธันวาคม 2555)
8. มุลินธิเด็กมีบุคคลากรทั้งสิ้น 30 คน (มุลินธิเด็ก 4 ธันวาคม 2555)
9. มุลินธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรีมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 30 คน (มุลินธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี 4 ธันวาคม 2555)
10. สภาก่อการพัฒนารเด็กและเยาวชนมีเจ้าหน้าที่ทั้งสิ้น 45 คน (สภาก่อการพัฒนารเด็กและเยาวชน 4 ธันวาคม 2555)

กลุ่มตัวอย่าง

จากจำนวนประชากรทั้งหมด ได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรหาขนาดตัวอย่างในกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากร แต่ไม่ทราบค่าสัดส่วน (อ้างในจักรสุนทร พฤทธิภิญโญ 2553)

$$n = \frac{NZ_\alpha^2}{4Nd^2 + Z_\alpha^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดกลุ่มประชากร

d = ความคลาดเคลื่อนการ ประมาณค่าหรือ 0.05

Z_α = 1.65 เมื่อ $\alpha = 0.5$

คำนวณได้กลุ่มตัวอย่าง $n = \frac{(499)(1.65)^2}{4(499)(0.05)^2 + (1.65)^2}$

= 176.152 ~ 176 ตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้เก็บตัวอย่างเพิ่มขึ้นอีก ร้อยละ 10 คิดเป็นจำนวนตัวอย่าง 18 ตัวอย่างเพื่อป้องกันจำนวนตัวอย่างขาดจากแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 194 ตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

1. เป็นเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งเพศชายและหญิงที่ทำงานในองค์กรนั้น ๆ อายุ 18 ปีขึ้นไป
2. มีความสมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยได้รับการบอกกล่าวอย่างเต็มใจ
3. เป็นเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานในองค์กรมาเป็นเวลาอย่างน้อย 6 เดือน
4. สามารถอ่านเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ

เกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมวิจัย

1. ไม่สมัครใจเข้าร่วมงานวิจัยและการตอบแบบสอบถาม
2. ตัดการกิจในช่วงที่เก็บข้อมูล

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

1. ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) เนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชนมีภาระหน้าที่คล้ายคลึงกันจึงแบ่งกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนได้ 6 แห่ง ประกอบด้วย

1. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
2. มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย
3. มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก
4. มูลนิธิดวงประทีป
5. สภาก่อการพัฒนารเด็กและเยาวชน
6. มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

2. ใช้วิธีสุ่มตัวแบบอย่างง่ายโดยการจับสลากเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามสัดส่วนที่คำนวณได้ในแต่ละองค์กรโดยใช้สูตร คำนวณสัดส่วนในกลุ่ม $F = \frac{n}{N} = \frac{194}{354} = 0.548$ ได้จำนวนตัวอย่างแต่ละองค์กร ดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

องค์กรพัฒนาเอกชน	จำนวนเจ้าหน้าที่	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก	40	22
มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย	200	109
มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก	24	13
มูลนิธิดวงประทีป	60	30
สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน	10	6
มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก	20	11
รวม	354	194

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการค้นคว้าและทบทวนวรรณกรรม ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมีแบบสอบถามทั้งหมด 1 ชุด แบ่งเป็น 4 ส่วน สามารถอธิบายแบบสอบถามส่วนต่าง ๆ ได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำรวจปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างในองค์กรพัฒนาเอกชน ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบ ผู้วิจัยคาดว่าข้อมูลพื้นฐานเหล่านี้เป็นตัวแปรอิสระซึ่งเป็นปัจจัยด้านประชากร โดยตัวแปรในกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนประกอบไปด้วย อายุ เพศ ประสบการณ์การทำงาน รายได้ วุฒิการศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

1. ด้านนโยบาย จำนวน 5 ข้อ
2. ด้านการเฝ้าระวัง จำนวน 4 ข้อ
3. ด้านการสงเคราะห์ จำนวน 5 ข้อ

4. ด้านการแก้ไขปัญหา จำนวน 4 ข้อ

5. ด้านการพัฒนา จำนวน 4 ข้อ

โดยลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ แบ่งเป็น เป็น 5 ระดับ มีส่วนร่วม มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด รวมจำนวน 22 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งผู้ศึกษาคาดว่าเป็นปัจจัยที่มีการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนประกอบด้วย

1. ความรู้จากประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 จำนวน 5 ข้อ

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
จำนวน 2 ข้อ

3. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
จำนวน 2 ข้อ

4. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 3 ข้อ

โดยลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ ใช่และไม่ใช่ รวมจำนวน 12 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ คือ

1. การดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต จำนวน 3 ข้อ

2. การดำเนิน โครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี จำนวน 3 ข้อ

3. การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์
จำนวน 3 ข้อ

4. การมีส่วนร่วมกับภาคีรัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่ จำนวน 3 ข้อ

5. การมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต จำนวน 3 ข้อ

6. การทำงานร่วมกับสื่อมวลชน จำนวน 3 ข้อ

7. การช่วยรายงานอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 3 ข้อ

โดยลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ แบ่งเป็น เป็น 5 ระดับ มีการรับรู้ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ตามลำดับ จำนวน 21 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ตรวจสอบความถูกต้องข้อแบบสอบถาม (Content validity) นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้คณาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหาความครบถ้วนของเนื้อหา และความชัดเจนของภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ตามภาคผนวก ก) ตรวจสอบพิจารณาแบบสอบถามเมื่อพิจารณาแล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติม ตามคำแนะนำก่อนไปทดสอบ

2. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็ก จำนวน 30 คน

3. ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) นำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขและเห็นชอบมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีการหาสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ เท่ากับ 0.925

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เท่ากับ 0.860

ส่วนที่ 4 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เท่ากับ 0.806

จากผลการทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) พบว่า แบบสอบถามแต่ละส่วนมีค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.80 จึงนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลได้

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้ไปปรับปรุงแก้ไขขั้นสุดท้ายและทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถาม และมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์เพื่อขอรับจริยธรรมจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ติดต่อกับบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอรับหนังสืออนุมัติการเก็บข้อมูล
3. ติดต่อกับผู้ประสานงานองค์กรพัฒนาเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยทำหนังสือขออนุญาตเพื่อขอรับความอนุเคราะห์ในการเข้าถึงข้อมูล โดยแบบสอบถาม
4. ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ ชี้แจงการเก็บแบบสอบถามและชี้แจงเรื่องการยินยอมตนในการวิจัยต่อกลุ่มตัวอย่าง
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ ครบถ้วนของแบบสอบถามแต่ละฉบับและนำมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรมการวิจัย

โครงการวิจัยนี้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตามเอกสารรับรองเลขที่ MUPH 2013-093 (ตามภาคผนวก ข)

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำรวจข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบและเติมข้อความ โดยตัวแปรประกอบไปด้วย อายุ เพศ ประสบการณ์การทำงาน รายได้ วุฒิการศึกษา ไม่มีการให้คะแนนในแบบสอบถามส่วนนี้

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดโดยแปลระดับ

การมีส่วนร่วมเป็น 5 ระดับมีส่วนร่วมมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการมีส่วนร่วม	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามตรวจสอบความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิดโดยเลือกตอบ 2 ตัวเลือกได้แก่ ถูก ผิด จำนวน 12 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อ 1-11 ตอบ ใช่ 1 คะแนน ตอบ ไม่ใช่ 0 คะแนน

ข้อ 12 ตอบ ไม่ใช่ 1 คะแนน ตอบ ใช่ 0 คะแนน

การแปลผลคะแนนโดยพิจารณาตามเกณฑ์ของบลูม (Bloom, 1986) ดังนี้

ระดับความรู้	คะแนน
ดี	คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80-100 (คะแนนตั้งแต่ 10 - 12 คะแนน)
ปานกลาง	คะแนนระหว่างร้อยละ 60-79 (คะแนนตั้งแต่ 7 - 9 คะแนน)
น้อย	คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 (คะแนนต่ำกว่า 7 คะแนน)

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดโดยแปลระดับการรับรู้เป็น 5 ระดับมีการรับรู้มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการรับรู้	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3

น้อย	2
น้อยที่สุด	1

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. **สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)** ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการอธิบายปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มตัวอย่าง คือ อายุ เพศ ประสบการณ์การทำงาน รายได้ วุฒิการศึกษา รวมไปถึงวิเคราะห์ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2. **สถิติเชิงวิเคราะห์ (Analytical Statistic)** เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2.1 การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มตัวอย่าง คืออายุ เพศ ประสบการณ์การทำงาน รายได้ วุฒิการศึกษา กับการคุ้มครองเด็กกับจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2.2 การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กกับจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งจะบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเป็นไปในทิศทางใด การแบ่งระดับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามเกณฑ์ของ Elifson (Elifson, 1990:204 อ้างถึงใน สุเทพ นาคนาม, 2542:66) สามารถแบ่งได้ดังนี้

0.00 หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์

0.01-0.30	หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับต่ำ
0.31-0.70	หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง
0.71-0.99	หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับสูง
1.00	หมายถึง ความสัมพันธ์ระดับสูงมาก

2.3 การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาว่าปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนหรือไม่

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยมีวัตถุประสงค์ทั่วไป คือ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน วัตถุประสงค์เฉพาะ คือ 1) ศึกษาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 2) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต 4) ศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต การประมวลผลผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์และโปรแกรมทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 6 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของแบบเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของแบบสอบถาม คือ ปัจจัยส่วนบุคคลเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งหมด 180 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 148 คน เพศชาย จำนวน 32 คน มีอายุเฉลี่ย 35 ปี มีประสบการณ์การทำงานโดยเฉลี่ย 11 ปี รายได้โดยเฉลี่ย 15,743 บาท วุฒิการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ดังรายละเอียดผลการวิเคราะห์ ดังนี้

เพศ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 17.9 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 82.1

อายุ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอายุเฉลี่ย 35 ปี อายุสูงสุด 58 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี กลุ่มอายุ 31-40 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.4

ประสบการณ์การทำงาน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีประสบการณ์การทำงาน โดยเฉลี่ย 11 ปี มีประสบการณ์การทำงานน้อยสุด 7 เดือน มีประสบการณ์การทำงานมากที่สุด 35 ปี

รายได้ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีรายได้โดยเฉลี่ย 15,743 บาท โดยเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีรายได้มากที่สุด 27,000 บาท พบในรายที่อายุมากที่สุด คือ 58 ปี รายได้น้อยที่สุด 8,000 บาท

วุฒิการศึกษา พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 76.1 มีวุฒิการศึกษาสูงสุดระดับปริญญา

โทหรือเทียบเท่า จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 วุฒิการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	32	17.9
หญิง	148	82.1
รวม	180	100.0
อายุ		
20-30 ปี	62	34.4
31-40 ปี	66	36.7
41-50 ปี	37	20.6
51-58 ปี	15	8.3
รวม	180	100.0
$\bar{x} = 35.8$	S.D. = 8.913	Min = 20
		Max = 58
ประสบการณ์การทำงาน		
6 เดือน - 1 ปี	22	12.2
1 ปี 1 เดือน - 5 ปี	40	22.2
5 ปี 1 เดือน - 10 ปี	43	23.9
10 ปี 1 เดือน - 15 ปี	19	10.6
15 ปี 1 เดือน - 20 ปี	26	14.4
20 ปี 1 เดือน - 25 ปี	16	8.9
25 ปี 1 เดือน - 30 ปี	8	4.4
30 ปี 1 เดือน - 35 ปี	6	3.3
รวม	180	100.0
$\bar{x} = 10.92$	S.D. = 110.38	Min = 7
		Max = 35
รายได้(บาท)		
8,000 - 10,000	20	11.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รายได้(บาท)		
10,001 - 15,000	77	42.8
15,001 - 20,000	63	35
20,001 - 25,000	16	8.9
25,001 - 30,000	4	2.2
รวม	180	100.0
$\bar{x} = 15,743.15$	S.D. =3882.29	Min =8,000 Max = 27,000
วุฒิการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	23	12.8
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	137	76.1
ปริญญาโทหรือเทียบเท่า	20	11.1
ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า	-	-
รวม	180	100.0

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.2 และสามารถสรุปได้เป็นแต่ละด้าน ดังนี้

ด้านนโยบาย เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 45.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในการติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่เสมอมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันไม่มีเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความเห็นว่าไม่มีส่วนร่วมรองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 40.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในเรื่องการเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้นในชุมชนที่ดูแลอยู่ ในเรื่องการมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้กระบวนการพิจารณาคดีมีความรวดเร็วและเป็นธรรม เรื่องการมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือเด็กเพื่อมิให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินคดี และเรื่องการมีบทบาทในการออก

นโยบายหรือกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกอนาจาร เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมระดับมาก คิดเป็นเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนร้อยละ 38.9 ร้อยละ 38.3 และ ร้อยละ 35 ตามลำดับ

ด้านการเฝ้าระวัง เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 42.2 มีส่วนร่วมระดับมาก ในเรื่องการช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคมมากที่สุด รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 41.1 มีส่วนร่วมระดับมากเรื่องการมีส่วนสำคัญในการแสดงความคิดเห็นต่อรัฐเพื่อแก้ปัญหาช่องว่างกฎหมายสื่อลามกอนาจาร ในเรื่องการมีบทบาทในการช่วยสอดส่องการกระทำผิดต่อเด็กและเยาวชน โดยแจ้งเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเรื่องการรับแจ้งเหตุเมื่อประชาชนพบเห็นเหตุหรือสื่อลามกอนาจารที่มีเด็กแสดงมีส่วนร่วมระดับมากคิดเป็นเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนร้อยละ 40 และร้อยละ 31.7 ตามลำดับ

ด้านการสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 49.4 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ มากที่สุด รองลงมาตามลำดับ คือ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 42.8 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนในการช่วยเหลือและเยียวยาสภาพจิตใจเด็ก รวมไปถึงครอบครัวเด็ก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 39.4 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุด เรื่องมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเพื่อช่วยบำบัดและเยียวยาเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศเด็ก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 33.9 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องมีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการช่วยเหลือเด็กที่อยู่ในระหว่างดำเนินคดีได้และเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 30.6 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุด เรื่องการมีส่วนร่วมให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดไปถ่ายสื่ออนาจาร ให้กลับคืนสู่สังคมได้ เช่น มีสถานดูแลเด็ก

ด้านการแก้ไขปัญหา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 46.1 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุด เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 33.9 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดเมื่อไม่สามารถแก้ไข ฟันฟู บำบัดเด็กให้กลับคืนสู่สังคมได้ และมีส่วนในการส่งต่อให้หน่วยงานที่เป็นเครือข่ายดูแล เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 30.6 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องทำโครงการเพื่อให้เกิดสื่อที่ดีต่อชุมชนเมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาจะขอความช่วยเหลือจากภาครัฐต่อไป และเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 24.5 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องในการรณรงค์ให้คนสังคมเห็นความสำคัญของโทษของการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารต่อเด็ก

ค้ำนกรพัฒน จ้ำหน้ำท็องค้กรพัฒนเอกชนส่วนใหญคึคึเป็นร็อยละ 37.2 มีส่วนร่วมระดับมกในเรื่งการสนับสนุนรัฐเพยแพร่ลือทึ่ลึลึตั้งคมและเรื่งการรวมกลุ่มเป็นคร็อข้ำย เมื่อไม่สมำรถแก้ไขปัญหาลือลอมกอนำจรได้โดยองค้กรเด็ยว เทำกััน รงลงมำจ้ำหน้ำท็องค้กรพัฒนเอกชนคึคึเป็นร็อยละ 32.8 มีส่วนร่วมระดับมกในกรสนับสนุนงำนวึจึย กรศึกษำ เพื่อนำไปใช้ในกรแก้ไขปัญหาลือลอมกอนำจรเด็กและจ้ำหน้ำท็องค้กรพัฒนเอกชนคึคึเป็นร็อยละ 28.3 มีส่วนร่วมระดับมกในกรจ้ดกัจกรรรมทึ่สอศเทรกรให้เด็กมีปัญหำณไหวพริบในกรรอดพ้นกรถูกล่อลวงจกผู้ใหญ่ทึ่แสวงหำประโยชน์ทงเพศ

ตารงทึ่ 4.2 ระดับกรมีส่วนร่วมในกรค้มกรองเด็กจกลือทึ่ไม่พึงประสงค้ทงอินเทอร์เน็ตขงจ้ำหน้ำท็องค้กรพัฒนเอกชนกัภกรรัฐจ้ำแนกตมรยข้อ

บ้จยด้ำนมีส่วนร่วมในกร ค้มกรองเด็กจกลือทึ่ไม่พึง ประสงค้ทงอินเทอร์เน็ตขง จ้ำหน้ำท็องค้กรพัฒนเอกชน	ระดับกรมีส่วนร่วม					— X	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร็อยละ)	จำนวน (ร็อยละ)	จำนวน (ร็อยละ)	จำนวน (ร็อยละ)	จำนวน (ร็อยละ)		
ด้ำนนโยบาย							
1. องค้กรพัฒนเอกชนมี บทบทในกรให้ควำม ช่วยเหลือเด็กเพื่อมีให้กัคึ ควำมล้ำข้ำในกรดำเนินคึคึ	9 (5.0)	7 (3.9)	37 (20.6)	69 (38.3)	58 (32.2)	3.89	1.062
2. องค้กรพัฒนเอกชน คึคึตมข้อมุลข่วสวรและ นโยบายเก็ยวกับลือลอมก อนำจรทึ่รัฐค้ำเนินกรอยู่ เสมอ	0 (0.0)	9 (5.0)	55 (33.6)	82 (45.6)	34 (18.9)	3.78	0.807
3. องค้กรพัฒนเอกชนมี บทบทสำค้ญทึ่ช่วยให้ กรบวณกรพึจกรณาคึคึมี ควำมรวดเร็วและเป็นธรรม	10 (5.6)	12 (6.7)	40 (22.2)	70 (38.9)	48 (26.7)	3.74	1.094

ตารางที่ 4.2 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจําแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					\bar{x}	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
4. องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้นในชุมชนที่ดูแล	6 (3.3)	13 (7.2)	60 (33.3)	73 (40.6)	28 (15.6)	3.57	0.948
5. องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในการออกนโยบายหรือกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกอนาจาร	13 (7.2)	25 (13.9)	54 (30.0)	63 (35.0)	25 (13.9)	3.34	1.105
ด้านการเฝ้าระวัง							
6. องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในการช่วยสอดส่องการกระทำผิดต่อเด็กและเยาวชน โดยแจ้งเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	1 (0.6)	13 (7.2)	41 (22.8)	72 (40.0)	53 (29.4)	3.91	0.926
7. องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคม	1 (0.6)	8 (4.4)	49 (27.2)	76 (42.2)	46 (25.6)	3.88	0.863

ตารางที่ 4.2 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจําแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการ คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					— x	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
8. องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วน สำคัญในการแสดงความ คิดเห็นต่อรัฐเพื่อแก้ปัญหา ช่องว่างกฎหมายสื่อลามก อนาจาร	1 (0.6)	18 (10.0)	61 (33.9)	74 (41.1)	26 (14.4)	3.59	0.877
9. องค์กรท่านมีบทบาทใน การรับแจ้งเหตุเมื่อ ประชาชนพบเห็นเหตุหรือ สิ่งลามกอนาจารที่มีเด็ก แสดง	13 (7.2)	20 (11.1)	44 (24.4)	57 (31.7)	46 (25.6)	3.57	1.191
ด้านการสงเคราะห์							
10. องค์กรท่านมีส่วนร่วมกับ สื่อในการไม่นําเสนอภาพ เด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ	3 (1.7)	11 (6.1)	37 (20.6)	40 (22.2)	89 (49.4)	4.12	1.043
11. องค์กรท่านมีส่วนร่วมใน การช่วยเหลือและเยียวยา สภาพจิตใจเด็กกรวมไปถึง ครอบครัวเด็ก	5 (2.8)	19 (10.6)	27 (15.0)	52 (28.9)	77 (42.8)	3.98	1.121
12. องค์กรท่านมีส่วนร่วมใน การดำเนินโครงการ ช่วยเหลือเด็กที่อยู่ใน ระหว่างการดำเนินคดี	10 (5.6)	13 (7.2)	46 (25.6)	50 (27.8)	61 (33.9)	3.77	1.157

ตารางที่ 4.2 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการ คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					— X	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
13. องค์กรท่านมีการจัดกิจกรรม เพื่อช่วยบำบัดและเยียวยา เด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ	6 (3.3)	23 (12.8)	33 (18.3)	47 (26.1)	71 (39.4)	3.86	1.173
14. องค์กรท่านมีส่วนร่วมให้ การช่วยเหลือเด็กที่ถูก ล่อลวงไปถ่ายสื่ออนาจาร ให้กลับคืนสู่สังคมได้ เช่น มีสถานดูแลเด็ก เป็นต้น	16 (8.9)	20 (11.1)	42 (23.3)	47 (26.1)	55 (30.6)	3.58	1.272
ด้านการแก้ไขปัญหา							
15. องค์กรท่านมีส่วนร่วม ช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูก ละเมิดทางเพศและแจ้ง ตำรวจให้ดำเนินการต่อไป	3 (1.7)	17 (9.4)	33 (18.3)	44 (24.4)	83 (46.1)	4.04	1.085
16. เมื่อไม่สามารถแก้ไข ฟันฟู บำบัดเด็กให้กลับคืนสู่ สังคมได้ องค์กรท่านมี ส่วนร่วมในการส่งต่อให้ หน่วยงานที่เป็นเครือข่าย ดูแล	7 (3.9)	18 (10.0)	33 (18.3)	61 (33.9)	61 (33.9)	3.84	1.119

ตารางที่ 4.2 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจําแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการ คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					— X	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
17. องค์กรท่านทำโครงการ เพื่อให้เกิดสื่อที่ดีต่อชุมชน ที่ท่านดูแล เมื่อไม่สามารถ แก้ปัญหาได้จะขอความ ช่วยเหลือจากภาครัฐต่อไป	7 (3.9)	13 (7.2)	41 (22.8)	64 (35.6)	55 (30.6)	3.81	1.069
18. องค์กรท่านมีส่วนร่วม รณรงค์ให้คนสังคมเห็น ความสำคัญของโทษของ การเผยแพร่สื่อลามก อนาจารต่อเด็ก	1 (0.6)	17 (9.4)	63 (35.0)	55 (30.6)	44 (24.5)	3.71	1.038
ด้านการพัฒนา							
19. องค์กรท่านมีส่วนร่วมใน การสนับสนุนรัฐเผยแพร่ สื่อที่ดีสู่สังคม	0	13 (7.2)	35 (19.4)	67 (37.2)	65 (36.1)	4.02	0.921
20. องค์กรท่านมีส่วนร่วมการจัด กิจกรรมที่สอดแทรกให้เด็กมี ปฏิภาณไหวพริบในการ รอดพ้นการถูกล่อลวงจาก ผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ ทางเพศ	2 (1.1)	16 (8.9)	41 (22.8)	51 (28.3)	70 (38.9)	3.95	1.037

ตารางที่ 4.2 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการ คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					— X	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
21. องค์กรท่านมีส่วนร่วม การรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย เมื่อไม่สามารถแก้ไข ปัญหาสื่อลามกอนาจาร ได้โดยองค์กรเดียว	3 (1.7)	20 (11.1)	61 (33.9)	67 (37.2)	29 (16.1)	3.55	0.947
22. องค์กรท่านให้ การ สนับสนุนงานวิจัย การศึกษาเพื่อนำไปใช้ใน การแก้ไขปัญหามือ ลามกอนาจารเด็ก	11 (6.1)	21 (11.7)	57 (31.7)	59 (32.8)	32 (17.8)	3.44	1.100

เมื่อสรุประดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ เป็นภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีส่วนร่วมระดับมากที่สุด 2 ด้าน คือ ด้านการสงเคราะห์และด้านการแก้ไขปัญหา คิดเป็นร้อยละ 39.2 และ ร้อยละ 33.8 ตามลำดับ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมระดับมาก 3 ด้าน คือ ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการพัฒนาและด้านนโยบาย คิดเป็นร้อยละ 27.9 ร้อยละ 33.9 และ ร้อยละ 39.7 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยโดยเป็นภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า ด้านการสงเคราะห์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.86) รองลงมามีส่วนร่วมด้านการแก้ไข (ค่าเฉลี่ย = 3.85) และการมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.67) ตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ระดับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐจำแนกตามรายด้าน

ปัจจัยด้านมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับการมีส่วนร่วม					\bar{x}	S.D.
	1	2	3	4	5		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ด้านการสงเคราะห์	45 (5)	86 (9.6)	185 (20.6)	236 (26.2)	353 (39.2)	3.86	0.959
ด้านการแก้ไขปัญหา	18 (2.5)	65 (9.1)	170 (23.6)	224 (31.1)	243 (33.8)	3.85	0.807
ด้านการเฝ้าระวัง	16 (2.2)	59 (8.2)	195 (27.1)	279 (38.6)	171 (23.8)	3.73	0.752
ด้านการพัฒนา	16 (2.2)	70 (9.72)	194 (26.9)	244 (33.9)	196 (27.2)	3.74	0.764
ด้านนโยบาย	38 (4.2)	66 (7.3)	246 (27.3)	357 (39.7)	193 (21.4)	3.67	0.747

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้ในระดับ ดี (ตอบคำถามได้ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป) ร้อยละ 57.8 หมายความว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบข้อความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตได้อยู่ในช่วง 10-12 ข้อ ระดับปานกลาง (ตอบคำถามได้ร้อยละ 60-79) ร้อยละ 37.8 หมายความว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบข้อความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตได้อยู่ในช่วง 7-9 ข้อ และระดับต่ำ (ตอบคำถามได้ต่ำกว่าร้อยละ 60) ร้อยละ 4.4 หมายความว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบข้อความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตได้ต่ำกว่า 7 คะแนน ตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตามระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ดี (ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป)	104	57.8
ปานกลาง (ร้อยละ 60-79)	68	37.8
ต่ำ (ต่ำกว่าร้อยละ 60)	8	4.4
รวม	180	100.0

เมื่อทำการการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นรายชื่อพบว่า ข้อที่ตอบถูกต้องมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 97.2 คือการนำเด็กไปเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกอนาจารเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก รองลงมา คือ การบังคับให้เด็กถ่ายวิดีโอโดยเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารเก็บไว้ถือเป็นความผิด ร้อยละ 96.1 ซึ่งอยู่ในกฎหมายพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ส่วนข้อมูลความรู้ที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบถูกน้อยที่สุด คือ การผลิตสื่อลามก เช่น การเขียนเรื่องลามก วาดภาพ ตัดต่อภาพ การรับส่งผ่านอินเทอร์เน็ต โดยเก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่มีการค้าขายไม่ถือเป็นความผิด ร้อยละ 34.4 รองลงมาคือ การมีสื่อลามกไว้ในครอบครองโดยไม่ทำการค้าขายยอมไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ร้อยละ 43.4 ซึ่งอยู่ใน

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เมื่อแบ่งตามแต่ละกฎหมายสามารถวิเคราะห์ได้ ตามตารางที่ 4.5 ดังนี้

1. ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบข้อคำถามได้ถูกต้องในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ดังนี้ กฎหมายของประเทศไทยไม่มีการแบ่งแยกระหว่างสื่อลามกอนาจารเด็กและสื่อลามกอนาจารผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบข้อคำถามถูกต้อง ร้อยละ 77.2 การประกอบการค้าเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร เช่น เป็นผู้ให้ทุนเป็นคนกลางรับของ จ่ายแจกหรือให้เช่า ถือเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา 287 ร้อยละ 95.6 และการมีสื่อลามกเด็กไว้ในครอบครอง บทลงโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปีหรือปรับไม่เกิน 6,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ร้อยละ 80.6 แต่การผลิตสื่อลามก เช่น การเขียนเรื่องลามก วาดภาพ ตัดต่อภาพ การรับส่งผ่านอินเทอร์เน็ตโดยเก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่มีการค้าขายไม่ถือเป็นความผิด เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบถูกเพียง ร้อยละ 34.4

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พบว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตอบคำถามได้ถูกต้อง ร้อยละ 88.3 ทั้งเรื่อง การใช้เด็กเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารถือว่าเป็นความผิดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 และการจัดเด็กขายไปเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารถือเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์

3. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบคำถามได้ถูกต้อง ร้อยละ 90 เกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อการค้าทางอินเทอร์เน็ตเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก และร้อยละ 81.1 เกี่ยวกับปัจจุบันภาครัฐมีการประสานงานกับผู้เชื่อมต่อทางอินเทอร์เน็ต เช่น เครือข่ายโทรศัพท์ให้เป็นผู้ปิดกั้นข้อมูลที่เป็นสื่อลามกอนาจารเด็กนอกเหนือจากการดำเนินการกับผู้กระทำความผิดเพียงอย่างเดียว

4. พระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบคำถามได้ถูกต้องถึงร้อยละ 97.2 เกี่ยวกับการนำเด็กไปเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกอนาจารเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก ร้อยละ 96.1 เกี่ยวกับการบังคับให้เด็กถ่ายวิดีโอโดยเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารเก็บไว้ถือเป็นความผิด และปัจจุบันบิดามารดาที่ยินยอมให้เด็กถ่ายทำสื่อลามกอนาจารยังไม่ถือว่าเป็นความผิด ร้อยละ 70.6

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตจําแนกตามรายชื่อ

ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ตอบถูก	
	จำนวน	ร้อยละ
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287		
1. การประกอบการค้าเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร เช่น เป็นผู้ให้ทุน เป็น คนกลางรับของ จ่ายแจกหรือให้เช่า ถือเป็นความผิดตามประมวล กฎหมายอาญา 287	172	(95.6)
2. การมีสื่อลามกเด็กไว้ในครอบครอง บทลงโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6,000บาทหรือทั้งจำทั้งปรับตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 287	145	(80.6)
3. กฎหมายของประเทศไทยไม่มีการแบ่งแยกระหว่างสื่อลามก อนาจารเด็กและสื่อลามกอนาจารผู้ใหญ่	139	(77.2)
4. การมีสื่อลามกไว้ในครอบครองโดยไม่ทำการค้าขายย่อมไม่มี ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287	78	(43.3)
5. การผลิตสื่อลามก เช่น การเขียนเรื่องลามก วาดภาพ ตัดต่อภาพ การ รับส่งผ่านอินเทอร์เน็ต โดยเก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่มีการค้าขายไม่ ถือเป็นความผิด	62	(34.4)
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551		
6. การใช้เด็กเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารถือว่าเป็นความผิดใน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551	159	(88.3)
7. การจัดเด็กขายไปเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารถือเป็นความผิด ฐานค้ามนุษย์ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	159	(88.3)
8. การเผยแพร่สื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อการค้าทางอินเทอร์เน็ตเป็น การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก	162	(90)

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตจําแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ตอบถูก	
	จำนวน	ร้อยละ
9. ปัจจุบันภาครัฐมีการประสานงานกับผู้เชื่อมต่อทางอินเทอร์เน็ต เช่น เครือข่ายโทรศัพท์ ให้เป็นผู้ปิดกั้นข้อมูลที่เป็นสื่อลามกอนาจารเด็กนอกเหนือจากการดำเนินการกับผู้กระทำความผิดเพียงอย่างเดียว	146	(81.1)
พระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546		
10. การนำเด็กไปเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกอนาจารเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก	175	(97.2)
11. การบังคับให้เด็กถ่ายวิดีโอ โดยเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจาร เก็บไว้ถือเป็นความผิด	173	(96.1)
12. ปัจจุบันบิดามารดาที่ยินยอมให้เด็กถ่ายทำสื่อลามกอนาจารยังไม่ถือว่าเป็นความผิด	127	(70.6)

ส่วนที่ 4 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ผลการศึกษาในส่วนปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความเห็นด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตแต่ละด้านโดยเฉลี่ย ตามตารางที่ 4.6 ดังนี้

4.1 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 78.3 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมากที่สุด ในเรื่องการจัดกิจกรรม โครงการ ให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้ตกเป็นเหยื่อทางเพศ รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 72.2 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่

พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน คือ ข้อองค์กรพัฒนาเอกชนเห็นด้วยกับการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมาย ข้อตกลงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กเช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อให้การทำงานเป็นไปแนวทางเดียวกันกับองค์กรอื่นๆ

4.2 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดีพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 57.2 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากที่สุดในเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 36.1 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากที่สุดในการส่งเด็กกลับบ้านครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ

4.3 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 51.1 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากที่สุดในเรื่องควรมีการระดมเงินทุนเพื่อการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน คิดเป็นร้อยละ 50.6 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากที่สุดในเรื่องการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก

4.4 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการมีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 45 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมาก ในเรื่องการมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 41.7 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากในเรื่องการมีบทบาทการสนับสนุนโครงการป้องกันการเผยแพร่สื่ออนาจาร

4.5 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 50.6 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับ

มากที่สุดในเรื่องการร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการสนับสนุนให้เด็กในชุมชนทำกิจกรรมร่วมกัน รองลงมาเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 42.8 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมาก ในเรื่องการช่วยเหลือเด็กด้วยโอกาสในชุมชนไม่ให้ เป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กได้

4.6 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการทำงานร่วมกับสื่อมวลชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา เอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 44.4 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตระดับมากในการสนับสนุนให้เกิดกองทุนผลิตสื่อที่ดีต่อเด็ก รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กร พัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 34.4 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ระดับมาก ในการมีโอกาสร่วมทำงานกับสื่อมวลชนให้เผยแพร่สื่อที่ดีต่อเด็กและมีบทบาทร่วมกับ เครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้คัดกรองสื่อก่อนเผยแพร่เท่ากัน

4.7 ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านช่วยอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 40 มีการรับรู้การคุ้มครอง เด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากในเรื่องการมีบทบาทในการรายงานต่อภาครัฐ เมื่อพบเห็นการเผยแพร่สื่อลามกที่มีเด็กแสดง รองลงมา องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 38.3 มี การรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากในการมีบทบาทในการ แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อพบการขายสื่อลามกและประชาชนสามารถรายงานองค์กรพัฒนาเอกชนเมื่อ พบเห็นการขายสื่อลามก

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำแนกตามรายชื่อ

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{x}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)						
การดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต							
1. ท่านเห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมโครงการให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้เป็นเหยื่อทางเพศ	0 (0.0)	0 (0.0)	6 (3.3)	33 (18.3)	141 (78.3)	4.75	0.506
2. ท่านเห็นด้วยกับการกิจกรรมโครงการที่สนับสนุนการกำจัดสื่อไม่พึงประสงค์ทุกประเภท	0 (0.0)	0 (0.0)	8 (4.4)	45 (25)	127 (70.6)	4.66	0.561
3. ท่านเห็นด้วยกับการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมาย ข้อตกลงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อให้การทำงานเป็นไปแนวทางเดียวกันกับองค์กรอื่นๆ	0 (0.0)	1 (0.6)	9 (40.0)	40 (22.2)	130 (72.2)	4.66	0.599

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{x}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)		
การดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี							
4. ท่านมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก	0	2	16	59	103	4.46	0.704
	(0.0)	(1.1)	(8.9)	(32.8)	(57.2)		
5. ท่านคิดว่าองค์กรท่านสามารถดูแลเด็กที่ถูกล่อลวงไปแสดงภาพยนตร์ วิดีโอลามกในระหว่างการดำเนินคดีได้	10	24	63	60	23	3.34	1.043
	(5.6)	(13.3)	(35.0)	(33.3)	(12.8)		
6. ท่านคิดว่าควรมีการส่งเด็กกลับหาครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ	16	23	45	28	65	2.53	1.573
	(8.9)	(12.8)	(25.0)	(15.6)	(36.1)		
การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์							
7. ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการเผยแพร่สื่อที่เหมาะสมทางเว็บไซต์	2	7	17	65	88	4.61	3.884
	(0.12)	(3.9)	(9.4)	(36.1)	(48.9)		
8. ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก	2	5	16	66	91	4.33	0.838
	(1.1)	(2.8)	(8.9)	(36.7)	(50.6)		

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อ ที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตตามการ รับรู้ของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{X}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
9. ท่านคิดว่าควรมีการ ระดมเงินทุนเพื่อการ ผลิตสื่อที่เหมาะสม ต่อเด็ก	2 (1.1)	5 (2.8)	19 (10.6)	61 (33.9)	92 (51.1)	4.34	0.923
การมีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทน ในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่							
10. ท่านคิดว่าองค์กร ท่านมีบทบาทการ สนับสนุนนโยบาย รัฐเพื่อป้องกันการ การค้าเด็ก	3 (1.7)	14 (7.8)	30 (16.7)	67 (37.2)	66 (36.7)	3.99	1.000
11. ท่านคิดว่าองค์กร ท่านมีบทบาทการ สนับสนุนการร่าง กฎหมายเกี่ยวกับสื่อ ลามกอนาจาร	5 (2.8)	15 (8.3)	46 (25.6)	81 (45)	33 (18.3)	3.68	0.961
12. ท่านคิดว่าองค์กร ท่านมีบทบาทการ สนับสนุนโครงการ ป้องกันการเผยแพร่ สื่ออนาจาร	5 (2.8)	20 (11.2)	41 (22.8)	75 (41.7)	38 (21.1)	3.68	1.020

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{X}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
การมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต							
13. ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการสนับสนุนให้เด็กในชุมชนทำกิจกรรมร่วมกัน	0 (0.0)	7 (3.9)	23 (12.8)	59 (32.8)	91 (50.6)	4.3	0.838
14. ท่านคิดว่าองค์กรท่านช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสในชุมชนไม่ให้เป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กได้	0 (0.0)	5 (2.8)	27 (15)	77 (42.8)	71 (39.4)	4.19	0.790
15. ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทสำคัญในการจัดทำโครงการเป็นเครือข่ายกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นเช่นโครงการสนับสนุนสื่ออินเทอร์เน็ตที่ดี	1 (0.6)	12 (6.7)	54 (30)	65 (36.1)	48 (26.7)	3.82	0.924

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อ ที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตตามการ รับรู้ของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{X}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
การทำงานร่วมกับสื่อมวลชน							
16. ท่านคิดว่าองค์กรท่าน มีโอกาสร่วมทำงานกับ สื่อมวลชนให้เผยแพร่ สื่อที่ดีต่อเด็ก	1 (0.6)	17 (9.4)	58 (32.2)	62 (34.4)	42 (23.3)	3.71	0.905
17. ท่านคิดว่าองค์กรท่าน ควรมีการสนับสนุน ให้เกิดกองทุนผลิต สื่อที่ดีต่อเด็ก	5 (2.8)	18 (10)	40 (22.2)	80 (44.4)	37 (20.6)	3.70	0.997
18. ท่านคิดว่าองค์กรท่าน มีบทบาทร่วมกับ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต ให้คัดกรองสื่อก่อน เผยแพร่	6 (3.3)	31 (17.2)	59 (32.8)	62 (34.4)	22 (12.2)	3.35	1.011
ช่วยรายงานอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต							
19. ท่านคิดว่าประชาชน สามารถรายงาน องค์กรท่านเมื่อพบ เห็นการขายสื่อ ลามกได้	6 (3.3)	19 (10.6)	53 (29.4)	56 (31.1)	46 (25.6)	3.65	1.075

ตารางที่ 4.6 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{X}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)						
20. ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทในการรายงานต่อภาครัฐเมื่อพบเห็นการเผยแพร่สื่อลามกที่มีเด็กแสดง	3 (1.7)	13 (7.2)	61 (33.9)	72 (40.0)	31 (1.7)	3.64	0.908
21. ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีบทบาทในการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อพบการขายสื่อลามก	2 (1.1)	13 (7.2)	64 (35.6)	69 (38.3)	32 (17.8)	3.64	0.895

เมื่อวิเคราะห์ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมากที่สุด ในด้านการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต (ค่าเฉลี่ย = 4.69) และเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนน้อยที่สุด ในด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี (ค่าเฉลี่ย = 3.44) ตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายด้าน

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{x}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)						
1. การดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต	0 (0.0)	1 (0.2)	23 (4.3)	118 (21.9)	398 (73.7)	4.69	0.486
2. การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์	27.1 (50.2)	192 (35.6)	52 (9.6)	17 (3.1)	6 (1.1)	4.33	0.741
3. การมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต	210 (38.9)	201 (37.2)	104 (19.3)	24 (4.4)	1 (0.2)	4.10	0.689
4. การมีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่	137 (25.4)	223 (41.3)	117 (21.7)	49 (9.1)	13 (2.4)	3.78	0.882

ตารางที่ 4.7 ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำแนกตามรายด้าน (ต่อ)

การคุ้มครองเด็กจากสื่อ ที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตตามการ รับรู้ของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน	ระดับความเห็น					\bar{X}	S.D.
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
5. ช่วยรายงานอาชญา- กรรมเมื่อพบการ เผยแพร่สื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอิน- เทอร์เน็ต	109 (20.2)	197 (36.5)	178 (33.0)	45 (8.3)	11 (2.0)	3.64	0.820
6. การทำงานร่วมกับ สื่อมวลชน	101 (18.7)	204 (37.8)	157 (29.1)	66 (12.2)	12 (2.2)	3.58	0.816
7. การดำเนินโครงการ ที่สนับสนุนการใช้ กฎหมายและดำเนิน- งานทางกฎหมายที่ ได้ผลดี	39 (7.3)	85 (15.8)	124 (23.9)	111 (20.6)	178 (33.0)	3.44	0.674

**ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการ
คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่
องค์กรพัฒนาเอกชน**

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา
เอกชน โดยใช้สถิติการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่
องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับ
การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่
องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยส่วนบุคคล	การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน		χ^2	df	p-value
	น้อย	มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
เพศ					
ชาย	6 (18.8)	26 (81.3)	0.482	1	0.329
หญิง	36 (24.5)	112 (75.5)			
อายุ					
20 - 30 ปี	14 (22.6)	48 (77.4)	1.081	2	0.582
31 - 40 ปี	18 (27.3)	48 (72.7)			
41 - 58 ปี	10 (19.2)	42 (80.8)			

ตารางที่ 4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน		χ^2	df	p-value
	น้อย	มาก			
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
ประสบการณ์ในการทำงาน					
3 เดือน - 5 ปี	17 (27.4)	45 (72.6)	1.128	2	0.569
5 ปี 1 เดือน - 15 ปี	12 (19.4)	50 (80.6)			
15 ปี 1 เดือน - 35 ปี	13 (23.2)	43 (76.8)			
รายได้					
8,000 - 10,000	3 (15.0)	17 (85.0)	1.003	2	0.606
10,001 - 15,000	19 (25.7)	55 (74.3)			
15,001 - 30,000	20 (24.1)	63 (75.9)			
วุฒิการศึกษา					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	8 (34.8)	15 (65.2)	3.673	2	0.159
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	32 (23.4)	105 (76.6)			
ปริญญาโทหรือเทียบเท่า	2 (10.0)	18 (90.0)			

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) ตามตารางที่ 4.9 ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ($r = 0.574$)

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ($r = 0.208$)

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัย	\bar{x}	S.D.	การคุ้มครอง เด็ก	ปัจจัยด้านการ มีส่วนร่วม	ปัจจัยด้าน ความรู้
การคุ้มครองเด็ก	83.01	11.79	1		
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	79.46	13.99	0.574(**) (<0.001)	1	
ปัจจัยด้านความรู้	9.64	1.61	0.208(**) (0.007)	-0.005 0.948	1

** ค่านัยสำคัญทางสถิติ < 0.05

ส่วนที่ 6 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) ซึ่งสามารถอธิบายถึงอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 38.1 ($R^2 = 0.381$) และมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายอิทธิพล เท่ากับ 6.179 (Standard Error = 6.179) ตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	p-value
	B	Std. Error	Beta		
การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก	0.494	0.053	0.581	9.370	<0.001
ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็ก	1.572	0.465	0.210	3.382	0.001
ค่าคงที่ = 28.709	F = 49.462	df = 163	p < 0.001	Standard Error = 6.179	
R = 0.617	R ² = 0.381	R ² a = 0.373			

จากผลการวิเคราะห์นี้ สามารถเขียนในรูปสมการได้ที่สามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ดังนี้

การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน	=	28.709 + 0.494 (ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ) + 1.572 (ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน)
--	---	--

จากสมการพบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งอธิบายได้ ดังนี้

การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเด็กมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ลดถอยเท่ากับ 0.494 มีความสัมพันธ์ทางบวก กล่าวคือ ถ้าการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเด็กเพิ่มขึ้น 1 หน่วย การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจะเพิ่มขึ้น 0.494 (เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นที่เข้าสมการ)

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ลดถอยเท่ากับ 1.572 มีความสัมพันธ์ทางบวก กล่าวคือ ถ้าปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเพิ่มขึ้น 1 หน่วย การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจะเพิ่มขึ้น 1.572 (เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นที่เข้าสมการ)

ดังนั้นผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตนี้ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน โดยมีความสัมพันธ์ทางบวก

แสดงว่า ถ้าองค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐและมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของจะส่งผลให้ระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยในประเด็น ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 5 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

ด้านนโยบาย พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่เสมอ รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้น ในชุมชนที่ดูแลอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.6 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่องค์กรพัฒนาเอกชนดำเนินงานตามนโยบาย กฎหมาย ของภาครัฐ เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก สนับสนุนส่งเสริมสิทธิเด็ก ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กผู้ถูกละเมิดสิทธิ ศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทยเพื่อให้เป็นไป ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเว็บไซต์, 2555) ในเรื่องการมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้กระบวนการพิจารณาคดีมีความรวดเร็วและเป็นธรรม ซึ่งเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความเห็นว่า มีส่วนร่วมระดับมาก ร้อยละ 38.9 อภิปรายได้ว่า จากการศึกษาขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูล ส่วนใหญ่มีบทบาทในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการดำเนินคดี โดยมีภารกิจโดยตรงติดตามประสานงานคดีในกระบวนการยุติธรรม (Monitoring cases) ติดตามประสานงานในคดีที่ผู้ขอปรึกษาทางเพศต่อเด็กถูกจับ เพื่อช่วยให้การดำเนินคดีเป็นไปอย่างได้ผล และยุติธรรมต่อผู้เสียหาย (องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กเว็บไซต์, 2555) มีการดำเนินการเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการตรวจสอบติดตาม การสืบค้นข้อเท็จจริง การคุ้มครองสวัสดิภาพ การช่วยเหลือทางกฎหมาย การฟื้นฟูเยียวยา การส่งเสริมให้เด็กได้รับการพัฒนา ตลอดจนการคืนเด็กกลับสู่สังคมในแต่ละปีฝ่ายคุ้มครองสิทธิเด็กของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณประมาณ 300 คน (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเว็บไซต์ 2555) รวมไปถึงการรายงานเมื่อพบเห็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ระบบสายด่วนของศูนย์ประชาบดี กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (1300) ของมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก (Ecpat Fact Sheet, 2549) เป็นอีกวิธีการที่ช่วยให้การดำเนินคดีเป็นไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งการดำเนินคดีช่วยเหลือเด็กมิให้เกิดความล่าช้าดังที่ได้กล่าวนั้นเป็นวิธีการที่ช่วยสนับสนุนฝ่ายบังคับใช้กฎหมาย เป็นอีกวิธีการที่ช่วยลดหรือจัดการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

ด้านการเฝ้าระวัง พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมระดับมาก เรื่องการช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคม คิดเป็น ร้อยละ 42.2 จากการศึกษาการ

ดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า มีการรายงานการกระทำผิดต่อตำรวจอย่างสม่ำเสมอ ถือเป็นพันธกิจที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามอยู่แล้ว แต่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 การทำผิด อาจทำขึ้นเอง เช่น เขียนเรื่องลามก วาดภาพ หรือตัดต่อภาพ การมีไว้อาจไปซื้อหามาหรือได้รับมาจากผู้อื่น เช่น มีผู้ส่งผ่านอินเทอร์เน็ตมาให้แต่การทำผิด มีไว้เป็นส่วนตัวยังไม่เป็นความผิด หากมิได้เป็นไปโดยการค้าหรือเพียงการค้าการแจกจ่ายแสดงอวดแก่ประชาชน (ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, 2554) อาจทำให้ระดับประชาชนทั่วไปยังไม่เห็นความสำคัญของการมีสื่อลามกไว้ในครอบครองเพราะไม่มีความผิด ดังนั้น องค์กรพัฒนาเอกชนควรมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังภายในชุมชนมากขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่ได้กล่าวไว้ว่า เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองในทุกรูปแบบที่จะเป็นอันตรายต่อเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการคุ้มครองจากการถูกรังแกทั้งทางร่างกาย จิตใจและทางเพศ ซึ่งรวมทั้งการล่วงละเมิดทางเพศกับหรือการแสวงหาประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ จากเด็ก เช่น การค้าประเวณีเด็ก การขายเด็ก การนำเด็กไปใช้ขอตาน ไม่ว่าจะโดยบิดามารดา ผู้ปกครองเด็กหรือโดยบุคคลอื่น เด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากรัฐและสังคมจากการถูกนำไปใช้ประโยชน์ทางเพศหรือการล่วงละเมิดทางเพศในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการชักชวนหรือข่มขู่ให้เข้าร่วมกิจกรรมทางเพศ การค้าประเวณี

ด้านการสงเคราะห์ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.4 รองลงมาการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเยียวยาสภาพจิตใจเด็กรวมไปถึงครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 42.8 อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนให้ความสำคัญกับการดูแลเด็กก่อนส่งกลับครอบครัว เช่น มูลนิธิดวงประทีปมีโครงการนิวัตน์สู่ชีวิตใหม่ เยาวชนชาย และโครงการเยาวชนหญิงสู่ชีวิตใหม่ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนชายหญิงที่ถูกทำร้ายโดยใช้สภาพธรรมชาติบำบัดเช่นเดียวกับการให้ความสำคัญกับครอบครัวของเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศแต่การนำเด็กกลับสู่ครอบครัวหลังถูกละเมิดทางเพศเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจของเด็กมาก การส่งเสริมความสัมพันธ์ในสถาบันครอบครัวให้ดูแลเด็กและเยาวชนในครอบครัวให้ได้รับความอบอุ่นอย่างเพียงพอ และมีแบบอย่างที่ดีในการดำรงชีวิต (นันทน์ภัส สนธิพร, 2552) จึงถือว่าสถาบันครอบครัวสำคัญในการช่วยเหลือสงเคราะห์ให้เด็กกลับสู่ครอบครัวอย่างมีความสุข การศึกษาองค์กรพัฒนาเอกชน พบว่าองค์กรพัฒนาเอกชนให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนหลายแห่ง มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย

จิตใจมีการประเมินความต้องการจำเป็นในการรับบริการของเด็กและครอบครัวเพื่อกำหนดแนวทางในการช่วยเหลือเด็กและครอบครัวต่อไป (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเว็บไซต์, 2555)

ด้านการแก้ไขปัญหา พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีความเห็นว่างค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากในเรื่องการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุดร้อยละ 46.1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโสมนัส เจือศรีกุล (2545) ที่กล่าวว่า เนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นกลุ่มที่อยู่ใกล้ชิดกับปัญหามากที่สุดจึงมีบทบาทสำคัญในการเข้าไปจัดการปัญหาเหล่านั้นในขั้นต้น ก่อนที่จะมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินงานต่อไป จะเห็นได้ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานร่วมกับชุมชนจะสามารถพบเจอกรณีเด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศในชุมชนที่ดูแลก่อน หลังจากนั้นจึงส่งให้ตำรวจดำเนินการต่อไป ในขณะเดียวกัน ปัทมา แสงสะอาด (2547) พบว่าบทบาทด้านการแก้ไขประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ การแจ้งข่าว การฝึกอบรมให้ความรู้ การสร้างเครือข่ายและการบำบัดรักษาฟื้นฟู ซึ่งผู้ทำงานร่วมกับชุมชนมีบทบาทสำคัญในการแจ้งข่าวเช่นเดียวกัน

ด้านการพัฒนา พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่างค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องการมีส่วนร่วมการจัดกิจกรรมที่สอดแทรกให้เด็กมีปฏิภาณไหวพริบในการรอดพ้นการถูกล่อลวงจากผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศร้อยละ 38.9 เป็นกิจกรรมที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีการดำเนินอย่างสม่ำเสมอแต่ยังไม่พบว่า มีประเมินผลกิจกรรมเหล่านั้นหรือไม่อย่างไร รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนร้อยละ 37.2 มีความเห็นว่ามีส่วนร่วมในการสนับสนุนรัฐเผยแพร่สื่อที่ดีสู่มีส่วนร่วมระดับมากจากการศึกษาของ พิระพงษ์ แก้วหางส์ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การมุ่งเน้นในการเสนอทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณ การดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้องร่วมมือกับรัฐบาลจึงเกิดกระบวนการทำงานที่ดีแนวคิดการมีส่วนร่วมในงานพัฒนา การสนับสนุนให้เกิดสื่อที่ดีสู่สังคม องค์กรพัฒนาเอกชนจึงไม่สามารถดำเนินการเองได้ จำเป็นต้องร่วมมือกับรัฐบาล โดยการสนับสนุน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เมื่อวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต แต่ละกฎหมายจะพบว่า มีข้อคำถามที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบถูกมากที่สุดถึงร้อยละ 97.2 ในข้อที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และข้อความรู้ที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบได้น้อยที่สุดอยู่ใน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เพียงร้อยละ 34.4 อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีการเข้าไปดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เหมือนเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมีความรู้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 น้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์ (2542) ที่กล่าวว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในด้านการเข้าไปทำงานกับชุมชนมากกว่าการเข้าไปดำเนินงานเมื่อเกิดคดี ดังนี้

1. ร่วมทำการศึกษา ค้นคว้า ปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนตลอดจนความต้องการของชุมชน
2. ร่วมคิดหาและสร้างรูปแบบและวิธีการพัฒนาเพื่อแก้ไขและลดปัญหาของชุมชนหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนหรือสนองความต้องการของชุมชน
3. ร่วมวางแผนนโยบายหรือแผนงานหรือโครงการหรือกิจกรรมเพื่อจัดแก้ไขปัญหาและสนองความต้องการของชุมชน

แต่การทำงานร่วมกับชุมชนจำเป็นต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เพื่อการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ ดังนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตแก่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจะทำให้การทำงานกับชุมชนมีประสิทธิภาพประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น เช่น งานวิจัยของ โสมนัส เจือศรีกุล (2545) ที่กล่าวว่าองค์กรพัฒนาเอกชน มีความสำคัญต่อด้านนโยบายและการเป็นตัวเร่ง กล่าวคือ เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักบทบาท ความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็ว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากผลการวิจัย พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นด้านดังกล่าวรายชื่อ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเห็นด้วยการจัดกิจกรรม

โครงการให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้เป็นเหยื่อทางเพศ รองลงมา คือเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเห็นด้วยกับการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมาย ข้อตกลงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กเช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อให้การทำงานเป็นไปแนวทางเดียวกันกับองค์กรอื่นๆ และด้านที่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ที่น้อยที่สุด คือ ด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี มีข้อที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด คือ การส่งเด็กกลับบ้านครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ

สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีความใกล้ชิดกับชุมชนที่อยู่ในความดูแลมากกว่าการทำงานตามรัฐ จึงมีการจัดโครงการ กิจกรรมเพื่อชุมชน ให้เด็กในชุมชนสามารถป้องกันตนเองจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที้องค์กรพัฒนาเอกชนทำได้ง่ายและรวดเร็วมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบัณฑิต อ่อนคำ (2527) ที่พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่องค์กรพัฒนาเอกชนทำให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน จึงทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทต่อชุมชนในการจัดการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตแต่เมื่อเกิดการแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางอินเทอร์เน็ตในชุมชนที่องค์กรพัฒนาเอกชนนั้นดูแลมีความเห็นเกี่ยวกับการส่งตัวเด็กกลับบ้านครอบครัวในระดับปานกลาง สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการดูแลเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศระหว่างดำเนินคดีได้ ดังเช่น การทำงานของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ ให้เด็กสามารถกลับไปดำเนินชีวิตอย่างผาสุกนอกจากนี้ยังให้การช่วยเหลือบุคคลในครอบครัวของเด็กในด้านต่างๆ รวมถึงการบำบัดฟื้นฟูครอบครัว ทั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เด็กกลับคืนสู่ครอบครัวได้อย่างปลอดภัย และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุขดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่องค์กรพัฒนาเอกชนต้องดูแลเด็กจนมีสภาพจิตใจที่พร้อมสมบูรณ์ก่อนที่จะส่งเด็กกลับคืนสู่ครอบครัวและสิ่งที่จะมองข้ามไม่ได้ คือ ครอบครัวก็สามารถเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กถูกละเมิดทางเพศได้เช่นกัน

ผลการวิจัย ยังพบว่าองค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมการทำงานร่วมกับสื่อมวลชนระดับมากถือเป็นการสร้างเครือข่ายที่ดี แต่อาจยังไม่โดดเด่นเท่ากับการดำเนิน โครงการหรือกิจกรรม

เพื่อชุมชน แต่การสร้างเครือข่ายกับกลุ่มสื่อมวลชนจะทำให้เห็นความสำคัญของการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การจัดหากองทุนเพื่อผลิตสื่อที่ดี การเผยแพร่สื่อที่ดีไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เพราะ การสร้างเครือข่ายเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยด้านการแก้ไขปัญหาคาทรกรรมทางเพศได้ (ปัทมา แสงสะอาด, 2547)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการวิจัยจะพบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานร่วมกับสื่อมวลชนอยู่ในระดับมาก แต่มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีระดับความเห็นเรื่องการคุ้มครองเด็กในด้านการทำงานร่วมกับสื่อมวลชนในข้อ การมีบทบาทร่วมกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้คัดกรองสื่อก่อนเผยแพร่ ที่ไม่มากเท่ากับการคุ้มครองในด้านอื่นๆ สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีความเกี่ยวข้องกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตน้อย จากการศึกษาขององค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า มีเพียงมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่ทำงานร่วมกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการผลักดันเอกชน ขอความร่วมมือจากบริษัทเอกชน เช่น ผู้ประกอบการการธุรกิจท่องเที่ยวให้ป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ เช่น กระตุ้นให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตประจำท้องถิ่น (Local Internet Service Provider) ดำเนินนโยบายคุ้มครองเด็กจากภัยอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นเพียงการขอความร่วมมือเท่านั้นไม่ได้เข้าไปมีบทบาทใดๆ

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถอภิปรายได้ว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมาจากหลากหลายสาขาวิชาชีพ ไม่มีการระบุถึงแขนงวิชาโดยตรง การทำงานด้านองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรต้องอาศัยการร่วมมือจากสหสาขาวิชาชีพ เป็นเครือข่ายมากกว่าจึงเกิดผลสำเร็จ ผู้วิจัยศึกษาการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ในด้านการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ไม่มีผู้เชี่ยวชาญด้านนี้

โดยตรง พบว่า เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาวุฒิปริญญาตรีและอยู่ในช่วงวัยทำงานซึ่งถือว่าระดับวุฒิการศึกษาเพียงพอต่อการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชน แต่เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ไม่ได้มีความหลากหลายของการศึกษามาก องค์กรจึงจำเป็นต้องมีการรวมทำงานเป็นสหสาขาวิชา เพื่อให้เกิดผลต่อการคุ้มครองเด็ก เช่น พิศพงษ์ ใจหาญ(2554) กล่าวว่า การทำงานด้านการคุ้มครองเด็ก เน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ดังนั้น ปัจจัยส่วนบุคคลจึงไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่า การทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนเป็นการทำงานภายใต้การกำหนดนโยบายของรัฐบาลเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับเว็บไซต์ไทยเอ็นจิโอ แหล่งข่าวสารเพื่อการพัฒนา (2547) ได้ให้รายละเอียดขององค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับภาครัฐว่าองค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐ มีความสัมพันธ์ด้านการสนับสนุนและด้านปฏิบัติการ ซึ่งด้านการสนับสนุนประกอบด้วย

1. ลักษณะส่งเสริมเกิดจากความเข้าใจอันดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่อองค์กรพัฒนาเอกชนว่าองค์กรนั้นต้องการความช่วยเหลือแก้ปัญหาในด้านต่าง ๆ ให้กับสังคมอย่างแท้จริง จึงให้การสนับสนุนด้านข้อมูลการอำนวยความสะดวกในการทำงานและร่วมทำงานด้วย

2. ลักษณะประสานงานส่วนใหญ่จะเป็นการทำงานร่วมกัน หรือร่วมกันหาแนวทางการแก้ไขปัญหาพร้อมกันกำหนดนโยบายหรือตรากฎหมาย

3. ลักษณะพึ่งเป็นลักษณะขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณหรือทุนในการดำเนินงานจากรัฐ

ในขณะที่เดียวกันก็สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับภาครัฐในด้านปฏิบัติการเช่นกัน เนื่องจากการควบคุม ของภาคที่มีการรัฐควบคุมองค์กรพัฒนาเอกชนในหลายรูปแบบ เช่นควบคุมด้วยการใช้กฎหมาย โดยให้องค์กรพัฒนาเอกชนจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลซึ่งปัจจุบันจะอยู่ในรูปแบบของสมาคม หรือมูลนิธิควบคุม โดยการให้ทุนสนับสนุนการดำเนินงาน เพื่อให้องค์กรพัฒนาเอกชนนั้น ๆ ต้องพึ่งพารัฐมากขึ้น ความเป็นอิสระจึงสูญเสียไป

ดังนั้นจากการพัฒนาสังคมนั้นคงจะขาดเครือข่ายภาครัฐในการดำเนินการไม่ได้เพราะต้องอาศัยนโยบายที่ภาครัฐจัดเป็นระบบขึ้นมา เมื่ออดีตรัฐบาลได้มีการสร้างแบบแผนที่รัฐเป็นผู้มีอำนาจ เป็นศูนย์กลาง จึงกลายเป็นปัญหาสะสมในเชิงโครงสร้างมาตลอด และมีการปรับเปลี่ยนแบบ

แผนเหล่านั้น โดยสนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วม เช่น การส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย และมีการปรึกษาหารือมากขึ้น โดยผ่านช่องทางกฎหมาย กระบวนการทำงาน ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นอีกภาคส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมจากการศึกษาของพีระพงษ์ แก้วหวางศ์ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การมุ่งเน้นในการเสนอทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณ การดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้องร่วมมือกับรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นการเสนอแนะนโยบาย การร่วมร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ในขณะที่เดียวกันเมื่อศึกษาแนวทางการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนจะพบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานร่วมกับชุมชนที่ดูแลอยู่มาก เช่น มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กจัดโครงการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตและโดยผ่านทางเทคโนโลยีการสื่อสารสมัยใหม่เป็นต้น กระบวนการที่รัฐบาลส่งเสริม ชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนในชุมชนทั้งในรูปส่วนบุคคล กลุ่มคน ชมรม สมาคม มูลนิธิ และองค์กรอาสาสมัครรูปแบบต่าง ๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่องรวมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้โดยมีส่วนร่วมทำการศึกษา ค้นคว้า ปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน ตลอดจนความต้องการของชุมชน (พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์, 2542) ล้วนแต่เป็นการเฝ้าระวังเพื่อชุมชนนั้น ๆ

เมื่ออภิปรายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมด้านการพัฒนาจะพบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานเป็นเครือข่ายกับหน่วยงานอื่น ๆ มาก เพื่อการคุ้มครองเด็ก เช่น มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กผลักดันเอกชน ขอความร่วมมือจากบริษัทเอกชน ผู้ประกอบการการธุรกิจท่องเที่ยวให้ป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ กระตุ้นให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตประจำท้องถิ่น (Local Internet Service Provider) ดำเนินนโยบายคุ้มครองเด็กจากภัยอินเทอร์เน็ต การพัฒนาเหล่านี้เป็นการทำงานที่มีส่วนร่วมกับภาครัฐที่ต้องทำงานกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแต่องค์กรพัฒนาเอกชนอาจจะไม่ได้มีส่วนร่วมมากอาจเป็นเพียงการผลักดัน สอดคล้องกับการศึกษาของโสมนัส เจือศรีกุล (2545) พบว่า ด้านการพัฒนาการป้องกันเด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เป็นการหาแนวทางการพัฒนาการคุ้มครองเด็กรูปแบบต่าง ๆ เช่น การประชุมสัมมนาเพื่อการร่างกฎหมายที่ครอบคลุมปัญหาในชุมชนมากขึ้น การสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งนี้เพื่อให้ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ต้องมาประสบกับปัญหาละเมิดอีก

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับการคุ้มครอง

เด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนต่างทำงานภายใต้นโยบายของภาครัฐ เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้มีส่วนร่วมค้ำนโยบายและการเป็นตัวเร่ง คือ มีบทบาทในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเด็ก ร่วมกับภาครัฐและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักถึงบทบาทความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็วจึงจะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต (โสมนัส เจือศรีกุล, 2545) เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนอยู่ใกล้ชิดชุมชน ซึ่งรัฐเองมีการทำงานโดยดำเนินนโยบายตาม กฎหมาย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ต่างๆ ดังนั้น เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับที่สามารถดูแลชุมชนที่ตนดูแลเพื่อมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการต่างๆ อย่างไรก็ตาม ไม่เพียงแต่องค์กรพัฒนาเอกชนเท่านั้นที่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ผลการวิจัยของพีรพงษ์ ใจหาญ (2554) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรให้ความรู้ในเรื่องกฎหมาย สิทธิที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองเด็ก รวมไปถึงพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 แก่ประชาชนในชุมชน ในขณะเดียวกันองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานกับชุมชน ก็สามารถให้ความรู้แก่ชุมชนที่ดูแลอยู่ได้เช่นกัน

ส่วนที่ 5 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งสามารถอธิบายอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึ่งประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนได้ร้อยละ 38.1

สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้สอดคล้องกับการให้ความหมายการคุ้มครองเด็กของ อภิญญา เวชยชัย (2551) คือ การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถเกิดขึ้นได้จากการมีส่วนร่วมหลากหลายจากหลายแขนง การให้ความสำคัญที่เด็กเป็นฐาน การให้ความช่วยเหลือ ปกป้องตัวเด็กจากอันตรายหรือความเสียหายจาก ปัจจัยหลายด้าน ที่กระทำต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์และมีผลต่อการขัดขวางการ เจริญเติบโตของเด็ก ทั้งนี้การเน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอัน ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้อง ทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพ ต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน จากการศึกษาองค์กรพัฒนาเอกชนของผู้วิจัย พบว่า

องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานภายใต้นโยบายของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นกฎหมาย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นต้น เพื่อให้เป็นมาตรฐานสากล มีการทำงานภายใต้พระราชบัญญัติการ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แก่ มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติการ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความ ช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ เพื่อ ช่วยเหลือสงเคราะห์เด็กเมื่อได้ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศรวมไปถึงทำงานกับชุมชนที่ดูแล การดำเนินโครงการต่างๆ เป็นบทบาทสำคัญที่องค์กรพัฒนาเอกชนปฏิบัติอย่างเสมอมา การมีส่วนร่วม ในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุ ของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและ จัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน (บัณฑิต อ่อนคำ, 2527) การสอดคล้องดูแล วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งระดับประเทศ ชุมชน และบอกแก่ ภาครัฐเช่น การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนต่างๆ การแสดงความคิดเห็นขององค์กร พัฒนาเอกชนจะเป็นการแจ้งให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับ รากหญ้า พร้อมกับแนวทางแก้ไขปัญหา (โสมนัส เจือศรีกุล, 2545) ดังนั้น องค์กรพัฒนาชุมชนจึง เป็นองค์กรภาคเอกชนที่สำคัญ มีความใกล้ชิดกับชุมชน

อย่างไรก็ตามเมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาคือต่อไปจะส่งต่อให้รัฐช่วยเหลือ เพราะ องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีการทำงานเป็นเครือข่ายร่วมมือกันหลายหน่วยงาน ส่งเสริมให้ ประชาคมโลกมีบทบาทร่วมกันในการปกป้องสิทธิเด็ก รวมไปถึงให้เด็กพัฒนาตนเองของเด็กเน้น ทั้งด้านการพัฒนาทางร่างกายและสติปัญญา องค์กรพัฒนาเอกชนจึงมีการจัดทำโครงการ กิจกรรม ต่างๆ ให้แก่ชุมชนที่ดูแลอยู่ เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กจัดกิจกรรมเพื่อการพัฒนาเด็ก กิจกรรมบำบัดตามโอกาสสำคัญ เป็นภารกิจตามวันสำคัญ หรือตามกระแสสนใจของสังคม

เน้นให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง เกิดกระบวนการความคิด เกิดการพัฒนาตนเอง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการทำงานของเด็ก เช่น กิจกรรมวันปีใหม่วันวาเลนไทน์ วันสงกรานต์โดยมีพันธกิจเพื่อสนับสนุนส่งเสริมสิทธิเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กทุกคนได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานและปลอดภัยจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในเชิงพาณิชย์ทุกรูปแบบ เช่น มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ประกอบด้วยหน่วยงานและกลุ่มเครือข่ายมากกว่า 80 ประเทศทั่วโลกเพราะการคุ้มครองเด็กไม่สามารถทำโดยองค์กรเดียว มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กยังมีจุดมุ่งหมายในเพื่อช่วยเหลือสังคมมีการร่วมมือส่งเสริมการดำเนินงานขององค์กรเอกชน ผู้ดูแลเด็ก ผู้ออกนโยบาย นักกฎหมาย เจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย และทุกคนที่กำลังพยายามต่อสู้กับอาชญากรรม สอดคล้องกับองค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กมีการทำงานร่วมกับองค์กรเอกชนอื่นๆ ในการประสานงานกับหน่วยงานรัฐในประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันการแก้ไขปัญหาการชักนำเด็กมาค้าประเวณี

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถอภิปรายได้จากความหมายของการคุ้มครองเด็กที่ อภิญา เวชยชัย (2551) ได้ให้ความหมาย คือ การให้ความสำคัญที่เด็กเป็นฐานคือ การให้ความช่วยเหลือ ปกป้องตัวเด็กจากอันตรายหรือความเสี่ยงภัยจากปัจจัยหลายด้านที่กระทำต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์และมีผลต่อการขัดขวางการเจริญเติบโตของเด็ก ทั้งนี้ การเน้นการกระทำกับระบบเวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขยายบทบาทการทำงานของทุกสาขาวิชาชีพในการใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญในงานของตนในการคุ้มครองเด็ก และจากการศึกษาบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนจะพบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนทำงานภายใต้ กฎหมาย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก จึงจำเป็นต้องมีความรู้เพื่อให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์ทั่วไป คือ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน และมีวัตถุประสงค์เฉพาะ 1) ศึกษาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 2) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต 4) ศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งสิ้น 434 คน จึงได้ใช้สูตรการกำหนดขนาดตัวอย่างกรณีที่ทราบจำนวนประชากร แต่ไม่ทราบค่าสัดส่วน โดยกำหนดความเชื่อมั่น 95% ความผิดพลาดไม่เกิน 5% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 180 คน ได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงและตรวจสอบเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ระดับความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละส่วนดังนี้

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ เท่ากับ 0.925

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เท่ากับ 0.860

ส่วนที่ 4 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เท่ากับ 0.806

ประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงวิเคราะห์ ได้แก่ การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยสามารถสรุปและให้ข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากการสำรวจข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล ประกอบด้วย มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สภากงศ์การพัฒนาคเด็กและเยาวชน มูลนิธิดวงประทีป องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งหมด 180 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 148 คน เพศชาย จำนวน 32 คน มีอายุเฉลี่ย 35 ปี อายุสูงสุด 58 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี กลุ่มอายุ 31-40 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 36.7 มีประสบการณ์ในการทำงานโดยเฉลี่ย 11 ปี ประสบการณ์การทำงานน้อยสุด 7 เดือน มีประสบการณ์การทำงานมากที่สุด 35 ปี รายได้โดยเฉลี่ย 15,743 บาท มีรายได้มากที่สุด 27,000 บาท พบในรายที่อายุมากที่สุด คือ 58 ปี รายได้น้อยที่สุด 8,000 บาท วุฒิกการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 137 คน

ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนในภาพรวมแต่ละด้าน ด้านการสงเคราะห์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.86) รองลงมามีส่วนร่วมด้านการแก้ไข (ค่าเฉลี่ย = 3.85) และมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.67) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ด้านนโยบาย เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 45.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในการติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่ เสมอมากที่สุด ในขณะที่เดียวกัน ไม่มีเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความเห็นว่าไม่มีส่วนร่วม รองลงมาเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 40.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในเรื่องการเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้นในชุมชนที่ดูแลอยู่

ด้านการเฝ้าระวัง เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 42.2 มีส่วนร่วมระดับมาก ในเรื่องการช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคมมากที่สุด รองลงมาเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 41.1 มีส่วนร่วมระดับมากเรื่องการมีส่วนสำคัญในการแสดงความคิดเห็นต่อรัฐเพื่อแก้ปัญหาช่องว่างกฎหมายสื่อลามกอนาจาร

ด้านการสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 49.4 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ มากที่สุด รองลงมาตามลำดับ คือเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 42.8 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุด ในเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนในการช่วยเหลือและเยียวยาสภาพจิตใจเด็ก รวมไปถึงครอบครัว

ด้านการแก้ไขปัญหา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 46.1 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจ ให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุด เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 33.9 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดเมื่อไม่สามารถแก้ไข ฟันฟู บำบัดเด็กให้กลับคืนสู่สังคมได้ และมีส่วนในการส่งต่อให้หน่วยงานที่เป็นเครือข่ายดูแล

ด้านการพัฒนา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 37.2 มีส่วนร่วมระดับมากในเรื่องการสนับสนุนรัฐเผยแพร่สื่อที่ดีสู่สังคมและเรื่องการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย เมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารได้โดยองค์กรเดียว เท่านั้น รองลงมาเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 32.8 มีส่วนร่วมระดับมากในการสนับสนุนงานวิจัย การศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารเด็ก

ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้ระดับดี ร้อยละ 57.8 ระดับปานกลาง ร้อยละ 37.8 และระดับต่ำร้อยละ 4.4 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่ตอบถูกต้องมากที่สุด คือการนำเด็กไปเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกอนาจารเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก ร้อยละ 97.2 รองลงมา คือ การบังคับให้เด็กถ่ายวิดีโอโดยเป็นตัวแสดงในสื่อลามกอนาจารเก็บไว้ถือเป็นความผิด ร้อยละ 96.1 ซึ่งอยู่ในกฎหมายพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ส่วนข้อมูลความรู้ที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตอบถูกน้อยที่สุด คือ การผลิตสื่อลามก เช่น การเขียนเรื่องลามก วาดภาพ ตัดต่อภาพ การรับส่งผ่านอินเทอร์เน็ตโดยเก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่มีการค้าขายไม่ถือเป็นความผิด ร้อยละ 34.4 รองลงมาคือ การมีสื่อลามกไว้ในครอบครองโดยไม่ทำการค้าขายยอมไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ซึ่งอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287

ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เมื่อสรุประดับความเห็นการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ระดับมากที่สุด คือการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต (ค่าเฉลี่ย = 4.69) และการดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสมสื่อสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย = 4.33) น้อยที่สุด คือ ด้านการดำเนิน โครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี (ค่าเฉลี่ย = 3.44) ได้ดังนี้

1. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 78.3 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมากที่สุดในเรื่องการจัดกิจกรรม โครงการ ให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้ตกเป็นเหยื่อทางเพศรองลงมา

2. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดีพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 57.2 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมากที่สุดในเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 36.1 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมากที่สุดในการส่งเด็กกลับบ้านครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ

3. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 51.1 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมากที่สุดในเรื่องควรมีการระดมเงินทุนเพื่อการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก

4. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการมีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 45 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมาก ในเรื่องการมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร

5. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านการมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 50.6 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมากที่สุดในเรื่องความร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการสนับสนุนให้เด็กในชุมชนทำกิจกรรมร่วมกัน

6. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการทำงานร่วมกับสื่อมวลชน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 44.4 มีการรับรู้การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับมากในการสนับสนุนให้เกิดกองทุนผลิตสื่อที่ดีต่อเด็ก

7. ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ด้านช่วยอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 40 มีการรับรู้การคุ้มครอง

เด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตระดับมากในเรื่องการมีบทบาทในการรายงานต่อภาครัฐ เมื่อพบเห็นการเผยแพร่สื่อลามกที่มีเด็กแสดง

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถวิเคราะห์ โดยใช้สถิติการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ($r=0.574$)

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ($r=0.208$)

อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.000$) ซึ่งสามารถอธิบายถึงอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 38.1 ($R^2=0.381$) และมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายอิทธิพล เท่ากับ 6.179 (Standard Error = 6.179)

จากผลการวิเคราะห์นี้ สามารถเขียนในรูปสมการได้ที่สามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

$$\begin{aligned} \text{การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่} &= 28.709 + 0.494 \text{ (ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก} \\ \text{พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต} &\text{จากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กร} \\ \text{ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่} &\text{พัฒนาเอกชนกับภาครัฐ)} + 1.572 \text{ (ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับ} \\ \text{องค์กรพัฒนาเอกชน} &\text{กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง} \\ &\text{อินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน)} \end{aligned}$$

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ภาครัฐควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนเมื่อมีการจัด โครงการกิจกรรม ภายในชุมชนที่ดูแลอยู่ทั้งด้านการส่งเสริมให้ปฏิบัติตามนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ การจัดสมาชิกเสนอแนะนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์
2. เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนควรเพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับนโยบาย ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอย่างสม่ำเสมอ
3. ภาครัฐสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีศักยภาพในการดูแลเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศระหว่างดำเนินคดี

4. องค์กรพัฒนาเอกชนควรสร้างเครือข่าย ปรละสานงานผู้เกี่ยวข้อง เช่น ล้อมวลชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ องค์กรเอกชนอื่น ๆ เพื่อพัฒนาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
5. ภาครัฐส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีการกระจายการสอดส่องดูแล การกระทำผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่เกิดขึ้นในชุมชน และสามารถรายงานต่อ ภาครัฐได้โดยไม่คิดว่าเป็นการกระทำนอกบทบาท

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจาก สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต เช่น การบริหารกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก การ บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก
2. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตของประชากรอื่น ๆ เช่น เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในชุมชน ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต
3. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
4. ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกฎหมายที่มีผลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อ ที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
5. ศึกษาประชากรที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึง ประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐเพื่อเปรียบเทียบว่าประชากรนั้นๆมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก จากสื่อที่ไม่พึงประสงค์นั้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ
เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

FACTORS THAT INFLUENCE PROTECTION OF CHILDREN BY NGOS
FROM UNDESIRABLE MEDIA THROUGH INTERNET

วรลักษณ์ จงเลิศมนตรี 5437534 PHPH/M

วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ฉัตรสุมน พงศ์กัญญา, ปช.ค.(ประชากรศาสตร์), สุ
ธรรมนันท์ มงคลชัย, ปช.ค.(ประชากรศาสตร์), มลินี สมภพเจริญ, ปร.ค.(การสื่อสารการเมือง)

แบบสรุปแบบสมบูรณ์

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสื่อที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากเทคโนโลยีที่มีความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสาร ข้อมูลข่าวสาร ความทันสมัยต่างๆ ที่มนุษย์สามารถรับได้อย่างรวดเร็ว (ปริมา อภิโชติกร, 2551) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่เหมาะสมและสื่อลามกอนาจารนั้นยังไม่มี ความชัดเจนในเรื่องการคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างจริงจังทั้งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 หรือแม้กระทั่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ไม่มีการบัญญัติการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญว่า ปัญหาจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์เป็นปัญหาที่สำคัญต่อสังคมไทย โดยเฉพาะกับเด็กและเยาวชนที่ยังอ่อนด้อยประสบการณ์ ขาดวิจารณญาณในการเลือกรับสื่อที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องมีการสำรวจการรับรู้ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อ

ที่ไม่พึงประสงค์ทั้งในแง่ของการป้องกันเด็กเป็นผู้เสียหายในสื่อที่ไม่พึงประสงค์และการป้องกันเด็กจากการแสพสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อค้นหาแนวทางที่เป็นประโยชน์เกิดความคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจนซึ่งองค์กรที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กในสังคมไทยคือองค์กรพัฒนาเอกชน ผู้วิจัยได้ทบทวนองค์กรที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กในสังคมไทยพบว่า มีองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้ความสำคัญมากกับการคุ้มครองเด็ก มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (องค์กรเอ็ดแพท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลECPAT:End Child Prostitution, Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes) มีการให้ความหมายของการคุ้มครองเด็กที่ถือว่าการให้เด็กเกี่ยวข้องกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ ที่อาศัยเทคโนโลยีด้านสื่ออินเทอร์เน็ตนี้เป็นการสร้างโอกาสทางการค้าเนื่องจากสื่ออินเทอร์เน็ตง่ายต่อการสร้างเครือข่ายและเข้าถึงเครือข่ายที่เผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ ในขณะที่กฎหมายปกป้องคุ้มครองเด็กในเรื่องนี้ยังไม่มี ความชัดเจน ด้วยเหตุนี้ทำให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดได้ยาก ความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างประเทศ และความรับผิดชอบของธุรกิจเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีการดำเนินงานโดยมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ เช่นเดียวกัน แต่วิธีการดำเนินงานที่จะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังนั้น ต้องอาศัยปัจจัยการมีส่วนร่วมกับภาครัฐในด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการสงเคราะห์ ด้านการแก้ไข และด้านการพัฒนา (โสมนัส เจือศรีกุล 2546)ร่วไปถึง ด้วบทกฎหมายที่ที่เป็นมาตรฐานในการดำเนินงาน ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงเล็งเห็นว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กเพื่อสังคมไทยนั้น อาจสนับสนุนให้เกิดการคุ้มครองเด็กด้านสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังได้แต่ไม่อาจดำเนินการได้โดยองค์กรใดองค์กรหนึ่ง จึงศึกษาถึงปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเพื่อนำไปสู่การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์อย่างจริงจังในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. ศึกษาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ และปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

4. ศึกษาปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

สมมุติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

2. ปัจจัยการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) การเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง 180 คนซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรหาขนาดตัวอย่างในกรณีที่ทราบจำนวนประชากร แต่ไม่ทราบค่าสัดส่วนสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มได้ องค์กรพัฒนาเอกชน 6 แห่ง และสุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มตัวแบบอย่างง่ายโดยการจับสลากเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามสัดส่วนที่คำนวณได้ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามที่นำไปตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาจากคณาจารย์และผู้เชี่ยวชาญ นำมาทดสอบความเชื่อมั่นได้ดังนี้ แบบสอบถามส่วนที่ 2,3,4 เท่ากับ 0.925,0.860,0.806 ตามลำดับ ประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติเชิงวิเคราะห์ ได้แก่ การทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test)การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment coefficient of correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคลของแบบเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากการสำรวจข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อการคุ้มครองเด็กในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน มูลนิธิดวงประทีปองค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งหมด 180 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 148 คน เพศชาย จำนวน 32 คน มีอายุเฉลี่ย 35 ปี อายุ

สูงสุด 58 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี กลุ่มอายุ 31-40 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 36.7 มีประสบการณ์ในการทำงานโดยเฉลี่ย 11 ปี ประสบการณ์การทำงานน้อยสุด 7 เดือน มีประสบการณ์การทำงานมากที่สุด 35 ปี รายได้โดยเฉลี่ย 15,743 บาท มีรายได้มากที่สุด 27,000 บาท พบในรายที่อายุนมากที่สุด คือ 58 ปี รายได้น้อยที่สุด 8,000 บาท วุฒิการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 137 คน

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนในภาพรวมแต่ละด้าน ด้านการสงเคราะห์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.86) รองลงมามีส่วนร่วมด้านการแก้ไข (ค่าเฉลี่ย = 3.85) และการมีส่วนร่วมด้านนโยบายน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.67) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ด้านนโยบาย เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 45.6 มีส่วนร่วมระดับมาก ในการติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่เสมอมากที่สุด

ด้านการเฝ้าระวัง เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 42.2 มีส่วนร่วมระดับมาก ในเรื่องการช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคมมากที่สุด

ด้านการสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 49.4 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ มากที่สุด

ด้านการแก้ไขปัญหา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 46.1 มีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุด

ด้านการพัฒนา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 37.2 มีส่วนร่วมระดับมากในเรื่องการสนับสนุนรัฐเผยแพร่สื่อที่ดีสู่สังคมและเรื่องการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย เมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารได้โดยองค์กรเดียว เท่านั้น

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนพบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความรู้ระดับดี

ร้อยละ 57.8 ระดับปานกลาง ร้อยละ 37.8 และระดับต่ำร้อยละ 4.4 เมื่อพิจารณารายพบว่าข้อที่ตอบ ถูกต้องมากที่สุดอยู่ในกฎหมายพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ส่วนข้อมูลความรู้ที่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตอบถูกน้อยที่สุด อยู่ใน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287

ปัจจัยการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เมื่อสรุประดับความเห็นการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตาม การรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นภาพรวมทั้ง 7 ด้าน พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา เอกชนส่วนใหญ่ มีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ระดับ มากที่สุด คือการดำเนิน โครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก บนอินเทอร์เน็ต (ค่าเฉลี่ย = 4.69) และการดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสมสื่อสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย = 4.33) น้อยที่สุดคือ ด้านการดำเนิน โครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงาน ทางกฎหมายที่ได้ผลดี (ค่าเฉลี่ย = 3.44) ได้ดังนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้าน การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กร พัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยส่วนบุคคลกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็ก จากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ตามตารางที่ 1

ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับ ปานกลางกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน ($r=0.574$)

ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่ พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับ ต่ำกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กร พัฒนาเอกชน ($r=0.208$)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัย	\bar{x}	S.D.	การคุ้มครองเด็ก	ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	ปัจจัยด้านความรู้
การคุ้มครองเด็ก	83.01	11.79	1		
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	79.46	13.99	0.574(**) (<0.001)	1	
ปัจจัยด้านความรู้	9.64	1.61	0.208(**) (0.007)	-0.005 0.948	1

**ค่านี้ยสำคัญทางสถิติ < 0.05

อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value <0.000) ซึ่งสามารถอธิบายถึงอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนคิดเป็นร้อยละ 38.1 ($R^2=0.381$) และมีความคลาดเคลื่อนในการทำนายอิทธิพล เท่ากับ 6.179 (Standard Error = 6.179) ตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็ก จากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่ องค์กรพัฒนาเอกชน	Unstandardized		Standardized	t	p-value
	Coefficients		Coefficients		
	B	Std. Error	Beta		
การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็ก	0.494	0.053	0.581	9.370	0.000
ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็ก	1.572	0.465	0.210	3.382	0.001
ค่าคงที่ = 28.709 F=49.462 df=163 p < 0.000 Standard Error = 6.179					
R=0.617 R ² =0.381 R ² a = 0.373					

จากผลการวิเคราะห์นี้ สามารถเขียนในรูปสมการได้ที่สามารถอธิบายความผันแปรต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง} &= 28.709 + 0.494 (\text{ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจาก} \\ \text{อินเทอร์เน็ตตามการรับรู้} & \text{สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนา} \\ \text{ของเจ้าหน้าที่องค์กร} & \text{เอกชนกับภาครัฐ)} + 1.572 (\text{ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการ} \\ \text{พัฒนาเอกชน} & \text{คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของ} \end{aligned}$$

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อมูลปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

ด้านนโยบาย พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีส่วนร่วมระดับมากในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่เสมอ รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบาย กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้นในชุมชนที่ดูแลอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่องค์กรพัฒนาเอกชนดำเนินงานตามนโยบาย กฎหมาย ของภาครัฐ เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก สนับสนุนส่งเสริมสิทธิเด็ก ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กผู้ถูกละเมิดสิทธิ ศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทยเพื่อเป็นไป ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเว็บไซต์ 2555)

ด้านการเฝ้าระวัง พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมระดับมาก เรื่องการช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคม จากการศึกษาการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชน พบว่า มีการรายงานการกระทำผิดต่อตำรวจอย่างสม่ำเสมอ ถือเป็นพันธกิจที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามอยู่แล้ว

ด้านการสงเคราะห์ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่างค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งมีส่วนร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศมากที่สุด รองลงมาคือมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเยียวยาสภาพจิตใจเด็กรวมไปถึงครอบครัว อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนให้ความสำคัญกับการดูแลเด็กก่อนส่งกลับครอบครัว เช่น มูลนิธิดวงประทีปมีโครงการนิวัตน์สู่ชีวิตใหม่ เยาวชนชาย และโครงการเยาวชนหญิงสู่ชีวิตใหม่ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็กและเยาวชนชายหญิงที่ถูกทำร้าย เช่นเดียวกับการให้ความสำคัญกับครอบครัวของเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศแต่การนำเด็กกลับสู่ครอบครัวหลังถูกละเมิดทางเพศเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจของเด็กมาก การส่งเสริมความสัมพันธ์ในสถาบันครอบครัวให้ดูแลเด็กและเยาวชนในครอบครัวให้ได้รับความอบอุ่นอย่างเพียงพอ และมีแบบอย่างที่ดีในการดำรงชีวิต (นันทน์ภัส สนธิพร 2552) จึงถือว่าสถาบันครอบครัวสำคัญในการช่วยเหลือสงเคราะห์ให้เด็กกลับสู่ครอบครัวอย่างมีความสุข

ด้านการแก้ไขปัญหาคือ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ มีความเห็นว่างค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากในเรื่องการมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไปมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โสมนัส เจือศรีกุล (2545) ที่กล่าวว่า เนื่องจากองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นกลุ่มที่อยู่ใกล้ชิดกับปัญหามากที่สุดจึงมีบทบาทสำคัญในการเข้าไปจัดการปัญหาเหล่านั้นในขั้นต้น ก่อนที่จะมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป จะเห็นได้ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานร่วมกับชุมชนจะสามารถพบเจอกรณีเด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศในชุมชนที่ดูแลก่อน หลังจากนั้นจึงส่งให้ตำรวจดำเนินการต่อไป ในขณะเดียวกัน ปีทมา แสงสะอาด (2547) พบว่าบทบาทด้านการแก้ไขประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ การแจ้งข่าว การฝึกอบรมให้ความรู้ การสร้างเครือข่ายและการบำบัดรักษาฟื้นฟู ซึ่งผู้ทำงานร่วมกับชุมชนมีบทบาทสำคัญในการแจ้งข่าวเช่นเดียวกัน

ด้านการพัฒนา พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่างค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมระดับมากที่สุดในเรื่องการมีส่วนร่วมการจัดกิจกรรมที่สอดแทรกให้เด็กมีปฏิภาณไหวพริบในการรอดพ้นการถูกล่อลวงจากผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศ เป็นกิจกรรมที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีการดำเนินอย่างสม่ำเสมอแต่ยังไม่พบว่า มีประเมินผลกิจกรรมเหล่านั้นหรือไม่อย่างไร รองลงมา เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน มีความเห็นว่ามีส่วนร่วมในการสนับสนุนรัฐเผยแพร่สื่อที่ดีสู่มีส่วนร่วมระดับมากจากการศึกษาของ พิระพงษ์ แก้วหวางศ์ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การมุ่งเน้นในการเสนอทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะเดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณ การดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้องร่วมมือกับรัฐบาลจึงเกิดกระบวนการทำงานที่ดีแนวความคิดมีส่วนร่วมในงานพัฒนา การสนับสนุนให้เกิดสื่อที่ดีสู่สังคมองค์กรพัฒนาเอกชนจึงไม่สามารถดำเนินการเองได้ จำเป็นต้องร่วมมือกับรัฐบาล

ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

เมื่อวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต แต่ละกฎหมายจะพบว่า มีข้อคำถามที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบถูกมากที่สุด ข้อความรู้ในพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และข้อความรู้ที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนตอบได้น้อยที่สุดอยู่ใน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 อภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีการเข้าไปดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เหมือนเจ้าหน้าที่

ตำรวจจึงมีความรู้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 น้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ศิริชูทรัพย์ (2542) ที่กล่าวว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในด้านการเข้าไปทำงานกับชุมชนมากกว่าการเข้าไปดำเนินงานเมื่อเกิดคดี แต่การทำงานร่วมกับชุมชนจำเป็นต้องอาศัยเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เพื่อการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ ดังนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตแก่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจะทำให้การทำงานกับชุมชนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของ โสมนัส เกื้อศรีกุล (2545) ที่กล่าวว่าองค์กรพัฒนาเอกชน มีความสำคัญต่อด้านนโยบายและการเป็นตัวเร่ง กล่าวคือ เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักบทบาท ความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็ว

ข้อมูลการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากผลการวิจัย พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนด้านการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นด้านดังกล่าวเป็นรายชื่อ พบว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเห็นด้วยการจัดกิจกรรม โครงการให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้เป็นเหยื่อทางเพศ รองลงมา คือเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนเห็นด้วยการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมาย ข้อตกลงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อให้การทำงานเป็นไปแนวทางเดียวกันกับองค์กรอื่นๆและด้านที่ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีระดับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ที่น้อยที่สุด คือ ด้านการดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี มีข้อที่เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด คือการส่งเด็กกลับหาครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ

สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีความใกล้ชิดกับชุมชนที่อยู่ในความดูแลมากกว่าการทำงานตามรัฐ จึงมีการจัด โครงการ กิจกรรมเพื่อชุมชน ให้เด็กในชุมชนสามารถป้องกันตนเองจากการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่องค์กรพัฒนาเอกชนทำได้ง่ายและรวดเร็วมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย ของบัณฑิต อ่อนคำ (2527) ที่พบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่องค์กรพัฒนาเอกชนทำให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วม

ในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน จึงทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทต่อชุมชนในการจัดการดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ตแต่เมื่อเกิดการแสวงหาประโยชน์ทางเพศทางอินเทอร์เน็ตในชุมชนที่องค์กรพัฒนานั้นดูแลไม่เห็นด้วยกับการส่งตัวเด็กกลับหาครอบครัวทันที สามารถอภิปรายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนมีการดูแลเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศระหว่างดำเนินคดีได้ ดังเช่น การทำงานของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกายจิตใจ ให้เด็กสามารถกลับไปดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขนอกจากนี้ยังให้การช่วยเหลือบุคคลในครอบครัวของเด็กในด้านต่างๆ รวมถึงการบำบัดฟื้นฟูครอบครัว ทั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เด็กกลับคืนสู่ครอบครัวได้อย่างปลอดภัย และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุขดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่องค์กรพัฒนาเอกชนต้องดูแลเด็กจนมีสภาพจิตใจที่พร้อมสมบูรณ์ก่อนที่จะส่งเด็กกลับคืนสู่ครอบครัวและสิ่งที่จะมองข้ามไม่ได้ คือ ครอบครัวก็สามารถเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศได้เช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่องค์กรไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถอภิปรายได้ว่า เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมาจากหลากหลายสาขาวิชาชีพ ไม่มีการระบุถึงแขนงวิชาโดยตรง การทำงานด้านองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรต้องอาศัยการร่วมมือจากสหสาขาวิชาชีพ เป็นเครือข่ายมากกว่าจึงเกิดผลสำเร็จ ผู้วิจัยศึกษาการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ในด้านการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ไม่มีผู้เชี่ยวชาญด้านนี้โดยตรง พบว่า เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาวุฒิปริญญาตรีและอยู่ในช่วงวัยทำงานซึ่งถือว่ามีระดับวุฒิการศึกษาเพียงพอต่อการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชน แต่เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ไม่ได้มีความหลากหลายของการศึกษามาก องค์กรจึงจำเป็นต้องมีการรวมทำงานเป็นสหสาขาวิชาเพื่อให้เกิดผลต่อการคุ้มครองเด็ก เช่น พิรพงษ์ ใจหาญ(2554) กล่าวว่า การทำงานด้านการคุ้มครอง

เด็ก เน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอัน ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และ กลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็ก อย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมีวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ดังนั้น ปัจจัยส่วนบุคคลจึงไม่มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับการ คุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน อภิปรายได้ว่า การทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนเป็นการทำงานภายใต้การกำหนดนโยบายของ รัฐบาลเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับเว็บไซต์ไทยเอ็นจีโอ แหล่งข่าวสารเพื่อการพัฒนา (2547) ได้ให้ รายละเอียดขององค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์กับภาครัฐว่าองค์กรพัฒนาเอกชนและภาครัฐ มี ความสัมพันธ์ด้านการสนับสนุนและ ซึ่งด้านการสนับสนุนประกอบด้วย

1. ลักษณะส่งเสริมเกิดจากความเข้าใจอันดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่อองค์กรพัฒนา เอกชน
2. ลักษณะประสานงานส่วนใหญ่จะเป็นการทำงานร่วมกัน
3. ลักษณะพึงเป็นลักษณะขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้รับการสนับสนุนด้าน งบประมาณ

ดังนั้นจากการพัฒนาสังคมนั้นคงจะขาดเครือข่ายภาครัฐในการดำเนินการไม่ได้เพราะ ต้องอาศัยนโยบายที่ภาครัฐจัดเป็นระบบขึ้นมา เมื่ออดีตรัฐบาลได้มีการสร้างแบบแผนที่รัฐเป็นผู้มี อำนาจ เป็นศูนย์กลาง จึงกลายเป็นปัญหาสะสมในเชิงโครงสร้างมาตลอด และมีการปรับเปลี่ยนแบบ แผนเหล่านั้น โดยสนับสนุนการทำงานแบบมีส่วนร่วม เช่น การส่งเสริมให้ภาคประชาชนมีการ รวมกลุ่มเป็นเครือข่าย และมีการปรึกษาหารือมากขึ้น โดยผ่านช่องทางกฎหมาย กระบวนการทำงาน ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นอีกภาคส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม จากการศึกษาของ พิระพงษ์ แก้วหาวงส์ (2541) พบว่า จุดแข็งขององค์กรพัฒนาเอกชน คือ การมุ่งเน้นในการเสนอ ทางเลือกในการพัฒนาสังคม การส่งเสริมให้ประชาชนมีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง และการ เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็มีข้อจำกัดในเรื่องของงบประมาณ การ ดำเนินการ การขาดจิตสำนึกของกลุ่มคนบางกลุ่ม ดังนั้นการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนต้อง ร่วมมือกับรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นการเสนอแนะนโยบาย การร่วมร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุน งบประมาณ

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทาง อินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับการคุ้มครอง

เด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถอธิบายได้ว่า องค์กรพัฒนาเอกชนต่างทำงานภายใต้นโยบายของภาครัฐ เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้มีส่วนร่วมค้ำนนโยบายและการเป็นตัวเร่ง คือ มีบทบาทในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาเด็ก ร่วมกับภาครัฐและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังทำหน้าที่เป็นตัวเร่งรัฐบาล หน่วยงานราชการ และประชาชน มีความตระหนักถึงบทบาทความสำคัญของปัญหาและแก้ไขโดยเร็วจึงจะทำให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต (โสมนัส เจือศรีกุล 2545) เพราะองค์กรพัฒนาเอกชนอยู่ใกล้ชิดชุมชน ซึ่งรัฐเองมีการทำงานโดยดำเนินนโยบายตาม กฎหมาย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ต่างๆ ดังนั้น เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตในระดับที่สามารถดูแลชุมชนที่ตนดูแลเพื่อมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบายและมาตรการต่างๆ อย่างไรก็ตาม ไม่เพียงแต่องค์กรพัฒนาเอกชนเท่านั้นที่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ผลการวิจัยของพีรพงษ์ ใจหาญ (2554) ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรให้ความรู้ในเรื่องกฎหมาย สิทธิที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองเด็ก รวมไปถึงพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 แก่ประชาชนในชุมชน ในขณะเดียวกันองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานกับชุมชน ก็สามารถให้ความรู้แก่ชุมชนที่ดูแลอยู่ได้เช่นกัน

อิทธิพลของปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐและปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งสามารถอธิบายอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนได้ร้อยละ 38.1

สามารถอธิบายผลการวิจัยได้สอดคล้องกับการให้ความหมายการคุ้มครองเด็กของอภิญาเวชชัช (2551) คือ การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถเกิดขึ้นได้จากการมีส่วนร่วมหลากหลายจากหลายแขนง การให้

ความสำคัญที่เด็กเป็นฐาน การให้ความช่วยเหลือ ปกป้องตัวเด็กจากอันตรายหรือความเสียหายจากปัจจัยหลายด้าน ที่กระทำต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์และมีผลต่อการขัดขวางการเจริญเติบโตของเด็ก ทั้งนี้การเน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน จากการศึกษาองค์กรพัฒนาเอกชนของผู้วิจัย พบว่า

องค์กรพัฒนาเอกชนมีการทำงานภายใต้นโยบายของรัฐ ไม่ว่าจะเป็น กฎหมายอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นต้น เพื่อให้เป็นมาตรฐานสากล มีการทำงานภายใต้พระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้แก่ มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มีสถานดูแลเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จำนวน 2 แห่ง คือ สถานแรกรับและสถานพัฒนาและฟื้นฟู ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อพัฒนาและบำบัดฟื้นฟูเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ เพื่อช่วยเหลือสงเคราะห์เด็กเมื่อได้ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศรวมไปถึงทำงานกับชุมชนที่ดูแล การดำเนินโครงการต่างๆ เป็นบทบาทสำคัญที่องค์กรพัฒนาเอกชนปฏิบัติอย่างเสมอมา การมีส่วนร่วมในขั้นการริเริ่มการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดความต้องการของชุมชนและจัดลำดับความสำคัญของความต้องการของชุมชน (บันทึก อ่อนคำ 2527) การสอดคล้องดูแลวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับสื่อที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งระดับประเทศ ชุมชน และบอกแก่ภาครัฐเช่น การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนต่างๆ การแสดงความคิดเห็นขององค์กรพัฒนาเอกชนจะเป็นการแจ้งให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับรากหญ้า พร้อมกับแนวทางแก้ไขปัญหา(โตมรนิติ เศรษฐบุตร 2545) ดังนั้น องค์กรพัฒนาชุมชนจึงเป็นองค์กรภาคเอกชนที่สำคัญ มีความใกล้ชิดกับชุมชน

ปัจจัยด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน สามารถอภิปรายได้จากความหมายของการคุ้มครองเด็กที่ อภิญาเวชชัช (2551) ได้ให้ความหมาย คือ การให้ความสำคัญที่เด็กเป็นฐาน คือ การให้ความช่วยเหลือ ปกป้องตัวเด็กจากอันตรายหรือความเสียหายจากปัจจัยหลายด้าน ที่กระทำต่อเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ อารมณ์และมีผลต่อการขัดขวางการเจริญเติบโตของเด็ก ทั้งนี้การเน้นการกระทำกับระบบแวดล้อมที่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเด็กอันได้แก่ ครอบครัว ชุมชน และกลไกระดับชาติที่มีอิทธิพลต่อเด็ก การคุ้มครองเด็ก มีหลักการว่าต้องทำงานโดยเน้นการพัฒนาเด็กอย่างเป็นองค์รวม โดยอาศัยการทำงานและการตัดสินใจของทีมวิชาชีพต่างๆทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

เพื่อขยายบทบาทการทำงานของทุกสาขาวิชาชีพในการใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญในงานของตนในการคุ้มครองเด็ก และจากการศึกษาบทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชนจะพบว่า องค์กรพัฒนาเอกชนทำงานภายใต้ กฎหมาย อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก จึงจำเป็นต้องมีความรู้เพื่อให้เกิดการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ภาครัฐควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรพัฒนาเอกชนเมื่อมีการจัด โครงการ กิจกรรม ภายในชุมชนที่ดูแลอยู่ทั้งด้านการส่งเสริมให้ปฏิบัติตามนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ การจัดสมาชิกเสนอแนะนโยบายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์
2. เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนควรเพิ่มพูนองค์ความรู้เกี่ยวกับนโยบาย ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตอย่างสม่ำเสมอ
3. ภาครัฐสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีศักยภาพในการดูแลเด็กที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศระหว่างดำเนินคดี
4. องค์กรพัฒนาเอกชนควรสร้างเครือข่าย ประสานงานผู้เกี่ยวข้อง เช่น สื่อมวลชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ องค์กรเอกชนอื่นๆ เพื่อพัฒนาการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
5. ภาครัฐส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนมีการกระจายการสอดส่องดูแล การกระทำผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่เกิดขึ้นในชุมชน และสามารถรายงานต่อภาครัฐได้โดยไม่คิดว่าเป็นการกระทำนอกบทบาท

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆที่มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต เช่น การบริหารกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก
2. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของประชากรอื่นๆเช่น เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในชุมชน ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต
3. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

4. ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกฎหมายที่มีผลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต

5. ศึกษาประชากรที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตกับภาครัฐเพื่อเปรียบเทียบว่าประชากรนั้นๆมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์นั้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

**FACTORS THAT INFLUENCE PROTECTION OF CHILDREN BY NGOS
FROM UNDESIRABLE MEDIA THROUGH INTERNET**

WORALUK JONGLERTMONTREE 5437534 PPH/M

M.Sc.(PUBLIC HEALTH) PROGRAM IN MEDICAL AND PUBLIC HEALTH LAW
ADMINISTRATION

THESIS ADVISORY COMMITTEE: CHARDSUMON PRUTIPINYO, Ph.D.
(DEMOGRAPHY), SUTHAM NANTHAMONGKOLCHAI, Ph.D.(DEMOGRAPHY),
MALINEE SOMPOPCHAROEN, Ph.D.(POLITICAL COMMUNICATION)

EXTENDED SUMMARY

Background and Importance of the Problem

Problem of unwanted current media has increased a lot as there are technological progress and rapid development. Law relating to the protection of children from inappropriate media and pornography is still unclear about the protection of children and young people really in Criminal Code, section 287 and Computer Offence Act of 2007, the Anti-Human Trafficking and Suppression Act, of 2008, or the Child Protection Act of 2003, where there is no law to protect children from unwanted media.

The researcher saw the important matter. The problem of unwanted media is an important problem towards Thai society, especially with children and youth who have less experience, lack of judgment in choosing the appropriate media. It is therefore necessary to explore the perceptions of those involved with child protection from unwanted media in terms of the protection of children as victims in unwanted media and protection of children addicting the unwanted media. The organizations working on child protection in Thailand are NGOs. The researcher has reviewed an organization working on child protection in Thailand and found that the NGOs to give importance to the protection of children is ECPAT: End Child Prostitution, Child

Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes. The organization gives the definition of what constitutes a child protection for children associated with unwanted media. Letting children to be associated with unwanted media is sexual exploitation of children for commercial purposes, using technology in internet media to create commercial opportunities as the internet is easy to create and access the network and network media releasing unwanted media. While the law protecting children in this regard is still unclear. Thus it makes people to have difficulty to prosecute offenders. The NGOs are operating with the objective of protecting children from unwanted media as well. However, operational methods to effect the protection of children from unwanted media actually must have factors regarding involvement in participating with public sector, in government policy, surveillance, relief, modifying and development (SommanatJuasrikul, 2003) and law that is standard in operating. Therefore, this research believes that NGO staff working in child protection for Thailand's society may support protection of children from unwanted media seriously, but it may not be carried out by only one organization. The researcher therefore, studied the factors regarding involvement in participating with public sector and factors on knowledge regarding law to protect children from unwanted media seriously in the future.

Research Objectives

General Purpose

This research studied about factors influencing the protection of children from unwanted media as perceived by NGO staff.

Specific Purpose

1. To study on protection for children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff.
2. To study personal factors of NGO staff. Factors involved in participation in protecting children from unwanted through internet of NGOs and the

government and factors of knowledge on law regarding child protection from unwanted media through internet of NGO staff.

3. To study the relationship between personal factors of NGO staff , factors of participating in protecting of children from unwanted media through internet of NGOs and public sector and factors of knowledge on law regarding child protection from unwanted media through internet of NGO staff and protection of children from unwanted media via the internet.

4. To study factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet of NGOs and the government and factors of knowledge on law regarding child protection from unwanted media through internet of NGO staff having influence towards protecting children from unwanted media via the internet.

Research Hypotheses

1. Individual factors of NGO staff, factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet of NGOs with the government and factor regarding knowledge about laws to protect children from unwanted media through internet of NGO staff had relation to the protection of children from unwanted media through internet according to the perception of NGO staff.

2. Factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet according to the perception of NGO staff with the government and factors regarding knowledge about law to protect children from unwanted media through internet had influence on the protection of children from unwanted media through internet according to the perception of NGO staff.

Research Methodology

This research explores the factors that influenced the protection of children from unwanted media through internet of NGO staff. This research is survey research. The researcher collected data on a sample group of 180 people. In determining of the sample group size, there was using of the formula for the sample group size in case of known population, but there was no knowing of the proportion In group random sampling, the researcher gained six NGOs and there was using of a simple random sampling method by drawing lots of NGO staff according to the proportion which could be calculated. The tool used was questionnaire to check the accuracy of the content from faculty and experts to test reliability as follows: questionnaire in Part 2,3 and 4 had 0.925, 0.860 and 0.806, respectively. From data processing, using package program in statistics, including descriptive statistics, including the number, percentage, mean and standard deviation and analytical statistics including Chi-square test, the Pearson's product moment coefficient of correlation and Multiple Regression Analysis.

Research Result

Personal factors of the NGO models

From survey of data on personal factors of NGO staff that worked to protect children in Bangkok and peripheral areas, including Volunteer for Child Development Foundation, Child Right Protection Center Foundation, Children Foundation, PaveenaHongsakul Foundation for Children and Women, World Vision Foundation of Thailand, Foundation for Child Development, Child and Youth Development Organizations Council, Duangprateep Foundation, Child Protection Development Organization and ECPAT: End Child Prostitution, Child Pornography and Trafficking of Children for Sexual Purposes, found that NGO staff, all 180 staffers were female for 148 and 32 men; average age 35 years old up to 58 years; the minimum age was 20 years old. Age group of 31-40 years had the highest number calculating to be 36.7 percent, with an average experience of 11 years, the minimum working experience

was 7 months; the highest experience working was 35 years; average income was 15,743 baht; the highest income was 27,000 baht found in the group of oldest that was 58 years old with a minimum income of 8,000 baht. The average qualification was Bachelor's degree level or equivalent, numbering 137 people.

Factors involved in participating in protecting children from unwanted through internet of NGO staff

Data analysis of the factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet of NGO staff in the overall in each side, relief was the most (mean = 3.86), followed by the secondary level of participation in the modifying (mean = 3.85), and participation in policy was the smallest (mean = 3.67). When analyzed in each aspect, the analysis result was as follows:

In policy, NGO staff mostly representing 45.6 percent, participated in high level in tracking information and policy on pornography which the government always had action was the most of all.

In surveillance, most NGO staff representing 42.2 percent had the high level of participation, in helping the government to see the problems of media in the society in the highest level.

In relief, most NGO staff representing 49.4 percent participating in the most level in cooperation with media not to present child sexual abuse the most.

In problem solving, most NGO staff representing 46.1 percent participation level in participating in helping community children in sexual abuse and informing police to continue to the greatest.

In development, NGO staff mainly accounted for 37.2 percent participation level in the government broadcast good media to the society and the integration into a network when pornography is not resolved by a single organization as well.

Factors on knowledge of the law to protect children from unwanted media through internet of NGO staff

Analysis on knowledge of the law to protect children from unwanted media through internet of NGO staff found that NGO staff with the good knowledge level

was 57.8 percent; moderate level was 37.8 percent and a low knowledge was 4.4 percent. When it was considered in each clause, it was found that the most accurate clause was in the Child Protection Act of 2003; the information and knowledge that NGO staff responded correctly in the minimum level was in the Criminal Code, section 287.

Factors on the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff

When the researcher summarized the comments on protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff in the overall view, in seven aspects; it was found that most NGO staff had the level of protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff, in the most level, was to implement projects related to the prevention of sexual exploitation of children on the Internet (mean = 4.69) and the promotion of appropriate media or production of appropriate or creative media (mean = 4.33) was minimal, that was, the project implementation supporting using of the laws and operating of the law to be effective (mean = 3.44) as follows:

The relationship between personal factors of NGO staff, factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet of NGO staff with the government, factors on knowledge of the law to protect children from unwanted media through internet of NGO staff and protection of children from unwanted media through internet of NGO staff

Analysis result of personal factors and protection of children from unwanted media through internet of NGO staff did not have relation to the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff.

Analysis result of factors involved in participating in protecting children from unwanted media through internet of NGO staff with the government had positively correlation moderately with the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff ($r = 0.574$).

Analysis result of factors on knowledge of the law to protect children from unwanted media through internet of NGO staff have a positive relationship with the

protection of children in low-level from unwanted media through internet as perceived by NGO staff (r = 0.208).

This is in accordance with Table 1.

Table 1. The relationship between the factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO with the government, factors on knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff with protection of children from unwanted Internet media as perceived by NGO staff

Factor	\bar{x}	S.D.	Child protection	Factor of participation	Knowledge factor
Child protection	83.01	11.79	1		
Factor of participation	79.46	13.99	0.574(**) (<0.001)	1	
Knowledge factor	9.64	1.61	0.208(**) (0.007)	-0.005 0.948	1

**Statistical significance <0.05

Influence of the factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO staff with the government, factors on knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff with protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff

The analysis results showed that the variable factors involved in protecting of children from unwanted Internet media of NGO staff and factor on the knowledge about the laws protecting children from unwanted Internet media of NGO staff could explain the variation to the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff with statistic significance (p-value <0.000) , which could explain the influence to protect children from media through Internet as perceived by NGO staff, representing 38.1 (R² = 0.381) and there was an error in predicting the influence of 6.179 (Standard Error = 6.179) in Table 2.

Table 2. Influence of participation factors for child protection from unwanted Internet media of NGO staff with the government, factors on knowledge related with laws for protecting of children from unwanted Internet media of NGO staff towards child protection from unwanted Internet media as perceived by NGO staff

Factors influencing on child protection from unwanted media through internet as perceived by NGO staff	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	p-value
	B	Std. Error	Beta		
	Participation in child protection	0.494	0.053		
Knowledge on child protection law	1.572	0.465	0.210	3.382	0.001
Stable value= 28.709 F=49.462		df =163	p < 0.000		
Standard Error = 6.179R=0.617		R ² =0.381	R ² a = 0.373		

From this analysis result, it can be written in equation which can explain the variation towards child protection from unwanted Internet media as perceived by NGO staff, as follows:

$$\text{Child protection from unwanted Internet media as perceived by NGO staff} = 28.709 + 0.494 (\text{Factors on participation in child protection from unwanted Internet media of NGO staff with the government}) + 1.572 (\text{Factor on knowledge on law regarding child protection from unwanted Internet media of NGO staff})$$

Discussion on Research Result

Information of factors on participation in child protection from unwanted Internet media of NGO staff with the government

The analysis result on factors regarding participation in child protection from unwanted Internet media of NGO staff with the government, consisted of five aspects, as follows:

In the aspect of policy, it was found that most NGO staff participated in much level, in child protection from unwanted Internet media regarding following information and policy on pornography held always by the government. The secondary level was participation in recommending on policy, law regarding pornography media occurring in the community that NGO took care, in much level, corresponding to the objectives that NGO operated according to the policy and laws of the government, for example, Child Right Protection Center Foundation (CPCF), supporting and promoting child right, giving assistance and protection of children who were abused. The researcher studied and recommended guidelines in protection and taking care child right in Thailand to correspond to Convention on Child Right of the United Nations (CPCF website, 2012).

In the aspect of surveillance, it was found that most NGO staff participated in much level regarding assistance for the government to see problem condition of the media in society. The study of the operations of NGOs found that there was report on offence to be submitted to the police regularly. It was deemed as committed that most NGOs followed it.

In the aspect of relief, it was found that most NGOs had opinion that NGOs had participation in the most level. NGOs participated with media that NGOs acted the most in not presenting pictures of child sexual abuse. Minor involvement was in helping children to heal mentally as well as families. It could be discussed that NGOs had a focus on taking care of child before sending the child back to family. For example, Duangprateep Foundation had a project of Returning to New Life, for male youth and to bring female youth to new life, in order to rehabilitate the mind of children and young men and women who were abused.

In the aspect of problem solving, it was found that most NGO staff had opinion that NGOs involved in high level involvement in helping children in the community was sexual abuse, and police continue to greatest. This is consistent with the research of SommanatJuasrikun (2002) that due to the fact that non-governmental organizations were the group who were close to problems the most of all, so NGO had a significant role in the management of those issues initially prior to assignment to the relevant authorities following operations.

In the aspect of development, it was found that most NGO staff had the opinion that NGO participated at the highest level of participation by arranging activities giving children to have intelligence and wit to escape from being tempted by adult sexual exploitation. These activities are activities of NGOs who are operating regularly, but it was not found that there was evaluation of those activities or not. The secondary level of problems was that NGO staff had opinion that participation in support of the state broadcast good media, in the high level. Research of PeerapongKaewhawong (1998) found that the strength of NGOs is to focus on offering the choice of social development, encouraging people to be capable of self-reliance and to participate in the development of the country. Meanwhile, it has limitations in terms of budget, operation, lack of awareness of certain groups. Therefore, the operations of NGOs must cooperate with the government so there is process of good work. The concept of participation in development and support to create good media to good society cannot be done by NGO itself. There should be cooperation with the government.

Information about factor regarding knowledge about laws of protecting children from unwanted Internet media of NGO staff

Question that NGO staff respondents with the correct answer the most of all was knowledge about the law on child protection Act of 2003 and knowledge that NGO staff can answer the least was about the Penal Code, section 287. This could be discussed that NGOs did not enter to prosecute according to the Penal Code, section 287, but the police had knowledge of Penal Code, section 287. Therefore, NGOs had less knowledge about the Penal Code, section 287, in line with the findings of PorntipSirichusap (1999) who noted that NGO staff have been active in the work with the community rather than going into operation on the cases. However, working with community, NGO staff had necessity to work with officials who had knowledge needed to report to the police. Therefore, giving knowledge of the law to protect children from unwanted internet media would help doing work of the community more effective. This is consistent with the research of SommanatJuasrikun (2002) saying that NGOs are important to the policy and as a catalyst, to be a catalyst for the

government, official agencies and the public to have awareness of the role, the importance of the problem and fix it as soon as possible.

Information of protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff

The research results showed that NGO staff had the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff in operation of the project related to the prevention of sexual exploitation from children on the Internet the most of all and the aspect of NGO staff with child protection media through Internet as perceived by NGO staff the least of all was the operation of project supporting using of laws and the legal operation that had good results. The question that most NGO staffs have largely agreed with the minimal level was to deliver child back to the family immediately after the child was suffered by sexual abuse.

It can be discussed that NGOs are closer to the community under the supervision more than the work by the state. Therefore, there should be arranging of projects and activities for the community, so that children in the community can protect themselves from sexual exploitation on the Internet. This is what NGO can do fast and easily the most of all. This is consistent with the findings of BanthornOndam (1984) which found that NGOs are involved in the development initiatives , this is the step that NGOs can bring people to take part in the search for the causes of problems within the community and do not agree with sending the child back to the family immediately. It can be debated that NGOs are taking care of children who are sexually exploited during prosecution, such as the work of Child Right Protection Center Foundation. The foundation has two child care facilities under the Child Protection Act of 2003. The first one is New Born Child Care Center and Center for Development and Rehabilitation which is to help children in crisis and long term, in order to provide development and rehabilitation to children with physical and mental development so that children can return to a wellness lifestyle. Furthermore, the centers also assist individuals in families of children in various fields. What cannot be overlooked is that families can cause a child being sexually exploited as well.

The relationship between the individual factors of the NGO staff, factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO staff with the government, factors on knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff towards protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff

The results of the analysis showed that personal factors of NGO staff were not associated with the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff. It can be debated that NGO staff came from various professional fields and there is no identifying of specific fields directly. Working with non-profit organizations must rely on collaboration from united professions for network to create success. The researcher studied the operations of NGO staff in the work of protection of children from the unwanted media. There is no expert in this field. It was found that most staff had Bachelor's Degree and are in the working age, which is considered that the academic level is sufficient for the operation of NGO. However, most officials were not available for a variety of education. The organizations need to collect staff for working in multidisciplinary level for effective child protection.

Factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO staff with the government had Positively correlated moderately with the protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff, it can be discussed that the work of NGOs is working under the policy of the government mainly; this is consistent with website of Thai NGO, Sources for Development (2004) which gave details of NGO relationships with the government that NGOs and the government had relationship in support. This support consists of:

1. The promotion of a better understanding of government officials towards NGOs.
2. Coordination often involves collaboration.
3. Nature of NGOs who receive support of budget.

Factors on knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff has a positive relationship in low level with the protection of children from unwanted media through Internet as perceived by NGO staff. It can be debated that NGOs are working under the government policy, because NGOs are

involved in the policy and as a catalyst to create the protection of children from unwanted media through internet (SommanatJuasrikun 2002),because NGOs are closer to the community, the government is working with the policy to do under the Convention on the Rights of the Child, therefore, NGO staff need to be knowledgeable about the laws protecting children from unwanted media through Internet in the level that it can take care of the community, in order to participate in the proposal of policies and measures. However, not only NGOs which requires knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff, the findings of PeerapongJaihan (2001) also suggested that there should be giving of knowledge of the law, rights associated with child protection guidelines, including the Child Protection Act of 2003 to people in the community. Meanwhile, NGOs working with the community were able to educate the community that NGO took care as well.

Influence of the factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO staff with the government , factors on knowledge of the law to protect children from unwanted Internet media of NGO staff towards protection of children from unwanted media through internet as perceived by NGO staff

The results of research showed that the factors involved in protecting children from unwanted Internet media of NGO staff with the government and factors on knowledge about the laws on protecting of children from unwanted Internet media of NGO staff had influence on protecting of children from unwanted media through Internet as perceived by NGO staff which could be explained about influence on protection of children from unwanted media through Internet as perceived by NGO staff , the percentage was earned for 38.1 percent, which the two factors mentioned could be used in discussion about research findings that operations of NGOs are working under the policy of the state including the law or the Convention on the Rights of the Child to provide an international standard. The work of NGOs have been working under the Child Protection Act of 2003. The operations of NGOs are to implement projects which are important roles that NGOs always practice. Participation in the step of initiatives of development is the step that people have participation in searching for problems, causes of problems in the community, as well as participation

in decision to determine need of the community and prioritizing the importance of community need (Banthorn Ondam,1984) and surveillance and analyzing problems associated with unwanted media happening to children of the community and informing to the government, for example, conference on children and youth. Showing of opinion of NGOs will inform the government or related agencies to be aware of the problems at the grassroots level with solutions to problems (SommanatJuasrikun, 1992). Therefore, NGOs are private organizations that are important, having close relation with the community. This is consistent with the definition of child protection of ApiyaWetchyachai (2008)saying that to protect children from unwanted Internet media of NGO staff can be achieved by engaging a variety of fields, a focus on children as the base, to assist in protecting children from harm or risk of several factors acting on children, both physically and mentally, mood and affecting and hampering the growth of children. There should be emphasis on action with close environment and having influence on children , including family, community and national mechanisms having influence on children. In child protection, there should be work principles that to work with children there should be an emphasis on child development in a holistic way by virtue of the work and the decision of professional teams in the public and private sectors, including there shall be necessity to have knowledge in order to protect children from unwanted media via the Internet.

Recommendation for Research Findings

1. Government should encourage the participation of NGOs on projects and activities within the community that NGOs take care in promoting to perform according to the policies to protect children from unwanted media, holding assembly to recommend policy of protection of children from unwanted media.
2. NGO staff should increase their knowledge about the policy, the Penal Code, section 287, to protect children from unwanted media via the Internet regularly.
3. Government should support NGOs so that they have the potential to take care of children who are sexually exploited during the proceedings.

4. NGOs should build the network to coordinate with stakeholders such as mass media, police officers, other private organizations to improve the protection of children from unwanted media via the Internet.

5. The government should promote NGOs staff to have surveillance on offenses relating to sexual exploitation happening in the community and NGO staff can report to the government without charge as an act outside the role.

Recommendation from Future Research

1. There should be study of other factors that influence or have relationship for protection of children from unwanted Internet media such as the administration of laws relating to child protection, enforcement of laws related to child protection.

2. There should be study on participation in protecting of children from unwanted Internet media from other population, such as the Internet network in the community, law enforcement -related persons who had involvement with law related to the Internet.

3. Study about problems and obstruction on protection of children from unwanted media via the Internet.

4. Study the efficiency and effectiveness of law affecting the protection of children from unwanted media via the Internet.

5. Study population related to the involvement of child protection from unwanted Internet media with the government to compare the populations whether they are involved in protecting children from unwanted media in different way or not and how.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ฉัตรสุมน พงศ์ภักขิณ. (2553). หลักการวิจัยทางสังคม: Principle of Social Research. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เจริญดีมีนคองการพิมพ์.
- ชัยชนะพรรัตนพันธุ์. (2546). การคุ้มครองเด็กและเยาวชนชายที่เป็นเหยื่อของการกระทำความผิดทางเพศ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เชอริลเฮย์คูปและคณะ. (2554). รายงานว่าด้วยการใช้กระบวนการวงล้อแห่งสิทธิ (Circle of right). วันที่ค้นข้อมูล 12 สิงหาคม 2555, จากสถาบัน ไอ ไออาร์ซีดี เว็บไซต์: <http://www.iicrd.org>
- เทวัญ มังละชาติกุล. (2548). ผลต่อบุคคลที่สามของสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตและการสนับสนุนการเซ็นเซอร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2553). ประมวลกฎหมายอาญาฉบับอ้างอิง. (พิมพ์ครั้งที่ 25) กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2554). คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคความผิดและโทษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- นรบดีนิตรกุล. (2546). การเสพสื่อลามกอนาจารของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัทธอร่อนคำ. (2527). องค์กรอาสาสมัครเอกชนก่อน 14 ตุลา 2516. ทางเลือกการพัฒนา, 2 (2)
- นันทน์ภัท สนิทพร. (2552). มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมสื่อลามกและสื่อที่ไม่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน ศึกษากรณีร่างพระราชบัญญัติปราบปรามวัตถุช่วยยุติพฤติกรรมอันตราย พ.ศ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาส เตโช. (2549). ความคิดเห็นของประชาชนกรุงเทพมหานครต่อสื่อลามกและแนวทางการควบคุมการเผยแพร่. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ปัทมา แสงสะอาด. (2547). ทัศนะของชุมชนต่อการคุ้มครองเด็ก:ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนวัดประหาระบือธรรม เขตคูสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปริมา อภิโชติกร. (2551). อิทธิพลของสื่อลามกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษากลุ่มอาชีพศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์ สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ปิยวิทย์ แก้วรักษ์. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน:กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก.
- "พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กพ.ศ. 2546" (2546, 2 ตุลาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 120 ตอนที่ 95ก. หน้า 1-29.
- "พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์พ.ศ. 2551" (2551, 30 มกราคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 29 ก. หน้า 28-49.
- "พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์พ.ศ. 2550" (2550, 10 มิถุนายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 124 ตอนที่ 27ก. หน้า 4-12.
- มูลนิธิอาสาพัฒนาเด็ก. (2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิอาสาพัฒนาเด็กเว็บไซต์: <http://www.vgcd.org/>
- มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. (2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเว็บไซต์: <http://www.thaichildrights.org/>
- มูลนิธิเด็ก (2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิเด็กเว็บไซต์: <http://www.ffc.or.th/>
- มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีเว็บไซต์: <http://www.pavenafoundation.or.th/>
- มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยเว็บไซต์: <http://www.worldvision.or.th/home.html>
- มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก เว็บไซต์: <http://www.iamchild.org/site/index.php>
- มูลนิธิดวงประทีป.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากมูลนิธิดวงประทีปเว็บไซต์: <http://www.dpf.or.th/>

- ยุพาพร ปิวะพงษ์.(2554). อิทธิพลของสื่อลามกที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี- 22(3); 28-36.
- ศรีอรุณ ตะโคดม. (2542). ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2547). รายงานประจำปีเรื่อง “สุขภาพคนไทย”ประจำปี 2547, 30 มกราคม 2555. <http://www.thaihealth.or.th/partner/books>
- สภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชน .(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากสภาองค์กรพัฒนาเด็กและเยาวชนเว็บไซต์: <http://www.dordek.org>.
- สาวตรีสุขศรี.(2547). ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ศึกษาเฉพาะการเผยแพร่ภาพลามกและการหมิ่นประมาทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สาวตรีสุขศรีและคณะ. (2553). รายงานสถานการณ์ควบคุมและปิดกั้นสื่อออนไลน์ด้วยการอ้างกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐไทย. วันที่ค้นข้อมูล 11 สิงหาคม 2555, จากโครงการอินเทอร์เน็ตเพื่อกฎหมายประชาชน เว็บไซต์:<http://boellsoutheastasia.org>
- สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2550). พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่องการค้าเด็กการค้าประเวณี และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก. วันที่ค้นข้อมูล 20 มิถุนายน 2555, จาก สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเว็บไซต์: http://nhrc.or.th/2012/wb/img_downloads/file/37_file_7974.pdf
- สินเลิศสุขุม. (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการสืบสวนสอบสวนคดีเศรษฐกิจ. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- โสมนัสเจือศรีกุล. (2545). มาตรการควบคุมต่อต้านสื่อลามกเด็ก. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก.(2555). วันที่ค้นข้อมูล 4 ธันวาคม 2555, จากองค์กรพัฒนาการคุ้มครองเด็กและมูลนิธิเพื่อยุติการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กเว็บไซต์: <http://www.ecpatthailand.org/th/about.html>.

- อรอุษา จันทรวีรุจ. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, วิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อิทธิพล ปรีดีประสงค์และพันธุ์ทิพย์ สายสุนทร. (2546). สื่อลามกอนาจาร:นวัตกรรมใหม่บนปัญหาเดิมที่รอคอยการจัดการ, 2 มกราคม 2555. http://law.eau.ac.th/aca_doc_003.htm.
- เอ็คแพทอินเตอร์เนชั่นแนล. (2549). การติดตามผลระดับสากลรายงานว่าด้วยความก้าวหน้าของการดำเนินงานต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์จากเด็ก. กรุงเทพฯ:ศาลาแดง.

ภาษาอังกฤษ

Bloom J. W. (1977). Research in Education. New Jersey: Prentice Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ข
จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เอกสารรับรองโครงการวิจัย
โดยคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

เอกสารรับรองเลขที่	MUPH 2013-093
ชื่อโครงการ :	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน
รหัสโครงการ :	20/2556
ชื่อหัวหน้าโครงการ :	เรือดรีหญิงวรลักษณ์ จงเลิศมนตรี
หน่วยงานที่สังกัด :	หลักสูตร วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
เอกสารที่รับรอง :	1. แบบเสนอโครงการวิจัย 2. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย 3. หนังสือยินยอมตนให้ทำการวิจัย 4. แบบการเก็บรวบรวมข้อมูล/โปรแกรมหรือกิจกรรม
วันที่รับรอง :	30 เมษายน 2556
วันที่หมดอายุ :	29 เมษายน 2557

ขอรับรองว่าโครงการดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบโดยสอดคล้องกับคำประกาศเฮลซิงกิจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ลงนาม
(รองศาสตราจารย์สุธรรม นันทมกชชัย)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ลงนาม
(รองศาสตราจารย์พิทยา จารุพูนผล)
คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

**เรื่อง การคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต
ตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน**

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ.....ปี (นับอายุเต็ม)

3. ประสบการณ์ในการทำงานเป็นเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน.....ปี.....เดือน

4. รายได้ต่อเดือน.....บาท

5. วุฒิการศึกษาสูงสุด

- ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- ปริญญาโทหรือเทียบเท่า
- ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า

ส่วนที่ 2: แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรพัฒนาเอกชนกับภาครัฐ ประกอบด้วย การมีส่วนร่วม ด้านนโยบาย ด้านการเฝ้าระวัง ด้านการส่งเสริม ด้านการแก้ไขปัญหาและด้านการพัฒนา

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนขอให้ท่านพิจารณาว่าองค์กรมีส่วนร่วมข้อความเหล่านี้ในระดับใด เรียงระดับจากมีส่วนร่วมมากที่สุดไปถึงมีส่วนร่วมน้อยที่สุด โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ตามช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ข้อ	หัวข้อ	ระดับการมีส่วนร่วม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านนโยบาย						
1.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมในการเสนอแนะนโยบายกฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่เกิดขึ้นในชุมชนที่องค์กรท่านดูแล					
2.	องค์กรท่านติดตามข้อมูลข่าวสารและนโยบายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารที่รัฐดำเนินการอยู่เสมอ					
3.	องค์กรท่านมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือเด็กเพื่อมิให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินคดี					
4.	องค์กรท่านมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้กระบวนการพิจารณาคดีมีความรวดเร็วและเป็นธรรม					
5.	องค์กรท่านมีบทบาทในการออกนโยบายหรือกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกอนาจาร					
ด้านการเฝ้าระวัง						
6.	องค์กรท่านมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้รัฐมองเห็นสภาพปัญหาของสื่อในสังคม					
7.	องค์กรท่านมีส่วนสำคัญในการแสดงความคิดเห็นต่อรัฐเพื่อแก้ไขปัญหาช่องว่างกฎหมายสื่อลามกอนาจาร					
8.	องค์กรท่านมีบทบาทในการช่วยสอดส่องการกระทำผิดต่อเด็กและเยาวชนโดยแจ้งเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ					

ข้อ	หัวข้อ	ระดับการมีส่วนร่วม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการสงเคราะห์						
9.	องค์กรท่านมีบทบาทในการรับแจ้งเหตุเมื่อประชาชนพบเห็นเหตุหรือสิ่งตามกอนาจารที่มีเด็กแสดง					
10.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการช่วยเหลือเด็กที่อยู่ในระหว่างการดำเนินคดี					
11.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่อลวงไปถ่ายสื่ออนาจาร ให้กลับคืนสู่สังคมได้ เช่น มีสถานดูแลเด็ก เป็นต้น					
12.	องค์กรท่านมีการจัดกิจกรรมเพื่อช่วยบำบัดและเยียวยาเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ					
13.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและเยียวยาสภาพจิตใจเด็กรวมไปถึงครอบครัวเด็ก					
14.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมกับสื่อในการไม่นำเสนอภาพเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศ					
ด้านการแก้ไขปัญหา						
15.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมช่วยเหลือเด็กในชุมชนที่ถูกละเมิดทางเพศและแจ้งตำรวจให้ดำเนินการต่อไป					
16.	องค์กรท่านทำโครงการเพื่อให้เกิดสื่อที่ดีต่อชุมชนที่ท่านดูแล เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาได้จะขอความช่วยเหลือจากภาครัฐต่อไป					
17.	เมื่อไม่สามารถแก้ไข ฟื้นฟู บำบัดเด็กให้กลับคืนสู่สังคมได้ องค์กรท่านมีส่วนร่วมในการส่งต่อให้หน่วยงานที่เป็นเครือข่ายดูแล					
18.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมรณรงค์ให้คนสังคมเห็นความสำคัญขอโทษของการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารต่อเด็ก					

ข้อ	หัวข้อ	ระดับการมีส่วนร่วม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการพัฒนา						
19.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมในการสนับสนุนรัฐเผยแพร่สื่อที่คิผู้สังคม					
20.	องค์กรท่านให้การสนับสนุนงานวิจัย การศึกษา เพื่อนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารเด็ก					
21.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมการรวมกลุ่มเป็นเครือข่าย เมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาสื่อลามกอนาจารได้โดยองค์กรเดียว					
22.	องค์กรท่านมีส่วนร่วมการจัดกิจกรรมที่สอดแทรกให้เด็กมีปฏิภาณไหว-พริบในการรอดพ้นการถูกล่อลวงจากผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศ					

ส่วนที่ 3: แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติการคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับความรู้กฎหมายการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ หน้าช่องที่ท่านคิดว่าถูกต้อง

ข้อ	หัวข้อ	ใช่	ไม่ใช่
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287			
1.	กฎหมายของประเทศไทย ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างสื่อลามกอนาจารเด็ก และสื่อลามกอนาจารผู้ใหญ่		
2.	การผลิตสื่อลามก เช่น การเขียนเรื่องลามก วาดภาพ ตัดต่อภาพ การรับส่งผ่านอินเทอร์เน็ต โดยเก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่มีการค้าขายไม่ถือเป็นการผิด		

ข้อ	หัวข้อ	ใช่	ไม่ใช่
3.	การประกอบการค้ำเกยวกับลลือลามกอนาจาร เช่น เป็นลู้ให้ทุน เป็นคนกลางรับของ จ่ายแจกหรือให้เช่า ถลือเป็นความผลิตตามประมวลกฎหมายอาญา 287		
4.	การมีลลือลามกไว้ในครอบครองโดยไม่ทำการค้ำขายยอมไม่มีลลือลามกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287		
5.	การมีลลือลามกเล้กไว้ในครอบครอง บทลงโทษ จ้มกไม่เกิน 3 ปีหรือปรับไม่เกิน 6,000บาทหรือทั้งจ้มทั้งปรับตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287		
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551			
6.	การใช้เล้กเป็นตัวแสดงในลลือลามกอนาจารถลือว่าเป็นความผลิตในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พุทธศักราช 2551		
7.	การจัดเล้กขายไปเป็นตัวแสดงในลลือลามกอนาจารถลือเป็นความผลิตฐานค้ำมนุษย์		
พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำลลือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550			
8.	การเผยแพรลลือลามกอนาจารเล้กเพื่อการค้ำทางอินเทอร์เนตเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเล้ก		
9.	ปัจจุบันภากรัฐมีการประสานงานกับลู้เชื่อมตอทางอินเทอร์เนต เช่น เครือข่ายโทรศัพท ให้เป็นลู้ปิดกั้นลลือลามกอนาจารเล้ก นอกเหนือจากการค้ำเนินการกับลู้กระทำลลือเพียงอย่างเดียว		
พระราชบัญญัติการค้ำครองเล้ก พ.ศ. 2546			
10.	การนำเล้กไปเป็นตัวแสดงแทนในลลือลามกอนาจารเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเล้ก		
11.	การบังค้ำให้เล้กถ่ายวีดีโอโดยเป็นตัวแสดงในลลือลามกอนาจารเก็บไว้ถลือเป็นความผลิต		
12.	ปัจจุบันบิคารมารดาที่ยินยอมให้เล้กถ่ายทำลลือลามกอนาจารยังไม่ถลือว่าเป็นความผลิต		

ส่วนที่ 4: แบบสอบถามเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตตามการรับรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากสื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ตของเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนขอให้ท่านพิจารณาว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว ที่ระดับใด เรียงระดับจากเห็นด้วยมากที่สุด ไปถึงเห็นด้วยน้อยที่สุด โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ตามช่องที่ตรงกับท่านมากที่สุด

ข้อ	หัวข้อ	ระดับความเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กบนอินเทอร์เน็ต						
1.	ท่านเห็นด้วยกับการจัดกิจกรรม โครงการ ให้เด็กป้องกันตนเองจากการถูกชักจูงให้ตกเป็นเหยื่อทางเพศ					
2.	ท่านเห็นด้วยกับการจัดกิจกรรม โครงการ ที่สนับสนุนการกำจัดสื่อไม่พึงประสงค์ทุกประเภท					
3.	ท่านเห็นด้วยกับการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมาย ข้อตกลงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กเช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เพื่อให้การทำงานเป็นไปแนวทางเดียวกันกับองค์กรอื่นๆ					
การดำเนินโครงการที่สนับสนุนการใช้กฎหมายและดำเนินงานทางกฎหมายที่ได้ผลดี						
4.	องค์กรท่านมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก					
5.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านสามารถดูแลเด็กที่ถูกล่อลวงไปแสดงภาพยนตร์ วีดีโอลามกในระหว่างการดำเนินคดีได้					
6.	ท่านคิดว่าควรมีการส่งเด็กกลับบ้านครอบครัวทันทีหลังจากที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ					

ข้อ	หัวข้อ	ระดับความเห็น				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
การดำเนินการส่งเสริมหรือผลิตสื่อที่เหมาะสม สื่อสร้างสรรค์						
7.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการเผยแพร่สื่อที่เหมาะสมทางเว็บไซต์					
8.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก					
9.	ท่านคิดว่าควรมีการระดมเงินทุนเพื่อการผลิตสื่อที่เหมาะสมต่อเด็ก					
การมีส่วนร่วมกับภาครัฐบาลให้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการนำเด็กเป็นตัวแสดงแทนในสื่อลามกและส่งเสริมไม่ให้มีการเผยแพร่						
10.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทการสนับสนุนการร่างกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร					
11.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทการสนับสนุนโครงการป้องกันการเผยแพร่สื่ออนาจาร					
12.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทการสนับสนุนนโยบายรัฐเพื่อป้องกันการค้าเด็ก					
การมีส่วนร่วมกับภาคเอกชนอื่นๆสร้างเครือข่ายป้องกันการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กทางสื่ออินเทอร์เน็ต						
13.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทสำคัญในการจัดทำโครงการเป็นเครือข่ายกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่น เช่น โครงการสนับสนุนสื่ออินเทอร์เน็ตที่ดี โครงการสนับสนุนสื่อมวลชนเสนอสื่อที่ดี					
14.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการสนับสนุนให้เด็กในชุมชนทำกิจกรรมร่วมกัน					
15.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านช่วยเหลือเด็กด้วยโอกาสในชุมชนไม่ให้เป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กได้					

ข้อ	หัวข้อ	ระดับความเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การทำงานร่วมกับสื่อมวลชน						
16.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีโอกาสร่วมทำงานกับสื่อมวลชนให้เผยแพร่สื่อที่ดีต่อเด็ก					
17.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทร่วมกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้คัดกรองสื่อก่อนเผยแพร่					
18.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีการสนับสนุนให้เกิดกองทุนผลิตสื่อที่ดีต่อเด็ก					
ช่วยรายงานอาชญากรรมเมื่อพบการเผยแพร่สื่อที่ไม่พึงประสงค์ทางอินเทอร์เน็ต						
19.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านมีบทบาทในการรายงานต่อภาครัฐเมื่อพบเห็นการเผยแพร่สื่อลามกที่มีเด็กแสดง					
20.	ท่านคิดว่าองค์กรท่านควรมีบทบาทในการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อพบการขายสื่อลามก					
21.	ท่านคิดว่าประชาชนสามารถรายงานองค์กรท่านเมื่อพบเห็นการขายสื่อลามกได้					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

เรือดรีหญิงวรลักษณ์ จงเลิศมนตรี

วัน เดือน ปี เกิด

7 พฤษภาคม 2529

สถานที่เกิด

จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติการศึกษา

วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ, พ.ศ. 2551

พยาบาลศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหิดล, 2557

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์)

สาขาวิชาเอกบริหารกฎหมายการแพทย์

และสาธารณสุข

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ตำแหน่ง : พยาบาลฝ่ายบริการสุขภาพ

รพ.สมเด็จพระปิ่นเกล้า พร.

504 ถนนสมเด็จพระเจ้าตากสิน แขวงบวคโค

เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

โทรศัพท์ 08-3433-4447

E-mail : Fonworluk@gmail.com